Namaste!
jurnal de india
iulie – octombrie 2010
Cătălin Ionașcu

Prietenilor mei, Udit și Sukanya.

Pentru că India e acum a doua mea familie.

Prefață

„Gora chiera, kala maan.” [1]

Gregory David Roberts, Shantaram

Jurnalul de India împlinește 2 ani în data de 25 iulie 2012.

La vremea lui a fost doar un blog de călătorie, pe care l-am creat ca să îmi țin la curent prietenii cu ceea ce făceam.

Așa am reușit să păstrez amintirile intacte, scriindu-le imediat după ce le trăiam. Nu aveam la mine laptop sau alt dispozitiv de pe care puteam să scriu, așa că am improvizat, scriind pe ce apucam, și când apucam.

India e o țară fascinantă. Niciun jurnal, film sau album cu poze nu va putea să îi redea adevărata frumusețe. Nimic nu se compară cu **experiența** pe care o oferă India.

Jurnalul l-am scris în perioada **25 iulie – 24 octombrie 2010**, pe parcursul călătoriei mele, și l-am reeditat în perioada iulie - septembrie 2012.

În el, povestesc din diferite perspective: a omului care urăște India, care iubește India, și care e speriat, derutat, fericit, uimit, curios, obosit, beat de frumusețea acesteia.

[1] *„Alb la față, indian la suflet.”* (trad. Hindi)

Experiența mea nu a fost una turistică: am fost într-un stagiu de practică la o companie din New Delhi. Am plecat singur din România, și singurii mei prieteni din India erau în Mumbai, la 1500 km distanță.

Prin acest jurnal vreau să îți redau o perspectivă personală asupra Indiei – perspectiva mea. Am scris aici despre tot ce am văzut în cele 14 orașe și teritorii pe care le-am vizitat.

Am scris în special despre **oameni**. Indienii sunt o națiune controversată, patriotică, și fericită. Am scris despre **mentalitate**, **mâncare**, **prețuri**, dar și despre nivelurile de trai din centrul, vestul și nordul Indiei.

Abia după ce am trăit această experiență pe propria piele, i-am dat dreptate lui Pascal Bruckner:

„Mitul frumuseții eterne, neatinse de timp, mitul nemuririi - astea nu vor dispărea. Le găsești în India, le găsești în China, le găsești oriunde, dintotdeauna."[2]

Sper să îți placă ce vei găsi în următoarele pagini: o poveste adevărată despre prietenie, aventură, lucru în echipă și, bineînțeles, cultură indiană.

Te invit să trăim împreună această călătorie!

Cătălin Ionașcu, 23 iunie 2012

[2] Pascal Bruckner, Hoții de Frumusețe, Editura Trei, 2005

Început

India... țin minte că primul meu contact cu această țară a fost în iarna anului 2008, când Hemant, un tip din Hyderabad, a venit în Brașov într-un stagiu de practică. Până atunci nu știam nimic despre India, decât ce citisem prin cărțile lui Mircea Eliade. Mai știam că toate filmele indiene sunt pline de muzică și dansuri.

„Bhaiya, Lajpat Nagar 2, Central Market, kidna rupie hain?"

„Dis rupie, bos."

„Theek hain, bhaiya. Chalo."[3]

Nu mă gândeam vreodată că voi ajunge să vorbesc hindi cu șoferii de ricșă din Delhi, cu vânzătorii de suveniruri din Rajasthan, cu barcagii din Varanasi sau cu beduinii din deșertul Thar.

„No hurry, no burry, no chicken curry!", spunea în glumă copilul care mă învăța să îmi stăpânesc cămila pe care cu greu și cu frică mă urcasem, în după amiaza fierbinte din 4 octombrie 2010.

[3] „Frate, cât costă până la Lajpat Nagar 2, Piața Centrală?"
„Douăzeci de rupii, șefu."
„În regulă. Să mergem." (trad. Hindi)

Al doilea contact pe care l-am avut cu India a fost în primăvara lui 2009, cand Udit, un tip din Mumbai care avea să îmi devină cel mai bun prieten, a venit în Brașov într-un stagiu de practică.

Udit a stat în România puțin peste 2 luni, și pe toată perioada aceasta am fost alături de el aproape în fiecare zi. La scurt timp după ce a venit el, avionul pe care se afla Sukanya a aterizat în București.

După ce a ajuns în Brașov, când am dat pentru prima dată mâna cu ea, i-am spus numele meu, și ea mi l-a pronunțat corect. Ultimul lucru la care mă gândeam era că, într-o bună zi, în Mumbai, viața mea avea să depindă în totalitate de ea. Nu mă gândeam că datorită ei aveam să ajung să văd faimosul Taj Mahal de la Agra... Iar datorită lui Udit, nu mă gândeam că voi ajunge în statul exotic și petrecăreț de la malul oceanului Indian, numit Goa.

Udit și Sukanya au fost de ajuns să mă convingă să merg în India. M-au convins indirect, prin felul cum vorbeau despre diversitatea Indiei, despre cele peste 300 de limbi care se vorbesc și despre viața lor într-unul din cele mai aglomerate și populate orașe din lume: Mumbai. Cultura lor m-a fascinat prin fiecare conversație cu ei.

Însă, ce m-a convins cel mai mult să merg acolo au fost ei, ca oameni. Între timp am cunoscut și alți indieni care veniseră în România.

Toate aceste persoane sunt minunate: prietenoși, sociabili și deschiși, cum nu am mai văzut până acum. Mi-am spus că așa vor fi toți indienii, și mi-am propus să văd o țară plină cu astfel de oameni.

Lucrul cel mai comun la toți indienii, din câte am descoperit, este dragostea; fiecare indian are o inimă mare. Dacă ești bun cu un indian, el va fi de zece ori mai bun cu tine, în schimb. *Iubirea și căldura sufletească poate că nu au fost inventate în India, însă sigur e țara în care sunt cel mai bine practicate.*

Mă numesc Cătălin, sunt student la Brașov în anul III, la Politehnică, iar pasiunea mea pentru India, cât și povestea ce urmează să v-o spun, a început încă din primăvara 2009, din clipa în care i-am cunoscut pe Udit și Sukanya.

A fost atunci când mi-am auzit numele corect pronunțat pentru prima oară de o persoană străină.

23 februarie 2011

Despre obținerea vizei

25 iulie 2010

Pentru a merge în India este nevoie de viză obținută de la Ambasada Indiei la București.

Pentru viza de turist[4] sunt necesare următoarele:

- pașaport valabil minin 6 luni de la data de întoarcere;
- confirmarea rezervării biletului de avion;
- un traseu stabilit cu locurile de vizitat;
- formularul de pe site-ul ambasadei, completat;
- o poză de tip pașaport;
- confirmarea primelor două locuri de cazare (exemplu: rezervări la hotel);
- 140 RON.

Pentru viza de muncă (viza business)[5] sunt necesare:

- adeverință de student (dacă e cazul);
- formularul de pe site-ul ambasadei, completat;
- o poză de tip pașaport;
- pașaport valabil minim 6 luni de la data de întoarcere;
- scrisoare de invitație de la firma / organizația din India, originală[6];
- scrisoare de recomandare de la firma / organizația din România, originală;

[4] Viza de turist se poate obține pe maxim 2 luni.
[5] Viza business se poate obține pe maxim 6 luni.
[6] Am primit-o în 10 zile lucrătoare, prin curier rapid

- confirmarea rezervării biletului de avion;
- copie dupa diploma de absolvire a liceului/facultății;
- 280 de RON.

Indiferent de tipul de viză solicitat, viza se poate obține în aceeași zi sau în cel mult două zile de la depunerea documentelor la ambasadă.

Dacă doriți totuși să plecați în India, vă sugerez să sunați la ambasadă pentru a confirma lista cu documente de mai sus, dat fiind că această listă era valabilă în anul 2010 și e posibil ca între timp să se fi schimbat ceva.

Bye bye party

26 iulie 2010

Cum este ultima mea săptămână în România din acest sezon, iar pentru prietenul meu, Paul, ultima din acest an (el plecând într-un în Germania pentru 1 an), ne-am decis să ne luăm la revedere de la prietenii noștri printr-o petrecere care va avea loc marți, 27.07, de la ora 22:00 în Escape Club (Str. Mihai Viteazu 22, în spate la Restaurant Bulevard).

Muzica este pentru toate gusturile, la fel și prețurile. În plus, invitații noștri vor beneficia de oferte speciale de bye bye drinks 😀

Petrecerea va ține până dimineață și intrarea este liberă!

Vă așteptăm în număr cât mai mare!

Câteva sfaturi înainte de plecare…

30 iulie 2010

Dacă vă hotărâți să plecați în India, aici sunt niște informații care pot fi de folos:

Vaccinuri

Trebuie neapărat să faceți vaccinuri contra bolilor mai frecvente de acolo. Două sunt obligatorii (prețul lor este de 220 RON), dar există un al treilea vaccin opțional (160 RON).

Acestea sunt însoțite de o consultație care costă 100 RON. Toate acestea se pot face la Spitalul Clinic Boli Infecțioase și Tropicale "Dr. Victor Babeș" din București. Pe lângă vaccinuri vi se va prescrie și o rețetă pentru pastile contra malariei, pentru care spitalul va face comandă, care durează minim 7 zile lucrătoare. Vaccinurile se fac cu cel puțin 2 săptămâni înainte de plecarea în India, și sunt valabile între 2 și 10 ani.

Confirmați rezervarea biletului de avion

Pentru a aplica pentru viza de India, este nevoie, printre alte documente, și de confirmarea rezervării biletului de avion. Asta înseamnă că biletul de avion trebuie cumpărat cu ceva timp înainte. Vă recomand să nu repetați greșeala mea, și **să nu vă cumpărați biletul de avion decât după ce aveți toate celelalte documente necesare pentru viză.**

Dacă nu sunteți siguri de documente, sunați la ambasadă și mai întrebați exact ce vă trebuie, sau chiar mergeți până acolo doar de probă, să vă spună dacă sunt bune documentele.

Este mai puțin costisitor decât dacă amânați sau anulați biletul din cauza întârzierii vizei. Nu vă luați după cei care va spun „să le cumpărați din timp, că altfel se scumpesc". Într-adevăr, se scumpesc, dar cu puțin. Dacă îl cumpărați cu o săptămână înainte de plecare, e mai scump cu 100 de Euro decât dacă îl cumpărați cu 2 luni înainte. Dar dacă îl amânați sau anulați, plătiți cel puțin 300 de Euro în plus.

Cunoașteți pe cineva de acolo?

Dacă mergeți în India ca turist, este important să cunoașteți pe cineva de acolo. India e o țară dificilă pentru un european, mai ales dacă nu cunoaște niciun localnic. În caz că nu este vreun indian care să vă ajute, există agenții de turism de unde puteți avea ghid și, în funcție de bani, și șofer. Un ghid este plătit cu sume între 200 Rs și 1000 Rs[7] pe zi, în funcție de serviciile sale.

[7] 1 RON = 15.82 Rs (rupii indiene), după cursul valutar din 26 iunie 2012

Bagaje, la revedere și drum bun

1 august 2010

Azi m-am trezit cu gândul că o să fie ultima zi pe care-o petrec în România, și penultima zi în care îmi voi putea folosi numărul de mobil de România. E un gând plăcut dar în același timp aduce și o mică părere de rău.

Acum îmi pun muzică pe player și haine în geantă. Sper să nimeresc hainele care îmi trebuie. Voi merge în sezonul musonic, adică 25 – 40 de grade și multă ploaie.

Încă un lucru: New Delhi are oficial 16 milioane de locuitori. Până acum eu cunosc doar 2 persoane: o localnică și o poloneză pe care am cunoscut-o întâmplător pe net, și care e deja acolo, și mi-a zis că are probleme cu stomacul – lucru care mă cam sperie. Am doi prieteni în Mumbai – dar asta e la 1407 km distanță de unde stau eu, și probabil mai durează până îi văd.

Acum mă întorc la bagaje. Următorul capitol din jurnal o să fie direct din India, să vă povestesc despre drum, cazare și cum mă simt. Deși, poate prind net în aeroportul Heathrow din Londra, unde am escală 15 ore!

Acum, pentru toată lumea, *la revedere*! De acum în colo ne auzim *doar* pe net, nu voi mai fi disponibil la telefon!

15 ore în Londra

3 august 2010

Sunt pe Heathrow, am mâncat un sandviș care m-a costat 2 lire, și mă gândesc ce voi face următoarele 9 ore.

Londra e mare și scumpă – și la fel și aeroportul: are 3 etaje, pline cu magazine, librării, cafenele, fast food-uri, etc. Prima mea experiență interculturală a fost la toaletă când un tip ciudat intră după mine și îmi face semn din cap să îl urmez într-un separeu. Îl refuz politicos și îmi văd de drum.

Acum mă învârt pe aici, să văd dacă pot găsi ceva de făcut.

după 6 ore

E aproape 5 dimineața. Am dormit pe scaunele din aeroport, cu alți turiști, care aveau saci de dormit și izopren. Mă duc apoi la check-in, îmi confiscă apa ce o cumpărasem cu 2 lire …. și după check-in găsesc și mai multe magazine de lux. Internet cafe-ul costă 1 liră / 10 minute. Mai am câteva ore de așteptat.

după 2 ore

S-a deschis poarta la care trebuie să ajung. Mă duc acum la coadă. Vă scriu mâine, din Delhi.

Nebuna Indie!

4 august 2010

Zborul a fost lung, dar plăcut. Am primit mâncare bună pe avion, nu au fost turbulențe – și am băut vin argentinian – foarte bun.

În Delhi am ajuns la 11 noaptea, aerul de afară mi s-a părut foarte ciudat la început – și erau 30 de grade. Cine trebuia să mă aștepte a ajuns după 2 ore!!

După o oră de mers cu mașina și claxonând tot timpul și după o jumătate de oră în care s-a rătăcit, m-a adus la cazare – locul îmi pare, sincer, ca un ghetto. Stau într-un „apartament" cu 3 camere, baie și bucătărie.

Stau cu încă 1 băiat și 3 fete din China. Sunt drăguți și de treabă. Cum am ajuns, am dormit direct – nu curgea apă la baie – și nu aveam pernă și cearșaf la pat. Mi-am pus capul pe un teanc de tricouri și am adormit instant.

Am dormit până la ora 10 (6.30, ora din România). Am întâlnit proprietarul apartamentului, tip de treabă, mi-a gătit ceva, m-a dus undeva unde să fac duș și mi-a zis că o să rezolve problema cu apa. Azi am fost plecat toată ziua și când m-am întors, într-adevăr curgea apa.

Prima mea impresie despre India a fost dezamăgire totală – de cazare, de colegii de apartament, de tot.

Azi am circulat pe străzi, mi-am luat cartela Vodafone, mi-am schimbat bani în rupii (1 dolar = 45,5 rupii), am mâncat la KFC de frică să încerc așa repede mâncarea indiană… și mi-am dat seama, pe pielea mea, că nu sunt reguli de circulație.

A merge pe stradă e o adevărată aventură – am luat ricșa de 4 ori azi, pe trasee destul de lungi – toate mașinile claxonau, camioane, vaci, căruțe, oameni – pe stradă sunt de toate. Nu înțeleg cum oamenii ăștia nu fac accidente – am trecut milimetric și cu viteză pe lângă atâtea mașini…. ca să nu mai zic că am văzut un orb cu un baston traversând o stradă ultra aglomerată… nebunie!

Am fost să vizitez un alt apartament de studenți ca mine – și acolo stăteau 10 oameni. Dintre ei mi-am făcut primii, zic eu, buni prieteni de aici: Jesus din Columbia, Alisa din Ucraina, Andy din China – și aici adaug și colegii mei de apartament: Lia, și pe restul nu mai știu cum îi cheamă dar am timp să îi învăț

Mâine seară am auzit că e o petrecere pentru stagiarii ca mine, și de asemenea mâine de la 9 dimineața îmi încep munca la firmă. Sper ca măcar acolo să fie condiții mai bune decât în locul unde stau.

O să caut undeva să îmi cumpăr aparat foto, să pot să imortalizez unele momente de aici…. că merită văzute, credeți-mă!

Prima zi de muncă

5 august 2010

M-am trezit la ora 8.40 dimineața asta (5.10 ora României), și la 9.00 mă aștepta în fața blocului o colegă de servici, Diana din Columbia. Apoi ne-am întâlnit cu Wong Pang Chang, sau pe scurt Gabriel, celălalt coleg al nostru, un tip drăguț în sensul în care sunt toți chinezii – slăbuți, cu pielea moale și atât de inocenți ☺).

Drumul până la muncă a fost distractiv: am luat moto-ricșa printre camioane, vaci, biciclete, autobuze și mașini, am mers vreo 30 minute, apoi am luat metroul mai multe stații și am ajuns (Delhi e… imens… cam de vreo 6 ori cât Bucureștiul).

La muncă am avut o scurtă discuție amicală cu șeful, și m-a lămurit cu ce se ocupă compania și ce am eu de făcut. E foarte simplu: ei produc software de analiză de imagine pentru microscoape medicale și industriale, și apoi vând acest software la producători de microscoape din întreaga lume.

Treaba noastră este să traducem aceste programe din engleză în limba țării noastre, să facem cercetare de piață cu firme care pot fi utilizatori ai acestui software, din țările noastre, și să facem câte un manual de instrucțiuni de utilizare pentru fiecare program. La final, dacă e posibil, să încercăm să îl vindem.

E distractiv la muncă. Kadhar (unul dintre angajați, mai degrabă având rol de chai wallah[8]) ne face chai (ceai indian) de fiecare dată când îi cerem, și la prânz avem pauză de masă, pe banii firmei.

Colegii de servici sunt ok… și mă bucur că slujba asta mă ține toată ziua departe de ghetto-ul pe care colegii mei de apartament îl numesc "acasă".

Deseară mă văd cu Jesus & alți prieteni și mergem împreună la primul meu party indian 😀

Mâine trebuie neapărat să îmi cumpăr aparat foto, căci presimt că weekend-ul acesta voi face o excursie la Jaipur.

[8] Chai wallah – vânzător de ceai, țigarete și cafea. În firmă, persoana avea rolul să ne servească cu ceai și alte gustări.

O zi obișnuită în Delhi

6 august 2010

Azi noapte am fost la primul meu party din India… Euro Nights s-a numit… A fost organizat de un olandez student în New Delhi… foarte tare tipul, dar nu m-a impresionat în mod deosebit petrecerea.

Adică… a fost exact ca în România – un DJ intră peste melodie să zică „toată lumea mâinile sus" și „toate fetele sus pe bar" și alte prostii de genul ăsta…. muzica de club, comercială, exact ca în cluburile noastre… ba chiar au pus melodia de la Akcent – King of the Disco… și la un moment dat mi s-a părut că aud și Morandi, dar nu sunt sigur. Singura diferență dintre acest party și unul românesc au fost oamenii – deși a fost Euro Night, europenii erau minoritate.. predominau africanii, chinezii, tibetanii și indienii.

*

În altă ordine de idei, azi a fost o zi obișnuită de muncă. Ce a fost drăguț a fost că, spre finalul zilei, când eram obosit și plictisit, vine șeful la mine când lucram la calculator, îmi pune mâna pe umăr și îmi zice: „Lasă munca pe azi și hai să îmi pui niște filmulețe despre România!".

Am stat cu el și am povestit vreo oră despre tot felul de lucruri, apoi despre India, despre România, și despre China și Columbia împreună cu ceilalți colegi ai mei. E un om deosebit!

**

Azi mi-am cumpărat aparat foto Nikon și card de 8 GB cu 135 de dolari. Preț rezonabil, cred, deși mă așteptam ca în India să găsesc mai ieftin. M-a ajutat șeful să cumpăr acest aparat, m-a îndrumat spre un magazin.

Am făcut câteva poze din moto-ricșa pe drumul spre casă să testez aparatul… sunt făcute în mișcare așa că scuzați calitatea.

More to come! Sunt așa entuziasmat!

Despre mâncare

8 august 2010

Un lucru fundamental când mergi în altă țară este să știi ce și unde să mănânci, mai ales când mergi ca român în India, unde nu poți avea încredere decât în locuri recomandate de alții.

Pentru toți europenii care vor să meargă în New Delhi: NU veți găsi mâncare europeană, decât eventual câteva răcituri la alimentarele din centru, dar foarte scumpe.

Oricât am încercat, am întrebat, în Delhi nimeni nu știe de vreun restaurant cu mâncare europeană. Există Mc Donald's, KFC, Subway, câteva patiserii (dar pateurile de aici deși arată ca la noi, sunt mult mai picante).

Recomandat pentru orice european este să mănânce mâncare sud indiană, pentru că e mai ușoară pentru stomac, nu conține atât ulei cât are mâncarea nord indiană. Feluri de mâncare sud indiana recomandate pentru europeni:

- Idli Dosa Sambhar
- Light Biryani
- Upathu (dar upathu fără sosuri, doar cel de fasole bătută, căci celelalte te omoară)

Sau alte mâncăruri care presupun mai mult orez și mai puține sosuri (în orice caz, NU mâncați ceva ce conține *Masala*).

Dacă mergeți în New Delhi, într-un stagiu de practică, așa cum am mers eu, mai mult ca sigur veți fi cazați într-un cartier numit Lajpat Nagar, lângă Central Market.

Locuri recomandate de mâncat, în apropiere:

Central Market, clădirea 3 C's, etajul 2: sunt vreo 7 restaurante, printre care și KFC și McDonald's, și unde se găsește mâncare sud indiană foarte bună. În Central Market se mai găsește un alt KFC, mai mare. În Lajpat Nagar 4, blocul G 10, la parter, e restaurantul Tibet Kitchen – e curat și totdeauna plin. Cunosc foarte bine adresa pentru că 2 etaje mai sus locuiesc eu.

Alte modalități de a mânca: există supermarketuri de unde se pot cumpăra produse pentru a găti acasă (supermarketul Big Apple de exemplu).

Important e ca niciodată să nu cumpărați mâncare vândută în stradă – locul în care e gatită e foarte insalubru, și miroase îngrozitor.

În orice caz, doar cei cu stomac puternic nu au avut niciodată probleme cu mâncarea în India… Majoritatea au avut probleme de stomac dupa maxim 2 săptămâni de stat aici.

Eu sunt aici doar de 5 zile, până acum nu am avut probleme, dar sunt sigur că în curând o să îmi vină și mie rândul. Face parte din procesul de adaptare. Într-o lună o să fiu și eu imun la mâncarea de aici, ca indienii. ☺

7, 8 și 9 august

9 august 2010

Nu am apucat să pun nimic pe blog de 3 zile. Nu am laptop, și nici nu am avut timp să împrumut unul. O să scriu în continuare pe scurt ce am mai făcut.

Sâmbătă:

L-am cunoscut pe Julian, un tip din Germania care a călătorit prin mai multe țări, și care mi-a zis că acum a venit rândul să vadă și India.

Am fost la cel mai mare templu musulman din Asia, a trebuit să ne descălțăm și să plătim 300 rupii taxa de intrare, iar fotografiatul în templu era interzis – de aceea am facut poză doar cu intrarea. Apoi am fost să vizităm Red Fort:

Seara a urmat party în Clubul S Lounge – toate cluburile de aici urmează o regulă: cuplurile intră gratuit, dar dacă sunt în grup, băieții plătesc intrare (între 400 – 1000 rupii, în funcție de zi), și fetele plătesc cu 20% mai puțin. Grupul nostru avea în el

toate categoriile de mai sus, dar pentru că suntem uniți, am împărțit suma totală în mod egal la fiecare

Duminică:

Azi am luat brunch (cum spune Chuck, colegul meu de cameră). Ne-am trezit la 12, și am fost să mâncăm în clădirea 3 C's, din Central Market (am pomenit de ea în postul anterior), unde eu am servit mâncare sud indiană – Upathu cu sos de fasole bătută, și încă două sosuri în care nu știu ce era, dar erau prea picante să mă ating de ele.

Ziua am lenevit, deși a fost o zi scurtă, având în vedere ora la care ne-am trezit… și seara ne-am întâlnit cu Jesus & alți friends și am stat la mine în apartament. Cu puțin timp înainte ca ei sa vină, am cunoscut cea mai frumoasă indiancă pe care am văzut-o până acum (pe care o cheamă, sau cel puțin așa s-a prezentat: Una. Ulterior aveam să aflu că e chiar prietena bunului meu prieten din Mumbai, Udit). Oricum, deși pleacă din Delhi în 10 zile, poate ieșim săptămâna viitoare să "chill together", cum a spus ea.

Luni:

Azi a fost o zi rea pentru mine – nu știu cum, nu știu de unde, dar bănuiesc că de la aerul condiționat de peste tot, am luat o răceală zdravănă. A trebuit să plec mai repede de la muncă, pentru că aveam febră. Am ajuns acasă, am dormit, am luat ceva pastile… acum abia m-am trezit, mă simt ceva mai bine, și sunt sigur acasă – nici urmă de chinezi.

Mi-am permis să împrumut puțin laptopul lui Chuck. El mi-a promis că dacă nu mă fac bine cu leacuri românești, îmi dă el un leac chinezesc strong, spune el că ar fi "very efficient".

Stau doar cu chinezi de atâta vreme… aproape că am început să le înțeleg limba. ☺

Problema cu ei (în afară de Chuck) e că nu știu engleza prea bine… și preferă să vorbească între ei decât să vorbească cu străini. Fetele cu care mai stăteam au plecat, și au venit în schimb 3 băieți, toți chinezi.

De miercuri o să mă mut în alt apartament. Nu mai pot sta aici, m-am săturat de condițiile ăstea… Tot am avut probleme cu apa, bucătăria e aproape inexistentă, șoriceii se plimbă peste tot, și credeți-mă, când ai febră puternică, nu prea îți vine să locuiești așa.

Apartamentul nou, în care aveam să mă mut, e mai mare, și e într-o clădire gen cămin studențesc, cu baie comună. Nu mă deranjează asta, atât timp cât curge apă toată ziua, cât nu sunt gândaci și șoareci, și cât are o terasă unde se poate sta *chill*. Plus că aici chiria costă la fel ca în apartamentul vechi.

Am mai pus poze pe facebook.

☺

O nouă zi, o nouă aventură

11 august 2010

Ziua de azi a început pentru mine la ora 00:55. Cum în apartament am rămas doar eu și Chuck, acum dormim în camere separate.

Chuck a ajuns în jurul orei 1, m-a trezit cu un bătut disperat în ușă, și m-a rugat frumos să îmi iau hainele de pe patul din camera lui, pentru că vine o fată să doarmă acolo în seara aia. Am zis „Bine, Chuck", și apoi m-am dus să mă prefac că dorm 😀

După aceea a început pentru mine un episod de *hentai* de câteva ore, dar doar sonor, căci au stins lumina și au tras cortina dintre camera în care dormeam eu și camera lui (ușa fiind neexistentă). Începând cu noaptea asta, mi-am schimbat părerea despre chinezi: nu mai sunt atât de inocenți pe cât îi credeam.

Nu prea am dormit după acest episod, decât puțin înainte să mă duc la muncă. După ce am terminat programul, ploua torențial, pe șosele erau râuri, și niciun taxi și nicio moto-ricșă nu a vrut să ne ia.

Acum am înțeles că din cauza vremii nefavorabile toți șoferii circulă doar pe distanțe mici, iar noi mai aveam de parcurs 9 km până acasă. Diana și cu Ping Pong s-au urcat într-o moto-ricșă cu încă 2 indieni, la înghesuială, iar eu cu Marek, tipul din Polonia, am mai stat o oră până să găsim pe cineva care să ne ia, și a trebuit să plătim dublu. În stație erau zeci de oameni

care așteptau disperați să îi ia cineva, iar când venea un autobuz era deja plin, și nu oprea, doar încetinea, așa că oamenii urcau în autobuz din mers.

Traficul a fost infernal… eram uzi leoarcă și rupți de foame. Un singur lucru mi-a dat speranță să ajung cât mai repede în ghetto-ul pe care colegul meu de apartament îl numește „acasă”: faptul că azi este miercuri, 11.08… ziua mea de schimbat apartamentul. ☺ Și aveam să numesc acel loc „acasă” pentru ultima oară.

Am fost adus cu ricșa de către un angajat al proprietarului noului apartament… m-a dus la distanță destul de mare de acea ghenă în care dacă aș mai fi stat încă o zi, m-aș fi îmbolnăvit.

Vreau să vă spun că noul apartament este LUX pe lângă cel vechi. De fapt, cred că este cel mai de lux apartament pe care îl putea oferi Delhi Stay, firma de cazare care ne ajută pe noi, având în vedere că toate celelalte sunt în cartierul din care eu am plecat.

Primul om pe care l-am cunoscut de aici este Weng Pang Chang, pe scurt Gabriel, poreclit Ping Pong, colegul meu simpatic de la serviciu. Mai sunt încă 10 oameni, dintre care 3 chinezi, 4 columbieni, 1 fată din Turcia, 1 olandez, și pe restul nu i-am cunoscut încă… Avem 4 camere, scară interioară, bucătărie mare, sufragerie, 3 băi, o cămară…. și zona în care stăm nu miroase urât! Colegii par oameni de treabă. Au mai venit în vizită câțiva indieni, prieteni de-ai lor, cred. Prima mea impresie e bună – acum sunt invitat la o narghilea.

Sfârșit de săptămână!!

13 august 2010

Ieri seară am fost până la Jesus și Alisa, am plănuit puțin weekend-ul acesta, să mergem la Jaipur să vedem elefanții și templele.

Apoi, în drum spre noul apartament, am luat o ricșa, și deși distanța nu era așa mare de la ei până la mine, șoferul nu știa drumul și m-a dus în cealalta parte a orașului… și în loc de un trip de 20 de minute, am avut unul de o oră și ceva… am mai văzut puțin din Delhi.

Dar de plătit, nu am plătit mai mult că a fost vina lui, deși el nu a recunoscut asta. E ciudat cum oamenii ăștia îmi vorbesc în Hindi, deși ei văd că nu sunt de-al lor, și nu am cum să înțeleg. Așa că a fost doar barieră de comunicare: i-am cerut să mă ducă la Kailash Hill, și el a înțeles Malash Hill…

Azi noapte m-am trezit cu o puternică durere de stomac… mi s-a zis că e ceva normal, că li se întâmplă tuturor.. că e doar o problemă de adaptare la mediu și la mâncare. Adevărul e că nu sunt obișnuit cu mâncarea indiană – încă nu am ajuns să zic că îmi place, și încă îmi e dor să mănânc carne de vacă sau de porc.

Începând de azi, mergem la muncă o oră mai devreme, să putem pleca mai repede. Așa că ne-am trezit la 7, în loc de 8. Am mâncat primul meu „mic dejun” de când sunt în India – a fost doar jumătate de mic dejun, pentru că voiam să fac omletă

dar nu mai avem gaz în butelia de la aragaz, și m-am mulțumit să fierb niște ouă la plita electrică. Încă puțin și mă simt ca acasă. Cel puțin în bucătărie.

Am organizat cel mai ieftin trip la Jaipur posibil pentru acest weekend: transport 400 rupii dus întors (autobuz jalnic, ce-i drept) și cazare 200 rupii (în loc de 700, dar într-un apartament al unui ONG de unde știam pe cineva).

Deseară mergem într-un oraș numit Gurgaon, acasă la un tip numit Akash, care organizează un party… și dimineață mergem de acolo la Jaipur cu autobuzul. Acolo trebuie să ne întâlnim cu cineva să ne arate cazarea pentru noaptea de sâmbătă. Cineva pe care încă nu l-am cunoscut, am vorbit doar la telefon. Adevărul e că mergem la risc – toată lumea face rezervări de bilet de autobuz, și de cazare, cu o săptămână înainte. Noi nu.

Dacă mă întorc cu bine de la Jaipur, ne auzim luni :D

Imprevizibila Indie

15 august 2010

Tot ce mi se întâmplă în India e imprevizibil. După cum spuneam, fiecare zi e o altă aventură.

Nu am mai ajuns la Jaipur, cum plănuisem. Vineri, după muncă, am fost în Gurgaon, un oraș de lângă Delhi, la o petrecere acasă la Akash, un prieten indian. Trebuia să plecăm de acolo direct la Jaipur, însă în timpul petrecerii, oamenii s-au răzgândit. În primul rând, devenise riscant, pentru că duminică a fost sărbătorirea independenței Indiei, la Red Fort, în New Delhi, și milioane de oameni s-au dus acolo. Închipuiți-vă un oraș cu 17 milioane de locuitori, plus alte câteva mii, veniți din alte orașe, doar pentru o sărbătoare.

Traficul a fost nebun –nu am mai văzut atâtea mașini la un loc, atâția oameni, atâta poliție. Nu se putea intra sau ieși din oraș sâmbătă seara și duminică dimineața.

Petrecerea de la Akash a fost grozavă, au fost mulți oameni de treabă, și au fost mulți indieni – simțeam nevoia să cunosc și indieni, nu doar chinezi și columbieni.

Sâmbătă ne-am întors în Delhi… ne-a prins ploaia pe drum, și am circulat cu diverse mijloace de transport din Gourgaon până acasă – mașini, metrouri, autobuze. Autobuzele erau full… Nu am găsit ricșă să ne ia de la gară, s-a pornit o ploaie torențială, așa că am urcat în primul autobuz pe care l-am văzut, doar ca să scăpam de ploaie. Cum am intrat în autobuz,

toată lumea s-a uitat la noi, și în boxe, brusc, s-a pornit o melodie punjabi la volum maxim. Grozavă melodie de întâmpinare! Ce sincronizare!

Așadar am experimentat autobuzele indiene ultra pline, doar că din cauza ploii nu stătea nimeni pe acoperiș.

Apoi am fost la un restaurant unde am testat mâncarea indiană… și uite așa am cunoscut mai bine orașul în care stau. Am fost la cel mai mare mall din Delhi, care parcă e o altă lume - are magazine reprezentante ale celor mai mari brand-uri din lume. Prețurile sunt ca la noi în mall-uri, poate chiar puțin mai scumpe în magazinele de lux. Depinde de brand și de produs. Cât am fost în mall, am uitat că sunt în India. Când am ieșit, iar am avut acel șoc de a vedea sărăcia și mizeria de pe străzile orașului. „This is the real world, man", îmi spune Jesus.

Azi am fost la cea mai ieftină piață din New Delhi – cu 100 de rupii se pot cumpăra foarte multe. Deși apartamentul meu e aproape de Central Market, cumpărăturile o să le fac doar în acea piață, pentru că se poate negocia chiar și la 1 sfert din prețul propus inițial de vânzător. E incredibil. Numele pieței: Sarajini Market.

După acest al doilea weekend în India, simt că am început să cunosc țara mai bine. Am avut însă un alt șoc, într-o intersecție, când eram în moto-ricșă, la semafor… unde cerșetorii vin să ceară bani și abia scăpăm de ei. A venit o fată cu un băiețel care nu părea să aibă mai mult de 4 ani… ea cânta la tobă și băiețelui dansa și trecea printr-un cerc, ca o maimuțică. După

ce am fost impresionați de acest act, am întins mâna să le dăm 20 de rupii. Fata a luat banii și a luat-o la fugă printre mașini, lăsând copilul singur. Copilul s-a prins de mașina noastră, încă mai cerând bani, dar semaforul s-a făcut verde și șoferul a ridicat forțat mâinile copilului de pe ușa mașinii și a plecat. Traficul era agitat la acea oră, și copilul a rămas în urma noastră, între mașini, singur. Era atât de mic încât șoferii de aproape nu aveau cum să îl vadă. Nu știu ce s-a întâmplat cu el, pentru că fata a fugit și l-a lăsat ca și cum nu ar mai fi avut nevoie de el.

Am văzut cerșetori cu brațele amputate venind printre mașini să ceară bani… Am văzut cerșetori orbi, oameni mutilați deplasându-se în cărucioare sau în roabă… Am văzut câini dormind pe capotele mașinilor… Am văzut oameni spălându-se pe stradă în bălți… Am văzut oameni care locuiesc în corturi la marginea străzii, locuințe ale oamenilor pe acoperișuri.

Cu toate acestea, India nu e o țară care poate fi descrisă în întregime în cuvinte, nici în filme, nici în poze. Tot ce are de oferit și arătat India, nu poate fi decât experimentat pe propria piele, pentru cei care sunt curioși. Sunt atâtea lucruri care nu pot fi descrise…

Deși sunt aici de 8 zile, simt că nu cunosc nici măcar a milioana parte din cât are India de oferit. Am nevoie de mai mult timp să fac cunoștință cu India, am nevoie de timp pentru a afla de ce India uimește pe toți care o vizitează, și de ce toată lumea care vine aici simte nevoia să se mai întoarcă măcar o dată. Eu momentan nu aș vrea să mă mai întorc vreodată aici.

Câteva zâmbete spre seară

17 august 2010

Azi nu credeam că voi ajunge să scriu, pentru că ziua nu mi-a rezervat nimic interesant – atât doar că am râs foarte mult azi la muncă de engleza pe care o vorbesc chinezii – ne înțelegem de minune cu ei! ☺

Tocmai mă întorsesem în apartament cu Ping Pong și ne-am propus sa gătim ceva… și atunci au început lucrurile interesante:

1) M-am dus să fac duș, m-am umplut de săpun, și când să mă clătesc, surpriză! Nu mai curgea apă la baie. Se întâmplă rar, din câte am înțeles, și e din cauză că acum în India este sezonul musonic, și plouă foarte mult. Colegii mi-au zis că e prima oară când se întâmplă – să fi adus cu mine blestemul din apartamentul anterior?

2) La scurt timp după aceea, eram în bucătărie cu Ping Pong, tăiam legumele pentru a găti, și brusc apare pe masă un șoarece, trece în fugă pe lângă farfuria pe care tăiam eu ceapa, s-a uitat la noi, noi ne-am blocat uitându-ne la el, și apoi a luat-o la fugă înapoi spre locul de unde a venit. Cei care mai erau în bucătărie și-au văzut de treabă în continuare, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Eu nu am putut să fiu așa calm, și i-am luat la întrebări. “E ceva normal aici”, îmi zic ei. Auzind această frază, m-am calmat și mi-am văzut și eu de treabă.

3) A început afară să plouă torențial… s-au format râuri pe stradă, și chiar ni s-a luat curentul în apartament de câteva ori… M-am apropiat de ușa de la scara blocului, că mi s-a părut că aud apă. Deschid ușa și văd o cascadă curgând pe scări, de sus până jos, la parter. Scara blocului era inundată cu totul, și apa curgea ca și cum cineva de la ultimul etaj ar vărsa în continuu găleți de apă printre scări, până jos. Cum am stat cu ușa deschisă, privind uimit, apa a început să intre în apartament. "S-a mai întâmplat de vreo 2 ori," îmi spune cineva. Aha, deci e ceva normal, să înțeleg. Închid ușa de la intrare, și mă duc liniștit să iau masa cu ceilalți.

După ce terminăm noi de mâncat, lăsăm vasele în chiuvetă, neputând să le spălăm că nu curgea apă (între timp aflu că așa se întâmplă doar atunci când plouă foarte tare), și mă așez la masă, la un laptop liber, pentru a vă scrie aceste întâmplări.

Musonul aduce petreceri în New Delhi

19 august 2010

Săptămâna asta e câte o petrecere în fiecare seară. Sau poate că așa a fost dintotdeauna, dar nu cunoșteam eu oamenii potriviți de la care să aflu despre ele.

Vremea a început să se strice… plouă continuu de ieri… s-au format râuri pe străzi. Am văzut copii ieșind de la școală, îmbrâncindu-se și căzând în bălțile cu noroi. Apa depășește cauciucurile mașinilor, iar când luăm moto-ricșa, trebuie să ne ridicăm picioarele de fiecare dată când trecem peste o baltă mai înaltă.

Aseară am fost la un party pe tema Romeo&Julieta… A fost cam plictisitor totuși… dar am văzut o zonă mai modernă a orașului cu ocazia asta. Deseară e Jamaican party, o altă ediție Euro Nights… deja cunosc mare parte din oamenii care vor merge… așa că presimt o petrecere mai bună decât cea de aseară.

Azi mă întâlnesc cu Sukanya, o prietenă din Mumbai pe care am cunoscut-o acum 1 an când a fost în România… acum a venit rândul meu să vizitez țara ei. Vine în Delhi să stea câteva zile.

Acum sunt la servici, în pauza de masă… profit de timp pentru a împrumuta un laptop și a scrie aceste rânduri. Dar imediat o să apară șeful, și trebuie să mă întorc la muncă. E posibil să nu mai postez nimic până duminică, pentru că acest sfârșit de săptămână o să fie plin de evenimente. Weekend plăcut tuturor!

Daaaa!!

20 august 2010

Aseară am fost la una din cele mai tari petreceri din viața mea. Locația, oamenii, muzica… a fost genial. Țara serii a fost Jamaica, *„țara oamenilor fericiți”*. A fost un „drink as much as you can party”, iar astfel de petreceri sunt periculoase! Au fost câțiva DJ străini care au pus raggae și dubstep, și multă lume bună, din țări exotice… Locația și atmosfera mi-au adus aminte de petrecerile din filmele americane: era un hotel de lux, cu terasă înconjurată de palmieri, și pereții hotelului dinspre terasă erau de sticlă.

Am vorbit cu tineri din țări precum Mozambic, Zimbawe, Ghana, Iran, Franța, Germania, Columbia, Africa de Est, Ecuador, Olanda, Jamaica, plus alții pe care nu am mai apucat să îi intreb de unde sunt. O să apară poze pe Facebook zilele ăstea.

Aseară m-am întâlnit cu Sukanya, care a fost și ea la petrecere. Ne-am întors amândoi cu un taxi, timp în care mie mi s-a făcut rău (*probabil de la băutură*). M-am abținut totuși să fac vreo prostie.

Azi dimineață am cazat la mine în apartament pentru câteva zile 3 persoane din România, veniți pentru o conferință internațională care va fi săptămâna viitoare – primii români pe care îi văd de când sunt aici.

Mâine plănuim să mergem să vedem faimosul Taj Mahal. De mult așteptam această ocazie. E un monument unic, una din cele 7 minuni ale lumii. O să fie o excursie de o zi, și sper că nu prea obositoare, pentru că mâine noapte o să fie o petrecere și mai mare, în aer liber, cu mulți DJ, intrare liberă și fără bar… fiecare își aduce propria consumație de afară. Este o petrecere de adio pentru 9 oameni pentru care a venit momentul să plece înapoi în țările lor. Abia aștept să merg și acolo!

De fiecare dată când merg la o astfel de petrecere, uit că sunt în India, pentru că nu vin prea mulți indieni, doar străini, și se intră pe bază de invitație și listă de nume. De regulă locațiile sunt hoteluri de lux, ceea ce majoritatea indienilor din păcate (sau din fericire, pentru noi…) nu își pot permite. Listele se formează pe Facebook, din persoanele care dau attending la eveniment. Nimeni nu are dreptul să dea invitație, în afara organizatorilor. Imediat i-am adăugat la *Friends.* ☺

Au început să nu îmi mai placă cerșetorii de aici. În primele zile îmi erau simpatici, chiar uneori jucam prinselea cu ei… dar acum, de multe ori vin la mine, insistă să le dau *baksheesh*, și chiar pun mâna pe mine și mă trag de haine. Asta nu îmi place deloc. Nu e ușor să scap de ei. A început să nu mai îmi placă felul în care toată lumea se uită la mine, și la alți străini cu care sunt. În special la fete se uită foarte dubios, și tocmai am aflat că e periculos să umbli singur noaptea prin Delhi. Am aflat abia ieri, după ce mă întorsesem de multe ori singur noaptea din oraș. O să încerc să evit situația asta de acum înainte.

O să vă mai scriu duminică! *Om shanti! (Pacea fie cu voi!)*

A fost un vis?

23 august 2010

Ultimele zile au fost pentru mine ca un vis. S-au întâmplat atât de multe, încât aș putea scrie un întreg roman despre evenimentele prin care am trecut. Am văzut în sfârșit latura celebră a Indiei, și mi-am îndeplinit visul de a vedea minunatul și faimosul Taj Mahal. Frumusețea acelui loc e de nedescris!

Să încep cu ziua de vineri. Am cazat la mine în apartament, clandestin, 3 prieteni din România, veniți pentru conferința care începe luni în Hyderabad. Joi a venit prietena mea cea mai bună din India, Sukanya, din Mumbai, pe care nu am mai văzut-o de un an. Acest weekend pot spune că mi-am încredințat, la propriu, viața în mâinile ei.

Vineri seară am fost pentru prima oară într-o casă de lux din India. Am luat cina cu Sukanya, în locul unde s-a cazat ea în Delhi. Mâncarea indiană gătită acolo a fost extraordinară, și am realizat cât de bine se poate trăi în India, și cât de mare e diferența între clasele sociale. Erau servitori care îmi înlocuiau până și felia de pâine când o terminam, care îmi umpleau paharul când se golea, îmi puneau mâncarea în farfurie și mă întrebau foarte des dacă mai doresc ceva.

M-am simțit prost, având în vedere unde eram eu obișnuit să locuiesc până acum – într-unul din cartierele sărace ale orașului. În India sunt oameni care trăiesc cu 10-20 rupii pe zi (1 leu)… Cu acești bani se poate mânca de la buticurile din stradă, o porţie care poate ţine de foame pentru toată ziua.

Sâmbăta am fost la Agra, printr-o agenție de turism indiană. Am ieșit destul de ieftin și am avut parte de un traseu destul de interesant. Am avut și ghid englez. Însă calitatea serviciilor agenției a lăsat de dorit, cât și planificarea lor în timp. Imediat vă zic de ce.

Sâmbătă trebuia să fim la 7 dimineața în stația de autobuz. Am așteptat aproape două ore ca să aflăm că de fapt autobuzul se lua din altă parte, și a venit cineva, din partea agenției, să ne ia cu mașina. Ne-a dus în stația reală, însă autobuzul nostru plecase de câteva minute. Șoferul a trebuit să urmărească autobuzul, să îl depășească și să îl oprească pentru ca noi să putem urca. Drumul, de 200 km, trebuia să dureze 2 ore jumătate, și de fapt a fost cu o oră mai mult. Însă a făcut și o oprire pe drum.

Primul lucru ce l-am vizitat în Agra a fost Agra Fort, o cetate asemănătoare cu Red Fort din Delhi. Fortăreața e imensă. Ne-a luat o oră să vizităm partea rezervată pentru turiști, care e doar 20% din întreaga fortăreață, restul fiind folosită de către armată. De pe un balcon al fortăreței se putea vedea faimosul Taj Mahal, locul spre care ne-am îndreptat în continuare.

Înainte de a ajunge acolo, am făcut o oprire la un restaurant cu numele Gaylord's (☺). Deși la început a fost amuzant, acolo am mâncat pentru prima oară mâncare europeană de când sunt aici. Apoi am fost la o fabrică de marmură – una dintre cele mai de calitate din lume, aceeași marmură din care e construit Taj Mahal-ul. Ne-am putut cumpăra suveniruri de calitate la prețuri accesibile.

Următoarea oprire a fost Taj Mahal. Acest monument e una din cele 7 minuni ale lumii, iar istoria din spatele lui e fascinantă. Clădirea nu este altceva decât un mormânt, construit din dragoste de împăratul mogul Shah Jahan pentru soția lui, Mumtaz Mahal. Acolo sunt mormintele celor doi. Se spune că este cel mai romantic loc din lume, și că oricine trebuie să vadă acel monument măcar o dată în viață, însă nu tuturor le este destinat să ajungă acolo. Din fericire eu m-am numărat printre norocoși.

Frumusețea locului e de nedescris, iar pentru a ajunge acolo, a trebuit să trecem de o întreagă armată de oameni care încercau să ne vândă obiecte contrafăcute, și apoi de o altă armată care ne percheziționau la sânge la intrare. Însă când am ajuns, simțeam că sunt în altă lume, eram împlinit, liniștit, și simțeam satisfacția că mi-am atins unul din marile scopuri ale vieții mele. Nimic nu se poate compara cu o plimbare la Taj Mahal.

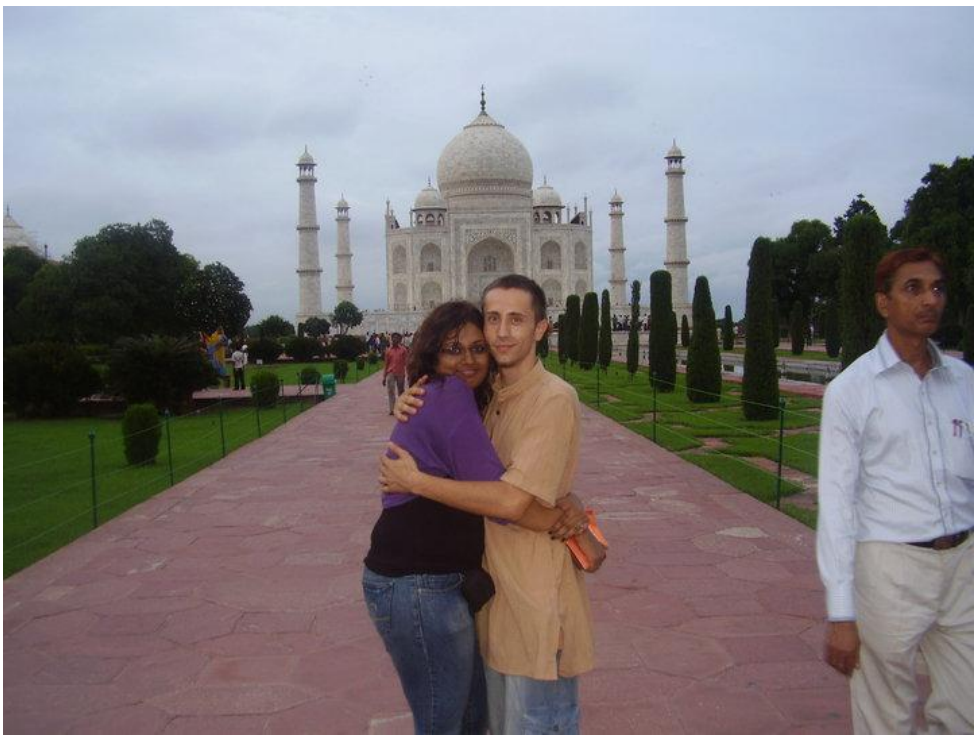

Totul a fost minunat, cât timp am stat acolo. Însă, la ieșire, au început „aventurile”.

Cred că am stat înăuntru ceva mai mult decât ne era prescris de agenție, pentru că nu ne-am mai găsit autocarul. Din nou armata de vânzători a năvălit pe noi, reușind să ne separe pe fiecare, pierzându-ne unul de altul.

Eu și Sukanya am rămas împreună, și am întâlnit un grup de copii localnici, vânzători și ei, care ne-au ajutat să îi găsim pe ceilalți 2 cu care mai eram. Unul dintre băieți, Raj, nu avea mai mult de 7 ani, și cunoștea 9 limbi străine. Nu știa decât acele cuvinte necesare ca să își vândă suvenirurile, și nu știa nici măcar să citească. Engleza o vorbea chiar fluent, și ne repeta de multe ori că autocarul nostru e aproape, și să fim liniștiti.

Inima îmi bătea cu putere, afară începuse să se întunece. Oamenii ne trăgeau de haine și ne puneau în mână produsele lor contrafăcute. Simțeam că suntem pierduți, însă băieții ne-au scos din mulțime, și la distanță am văzut autocarul care tocmai pleca. Șoferul ne-a văzut și a oprit. Mai jos e o poză cu băieții ce ne-au ajutat să găsim drumul. Le voi fi veșnic recunoscător ☺

Afară era noapte. Mai aveam de făcut 2 opriri. Prima a fost în satul numit Mathura, la templul dedicat lui Krishna, unul dintre cei mai importanți zei ai hindușilor. Am intrat doar eu și cu un prieten român, Adrian. La intrare nu aveam voie nici măcar cu telefonul mobil. A trebuit să ne lăsăm și încălțămintea.

Atmosfera din templu era foarte liniștită, toți oamenii erau prietenoși.

Templul era imens, și înăuntru se ținea o slujbă la care am participat. Spre final, toți s-au îngrămădit să își treacă mâinile pe deasupra unei flăcări și apoi să se spele pe față, acest lucru numindu-se binecuvântarea lui Krishna. Preoții ne-au invitat pe mine și pe Adrian în față, pentru a primi această binecuvântare.

Templul era consituit din 2 clădiri, una asemănătoare cu o biserică imensă, iar cealaltă din mai multe încăperi în care se petreceau diverse ceremonii. Unele dintre ele erau foarte interesante pentru noi, mai ales că nu mai văzusem în viața noastră așa ceva. Alte încăperi aveau ceremonii mai serioase, în care preoții cântau și intrau într-un fel de transă.

Templul se afla într-o curte imensă. Avea 2 ieșiri, iar eu și Adrian am luat-o, evident, pe cea greșită. Am ajuns într-un loc care nu ne era familiar, și era puțin populat. Părea să fie în cealaltă parte a satului. Era întuneric complet, și am încercat să

întrebăm oamenii cum ajungem la cealaltă ieșire a templului, însă nimeni nu știa engleză. Am ajuns pe un drum pe care nu era lume, doar vaci și câini care dormeau. Nu aveam telefoanele mobile la noi, și eram singuri.

Ne-am întors la ieșirea din care venisem, însă soldații nu ne-au permis să intrăm pe acolo. Noroc că ne-am întâlnit cu un grup de indieni care erau din autocarul nostru, și erau în aceeași situație – erau pentru prima oară acolo. Au întrebat localnicii, cunoscând limba. Am ajuns pe niște drumuri lăturalnice, înfricoșătoare. După altă jumătate de oră, am ajuns în sfârșit la intrarea inițială, unde ne așteptau ceilalți cu care venisem, speriați și întrebând pe toată lumea cum să ne găsească. Eram din nou ultimii, autocarul pe noi ne aștepta.

Am mai mers vreo oră cu autocarul, până să facă o altă oprire. De data aceasta, locul în care am fost era și mai înfricoșător. Era satul în care a fost născut Krishna, numit Vrindavan. De data asta ne-am propus să nu ne mai desprindem de grup, orice ar fi.

Locul era foarte sinistru, erau oameni care dormeau pe toate colțurile drumurilor, înveliți cu ce apucau. Era plin de mizerie, șobolani, vaci peste tot. Grupul s-a oprit în dreptul unei clădiri și ghidul a început să ne povestească. Acolo se afla un loc de refugiu pentru 2000 de văduve, care erau în grija templului din sat. Locul îmi dădea fiori. După aceea am urcat pe un drum abrupt, întunecat, printre bălți și balegă de vacă.

Am ajuns într-un templu mai mic, a cărei curte era placată pe jos și pe pereți cu pătrate de marmură, pe care erau scrise numele unor oameni, și câte o dată calendaristică. Acei oameni făcuseră odată donații și doriseră să li se publice numele pe plăci. Se spune că aduce noroc.

Hinduismul e mai mult o filozofie decât o religie. De asemenea, pe pereți era plin de șopârle verzi care stăteau și așteptau. Înăuntru, am participat la un ritual, s-a recitat o rugăciune de grup, și am stat pe jos ascultând predica preotului (nu am înțeles nimic pentru că era spusă în Hindi). La final am trecut fiecare pe la preot și am fost serviți cu ceva asemănător cu pasca de la noi, însă în loc de pâine era zahăr ars acoperit cu unt topit.

După ce am fost binecuvântați, am fost pictați în frunte cu o bulină de mir, specifică hindușilor. Am făcut fiecare câte o donație, nu foarte mare, și ne-am trecut numele într-un registru, primind chiar și chitanță. Peste tot prin templu erau diverse statui și desene reprezentând zeități, iar în altar se aflau toate aceste zeități, în statui mari și foarte colorate, pe care le puteam vedea doar în anumite momente ale rugăciunii de grup. Din păcate, în India, nu se pot face poze în niciun loc sacru.

Experiența în sine a fost interesantă. Era deja ora 11 noaptea, ora la care trebuia să ajungem înapoi în Delhi. A început să plouă foarte tare când am plecat cu autocarul. De aici au început alte necazuri – ni s-a spus că vom întârzia 3 ore. Ar fi fost bine dacă ar fi fost doar atât!

După ce am ajuns la intrarea în Delhi, traficul era îngrozitor. Mașina a oprit motorul, și ne-am pus cu toții să dormim pentru că știam că nu e nicio șansă – era blocaj pe cel putin 3 km în fața noastră, și toate mașinile aveau motoarele oprite.

După 2 ore de stat așa, am pornit, însă în fața noastră era alt blocaj. Împrejurimile orașului erau în construcții, iar străzile erau inundate. Șoferul a încercat să facă tot ce era posibil – contrasens, depășiri pe stânga, depășiri pe carosabil, și în sfârșit a ajuns pe o stradă mai liberă – o ocolitoare. Era deja lumină afară – ne petrecusem întreaga noapte în autocar. Deci se încheiase și petrecerea la care doream atât de mult să merg.

Lângă noi era o mamă cu un copil cu sindromul Dawn. Această experiență nu i-a prins deloc bine copilului, a început să aibă crize și a fost ținut de câțiva bărbați până s-a calmat. Au fost momente în care simțeam că înnebunesc, nu mai puteam să ascult țipetele copilului.

Cineva în spatele nostru vomita într-o pungă de plastic, iar altcineva își făcea nevoile în stradă, lângă autocar. Acestea se întâmplau când eram la câteva minute de a intra în Delhi, dimineața. Strada pe care o luase șoferul era liberă, însă dădea în alta unde mașinile erau în toate direcțiile blocate, și nici măcar nu se mai știa care e direcția în care se mergea pe acea stradă. A fost nebunie totală.

După alte 2 ore am ajuns undeva de unde Sukanya ne-a urcat într-un taxi. Când am ajuns acasă ne aștepta proprietarul, supărat pe mine că țineam 3 prieteni români în apartament,

gratuit, și el nu a fost informat despre asta. După o discuție amicală, și după ce i-am povestit prin ce trecusem, a devenit mai bun cu noi și i-am dat o sumă mică pentru cele 3 zile în care stătuseră prietenii mei cazați. Asta îmi mai trebuia, după ce trecusem printr-o noapte așa agitată.

Duminică seara am luat cina cu toții la mătușa prietenei noastre, Sukanya. A fost cea mai gustoasă (și mare) masă pe care am luat-o în India, iar locuința ei era foarte confortabilă. Mătușa ei a fost atât de bună cu noi, ne-a oferit de toate și am mâncat până am simțit că nu mai puteam. I-am cântat Sukanyei și i-am luat un cadou, pentru că în 2 zile va fi ziua ei, iar astăzi pleacă înapoi în Mumbai și nu se știe când o voi mai vedea.

Așa mi-am petrecut weekend-ul, pe scurt. Dacă ați ajuns să citiți până aici, vă mulțumesc pentru răbdare.

Acum am început o nouă săptămână, este luni dimineața și sunt la muncă.

Mi-a luat o oră să scriu aceste rânduri.

India începe să mi se dezvăluie

24 august 2010

Azi a fost una din primele zile în care am simțit că locuiesc aici, că aparțin locului, că nimic nu îmi e străin și că mă pot simți aici ca acasă.

M-am trezit în jurul orei 12, că astăzi am avut liber de la muncă, fiind sărbătoare. Aseară fusesem la o petrecere de adio pentru 2 prieteni: Chuck, primul meu coleg de cameră și respectiv de suferința, și Bryant, un tip din Mexic super amuzant și de treabă.

Amândoi pleacă astăzi înapoi în țările lor, și aseară am băut în cinstea lor. L-am luat cu mine și pe Gabriel, zis Ping Pong, colegul meu actual de cameră, care e, ca prin coincidență, din același oraș cu Chuck – fostul meu coleg de cameră. Nu că Shanghai ar fi prea mic. ☺

Parcă mi-a fost destinat să locuiesc cu oameni din Shanghai. Azi dimineață râdeam cu Gabriel când mi-a arătat pozele pe care le făcuse weekend-ul acesta: fusese la Dharamshala, un oraș de la granița dintre India și Tibet, oraș de călugari, loc foarte sacru, la poalele munților Himalaya. A făcut cât mai multe poze, fiind un loc atât de important de vizitat, și în toate se vedea că avea tricoul luat pe dos, cu etichetele pe dinafară și modelul invers! Abia acum a observat, era haios cum le-a scos imediat de pe Facebook, să nu își dea nimeni seama.

După ce am servit un mic dejun copios și home made, pe la 12 jumătate, a venit pe la mine Theophilia, care pleacă din seara asta împreună cu prietena ei, Anna, undeva tot în munții Himalaya, pentru vreo 10 zile, pe un proiect ecologic de curățenie. Pe ele le-am cunoscut că s-au mutat în apartamentul cu Jesus și Alisa. Ele sunt originare din Ghana, dar locuiesc în Germania.

Theo mi-a încredințat mie laptop-ul ei pentru perioada în care e plecată, și eu am acceptat fericit știind că voi putea să scriu cât mai des pe blog cu ocazia asta.

Am cunoscut aseară la petrecere un indian foarte de treabă, familiar cu România, care fusese recent într-un intenship în Ucraina, și care locuiește, ca prin coincidență, pe aceeași stradă unde locuiesc eu acum, în East of Kailash. Azi ne-a plimbat cu mașina pe mine și pe Alisa, fata din Ucraina, prin tot orașul, și am fost la Templul Isckon, o clădire imensă, de o arhitectură deosebită.

Am putut vedea un spectacol de lumini și sunet, despre istoria hinduismului și originile lui Rama și lui Krishna. Am auzit că astfel de spectacole se mai desfășoară doar în SUA. A fost interesant faptul că ne plimba prin diverse încăperi amenajate cu statui, lumini, proiecții de filme, oglinzi, care arătau precum Casa Groazei, însă pe subiect filosofic, istoric și religios.

Înăuntru, în templu, se cânta și toți oamenii erau întinși pe jos și se închinau în fața unor statui imense. Deja eram familiar cu ce se întâmpla, nu era prima oară când vedeam o astfel de

ceremonie, însă un lucru m-a șocat: am văzut un preot mumificat de peste 100 de ani, foarte bine conservat, îmbrăcat în haine specifice și stând cu ochii deschiși în poziție de yoga, ca și cum în clipa aceea ar oficia o slujbă. Nu era protejat de nicio sticlă, dacă mă apropiam de el îl puteam atinge.

Azi am înțeles mai bine India. Am înțeles oamenii, am înțeles religia, am înțeles mentalitatea. După ce am fost plimbat cu mașina prin oraș, și mi s-a explicat ce și cum, unde și când, am început să simt că nu mai sunt străin acestui loc.

Am învățat cuvintele de bază în hindi pentru a mă descurca la magazin sau într-un taxi. Am început să port cămăși lungi indiene. Am început să mănânc cu mâna, să moi naan[9] în sos și să nu mi se mai pară mâncarea prea picantă. Încet încet renunț la a purta tricouri și trec pe cămăși lungi. E ciudat, dar dacă indienii văd europeni familiari cu ei și cultura lor, nu te mai fură la preț la taxiuri și la piață.

[9] Naan = pâinea lor în formă de lipie, foarte subțire, care folosește și drept tacâm.

Musonul mă umilește, dar îmi și deschide drumuri

25 august 2010

Nu mai e cazul să menționez că fiecare zi în India e imprevizibilă. Aici nu merge să îți faci planuri, că niciodată nu va ieși nimic așa cum plănuiești. Poate fi câteodată mai bine, altădata mai rău.

De exemplu, ziua de azi am început-o într-un mod foarte umilitor. Marek, colegul de muncă din Polonia, ne-a luat, ca în fiecare zi, pe mine și pe Gabriel cu moto-ricșa. După ce am urcat, s-a pornit o ploaie torențială, și eu am nimerit să stau la margine. Moto-ricșa nu are uși, marginile sunt open air, și nu numai că ploaia venea pe mine, și apa de pe capota mașinii se scurgea pe hainele mele, iar pentru că asta nu era destul, mai trecea câte o mașină prin dreptul unei bălți și eu eram singurul pe care îl stropea.

Am mers așa vreo 10 km, și evident că m-a făcut varză. Când am coborât mi-am stors hainele ca după spălat, și apoi tot drumul cu metroul, se lipeau de mine. Și era nasol că era un aer condiționat care dădea fix spre mine.

Ajuns așa la muncă, nu puteam să stau ud leoarcă la birou, cu aerul condiționat și ventilatoarele deasupra capului. Așa că m-am retras într-un loc unde m-am dezbrăcat la chiloți și mi-am pus hainele pentru vreo 40 de minute în dreptul unui ventilator, și eu am stat lângă ele să aștept să se usuce.

Din când în când intra peste mine câte un angajat indian, și toți se uitau uimiți la mine, de parcă era prima dată cand vedeau un tip în boxeri așteptând lângă un ventilator. Poate că locul de muncă nu e un loc prea indicat pentru astfel de activități, însă din fericire pentru mine, șeful și secretara lui, Aman, veneau mai târziu. Cămașa mi s-a uscat, dar blugii deloc.

Între timp a venit secretara și a trebuit să mă îmbrac, însă tot nu puteam să stau cu blugii uzi pe mine, așa că m-am înfășurat la mijloc cu un prosop, mi-am luat blugii uzi peste, și așa mi-am petrecut ziua la muncă.

Oricum, din toate astea am învățat o lecție – să nu mai stau niciodată la margine în moto-ricșă. Mai ales că aici plouă în fiecare zi.

Să trecem la lucruri mai serioase. Nu v-am pomenit până acum deloc de Gila. Ea este prima persoană pe care am cunoscut-o în Delhi. Înainte să vin aici nu cunoșteam pe nimeni, doar vorbisem pe internet cu o fată din Delhi, însă de când am venit nu am mai auzit nimic de ea, doar am vorbit la telefon de câteva ori.

În noaptea în care am ajuns la aeroport, la banda de ridicare a bagajelor, am cunoscut o fată din Marea Britanie pe nume Gila. Am făcut schimb de adrese de mail, și abia astăzi am reușit să mă văd cu ea. Ea e venită aici să lucreze pentru un ONG.

Astăzi am avut ocazia sa ieșim la o narghilea, într-un loc foarte drăguț cu muzică chillout. A venit cu un amic, Adrian, despre care am aflat cu surprindere că e român!

El a locuit doar prin alte țări de când avea 4 ani. Familia lui s-a stabilit în SUA, și a făcut facultatea în Elveția. A lucrat pentru una din cele mai mari agenții de PR din lume, în SUA, și e aici tot pentru un job la ambasada Statelor Unite, dar pe o perioadă mai lungă.

Am avut foarte multe lucruri de povestit cu el și cu Gila, și deja am impresia că îi cunosc de o viață. Am început să văd fiecare cunoștință pe care mi-o fac aici ca pe o nouă oportunitate, pentru că toți oamenii străini care vin în India au un background atât de interesant, și atât de multe lucruri de povestit, încât merită să laud India doar pentru că îmi oferă prilejul de a cunoaște astfel de oameni!

Iar s-a făcut 1 noaptea. Nu mai țin minte ultima dată când am adormit înainte de ora 00:00.

În fiecare zi mă trezesc la 7:10, iar dacă nu reușesc, mă ajută Gabriel, colegul de cameră, și de servici. Cred că ar trebui să mai dorm din când în când, că oboseala începe să mă ajungă din urmă.

Welcome to the jungle!

28 august 2010

Joi: 150 km la oră prin traficul din Delhi, la ora 23:00. Muzică tare, mașină cu geamuri fumurii, 8 persoane dintre care 5 fete. E minunat să locuiești în același apartament cu doar 3 băieți și 7 fete, în special dacă ele au prieteni importanți de aici din Delhi.

Avantajele au început încă de când le-am cunoscut. Datorită lor i-am cunoscut pe William din Olanda și pe Shahab din Iran, organizatorii celor mai mai petreceri pentru europeni de aici din Delhi, care se desfășoară în cele mai bune hoteluri și cluburi din oraș. De regulă la aceste petreceri se intră cu 700 rupii, și se poate consuma orice de la bar până la ora 00:00. Cea mai ieftină băutură este 250. Cunoscând organizatorii petrecerilor, *noi scăpăm de costuri*.

Alaltăieri a fost o altă ediție Euro Nights. Aceiași oameni, aceeași atmosferă, aceeași muzică. Deja e monoton. Cunoșteam ceva lume de la celelalte ediții, ceea ce m-a făcut să mă simt ca la o petrecere între cunoscuți.

La astfel de petreceri intră în mare parte străini. Indienii care vin aici vin să agațe și să se dea în spectacol. Au fost ceva probleme, gen scoaterea unor tipi afară de către bodyguarzi, bătaie, poliție, discuții și amenzi. Nu am fost implicat în acest scandal decât prin faptul că le cunoșteam pe fetele din cauza cărora a pornit. Un tip s-a dat la una dintre ele, și evident că a fost scos afară forțat de prietenii ei. Pe lângă asta a mai fost și

problema băuturii. Oamenii de peste tot din lume sunt lacomi – dacă știu că plătesc pentru intrare și au consumația inclusă, vor să își scoată banii, să consume cât mai mult, și la bar e plin întotdeauna, și majoritatea erau beți după ora 00:00.

Nu vreau să mai continui pe acest subiect. Să vă povestesc despre ceva mai autentic – **țânțarii** de aici sunt foarte inteligenți și periculoși. O fată a ajuns în spital din cauza mușcăturilor, și înainte de asta a avut febră timp de 5 zile.

De ce spun că sunt inteligenți – pentru că ne vânează ca pe o pradă, pentru că atunci când văd un om vin pe el câte 10 odată, și pentru că mușcă întotdeauna în preajma venelor. Am fost pișcat doar în aceleași locuri, și acelea fiind aproape de încheieturile de la mâini și la picioare. Dacă se nimerește ca vreunul dintre țânțari să poarte o boală, atunci e cazul nefericit să ajung în spital.

Unul dintre managerii firmei care se ocupă de apartamentele pentru străini s-a mutat începând de azi cu noi, împreună cu soția, și din clipa asta, toată lumea s-a decis să își găsească noi locuințe.

Nimic nu o să mai fie cum era înainte. Nu se mai poate face nimic în acest apartament! Eu o să mă mut de la 1 septembrie într-un loc care de data asta nu face parte din lanțul de apartamente Delhi Stay. Nu mai vreau să am de-a face cu acești oameni; deși sunt prietenoși, chiriile sunt prea mari pentru condițiile ce le oferă. În plus, vom sta 6 oameni în noul

apartament, care e aproape la fel de mare precum cel în care acum stăm 12.

Azi am avut planul de a merge în Manali, care e un sat de hippioți de la poalele munților Himalaya (un fel de Vama Veche a munților Himalaya), însă din nou nu s-a întâmplat cum plănuisem, pentru că drumul până acolo durează cam 30 de ore dus-întors, și weekend-ul e prea scurt pentru o așa călătorie. Eu mi-am putut lua luni și marți liber de la servici, însă persoana cu care aș fi mers, o colegă de apartament din Turcia, pe nume Nazli, nu a putut face acest lucru.

Așa că din nou acest weekend nu am niciun plan. Am fost în Piața Sarajini cu colegii mei chinezi, și ne-am cumpărat tricouri, cămăși, suveniruri la prețuri accesibile, însă calitatea nu e așa bună.

Piețele indienilor sunt toate precum piețele de țigani de la noi – au același aspect, și trebuie negociat la sânge orice produs. Apoi am fost într-unul din centrele noi ale orașului, unde un om de pe stradă ne-a plimbat și ne-a arătat restaurantele și magazinele din zonă. Delhi e imens! Și mai mult de jumătate din el e în construcții.

Peste tot se fac drumuri, poduri, clădiri, stadioane. Am înțeles că din cauza Jocurilor Commonwealth 2010[10] care vor avea loc în Delhi. Dar nimic nu va fi terminat la timp, și Delhi va rămâne în construcție pentru cel puțin următorii 10 ani. Oricum,

[10] Jocurile Olimpice pentru țările colonii britanice (excepție SUA, care nu mai vrea să recunoască acest lucru)

dezvoltarea este vizibilă, și am auzit că în India se consumă într-un an de 10 ori mai mult ciment decât se consumă în SUA.

Acum sunt la o bere în fața laptopului pe care îl am de la Theo, și mă uit pe geam. E ora 1 noaptea (din nou!!), și strada e pustie… aici toate magazinele se închid la ora 22. Nu se vede nimeni, nicio mașină, niciun zgomot, nimic… aproape că mă simt ca în Europa.

Dar senzația mi-a fost tulburată când o capră a apărut din senin și a trecut în fugă prin fața blocului, pe mijlocul străzii, dispărând în întuneric.

Hasta siempre, commandante!

29 august 2010

Jesus din Columbia, cel mai vechi prieten al meu de când sunt în India (îl cunosc de 3 săptămâni), a decis să plece acasă, ca urmare a tuturor lucrurilor neplăcute care i s-au întâmplat pe parcursul acestui internship. Acum are și o infecție la ochi – sunt roșii și umflați. Asta va fi ultimul lui weekend în India.

Sâmbătă seara, după ce m-am întors dintr-o călătorie obositoare la cumpărături cu chinezii mei, prin Delhi, am fost sunat de Alisa, fata din Ucraina, să mă invite la o petrecere în Gurgaon (unde mai fusesem). Problema e că ea era deja acolo când m-a sunat. Trebuia să vin singur din Delhi până în Gurgaon, care e un alt oraș.

După câteva încercări de a găsi pe cineva să vină cu mine, am avut în sfârșit cu cine merge: Ashmeet, tipul din Delhi care stă în același cartier cu mine. El fusese în internship în Ucraina și așa a cunoscut-o pe Alisa.

Dacă aș fi mers singur, nu m-aș fi descurcat. A fost nevoie de cineva care știe hindi ca să ne putem descurca sâmbătă la 11 noaptea prin periferiile orașului Delhi și ale orașului Gurgaon. Nu era nicio ricșă de găsit, după ce am coborât din metrou, și am fost nevoiți să facem autostopul. Am avut noroc cu o camionetă care ne-a urcat în portbagaj, în înghesuială cu alți indieni.

Când am ajuns la locul cu pricina, petrecerea se mutase într-un restaurant, unde chelnerii au obiceul atât de drăguț de a cumpăra alcool pentru clienți, la cererea acestora, de la magazinul de peste drum, fără să ceară vreun ban în plus (nu au băuturi alcoolice în meniu). Lumea consumase deja 12 sticle de Bacardi și noi am ajuns când cumpărau tura a doua. Era cinstea lui Jesus, fiind ultima petrecere cu el.

Seara a fost nebună. Am cunoscut persoane din America Latină, dar și câțiva europeni. După restaurant, am ajuns în apartamentul nou al lui Jesus, din Gurgaon, care avea o priveliște minunată de pe balcon. Aproape toată noaptea s-au dansat dansuri sud americane, s-a vorbit mult în spaniolă. Am cunoscut lume foarte interesantă.

Am cunscut și un român! El locuia în apartamentul vecin, cu o altă fată tot din România. Discuția a fost: „Hey! Where are you from?", zic eu. „I'm from Romania. You?". Și atunci nu am putut controla să-i zic: „Și eu, frate!". Eram atât de entuziasmat că nu mai vorbisem de mult românește cu cineva.

Am adormit pe la 5 dimineața, am dormit 4 într-un pat de 2 persoane. Restul erau pe jos, și celelalte camere ocupate de cupluri. Pe la 10 mă trezește Ashmeet și spune că mă așteaptă de 3 ore, că nu a putut dormi. O luăm și pe Alisa, că noi 3 eram singurii care locuiam în Delhi. Am plecat, lăsând în urma noastră oameni care dormeau pe jos… și o femeie de servici care încerca să facă curățenie, călcând atentă să nu trezească pe cineva.

O duminică plăcută

29 august 2010

Dați-mi voie să vă spun cum trebuie să fie cel puțin o duminică din viața voastră:

Vă treziți dimineața, pe la 10, în alt oraș, departe de casă, cu sete și puțină durere de cap. Mergeți cu autobuzul până la gară, luați trenul, coborâți în orașul vostru, luați moto-ricșa și mergeți întâi să o duceți acasă pe fata care vă însoțește. Apoi cu altă ricșa mergeți până acasă, o plătește vecinul vostru.

Ajungeți în casa și vedeți indieni cărând mobilă în apartament, pentru că se mută cu voi proprietarul cu soția lui. În acest timp, vă pregătiți un mic dejun bogat. Apoi faceți un duș și vă puneți la somn.

Pe la ora 16 vă trezește telefonul. E Gila, fata din Marea Britanie. Vă invită la bazin. Mergeți cu ea, cu Adrian, tipul român stabilit în State, și cu Geraldine, colega de apartament a Gilei.

Bazinul e curat, în aer liber, nu e foarte multă lume, și adie o briză răcoroasă. Vremea e plăcută, și e perfect pentru a vă lecui de mahmureală. După înotat câteva ore vi se face foame. Decideți împreună să mergeți acasă la fete și să faceți împreună Tortilla spaniole, nu extrem de reușite, însă distrându-vă în timp ce le faceți. Apoi vă relaxați pe canapele, ascultați muzică chill și spre final cântați la chitară cântece românești, frantuzești și americane.

Ajungeți acasă pe la 10 seara, și sunteți invitat la o bere pe acoperișul blocului în care locuiți, unde fetele columbiene au amenajat o mică terasa. Nu se mai poate sta în apartament de când cu proprietarul, și decizia lor a fost înțeleaptă, să găsească un locșor de intimitate. Stați pe bloc împreună cu ele, cu Naz, fata din Turcia, și cu Ping Pong, colegul vostru de muncă din China, care pleacă peste 5 zile înapoi în țara lui.

Ascultați muzică sud americană și discutați despre foarte multe lucruri, admirând priveliștea de pe acoperiș: se văd cele mai mari și importante temple din Delhi: Lotus Temple, Jama Masjid și Isckon Temple, temple care apar pe Google images atunci când căutați India.

Fetele din Columbia sunt o companie foarte plăcută, mi-am dat seama de la început, de la petreceri, dar asta a fost prima noapte în care am discutat cu ele ore în șir. Au povestit foarte entuziasmate despre muzica lor tradițională și festivalurile care au loc în orașul lor. E incredibilă cultura țării lor, și cât de bine știu acei oameni să se distreze și să își păstreze tradițiile…

Între timp se face târziu și vă amintiți că mâine vă treziți la 7… dar nu înainte de a deschide laptopul și a împărtăși această experiență, pentru că merită…

Țineți minte, NU ÎN FIECARE ZI E DUMINICĂ!

După una bună vine una rea

30 august 2010

Se auzea lume vorbind în sufragerie azi la 7 dimineața când m-am trezit, dar mă gândeam că or fi columbiencele pline de energie în această minunată dimineața de luni. Așa că iau din camera o hârtie igienică și cobor până la baie doar în boxeri.

Trec prin sufragerie și dau de proprietar, soția lui și câțiva musafiri ai lor, stând de vorbă la o ceașcă de ceai. Se opresc toți din vorbă și se uită la mine, eu mă opresc din mers și mă uit la ei, ne zâmbim, și încerc să ascund la spate hârtia igienică. Apoi îmi continui drumul spre baie. Era semn clar că astăzi nu avea să fie una din zilele mele bune.

De azi avem un nou coleg de servici, Jens, din Germania. Toată lumea era în jurul lui să îi explice ce are de făcut și să îl ajute; el stă aici doar pentru 6 săptămâni. Dragul nostru coleg chinez, Ping Pong, pleacă vineri înapoi în țara lui…

Problema mea principală a început la ora prânzului – ochiul stâng mi s-a înroșit, umflat și a început să mă doară. După muncă am fost la spital, am primit un tratament și mi s-a spus că am o infecție des întâlnită perioada asta. E posibil să o fi luat ieri de la bazin, sau poate chiar de la Jesus, amicul cu care am petrecut sâmbătă noapte, care pleacă înapoi în Columbia în câteva zile. Spitalul era imens, și aveau la parter chiar câteva cafenele și fast food-uri. Parcă ar fi fost un aeroport.

Mi-a luat câteva ore să ajung să primesc câte o consultație de la doi doctori, și m-a și costat 800 rupii. În schimb, medicamentele sunt foarte ieftine – doar 36 rupii pentru picături, gel de ochi și câteva pastile.

Infecția asta îmi strică toate planurile și s-a nimerit foarte prost – mâine trebuie să mă mut într-un nou apartament, și de acolo nu cunosc decât 1 persoană. Și încă o veste rea pe ziua de azi… s-au întors fetele din Germania din excursia în Himalaya, și trebuie să îi returnez laptopul lui Theo. În câteva minute vine să îl ia, și profit de acest timp pentru a scrie un ultim capitol de pe el.

Infecția asta are și o parte bună – în seara asta o să mă culc devreme. Prima oară când fac asta de când sunt în India.

Ochii roșii persistă

31 august 2010

Azi m-am trezit cu o durere cumplită a ochilor, și am constatat că și cel drept mi s-a înroșit și umflat. Cu toate astea, sunt liniștit după ce am aflat mai multe detalii.

Pe la 9 seara mă sună Alisa să mă întrebe de sănătate. „Prost", îi spun eu. Începe să râdă. „De ce râzi?", întreb. „Ții minte că Jesus avea sâmbătă aceeași problemă? Acum jumătate din cei care au fost la petrecere au pățit la fel!". Era clar – infecția e atât de contagioasă, încât până și o îmbrățișare cu Jesus m-a făcut să o iau. Am sunat apoi pe David, un tip din Spania, colegul de apartament al lui Jesus. „Toată lumea din apartament are ochii roșii!", zice el râzând. „Doar unul din noi a fost la spital, și acum luăm toți medicamentele de pe rețeta ce a primit-o." Erau aceleași medicamente ce le-am primit și eu de la spital.

Trebuie să am grijă să nu infectez pe nimeni din apartament. Mi-ar trebui niște ochelari de soare dacă vreau să ies afară, că ochii abia mi se deschid, și sunt umflați rău de tot.

Azi am vorbit cu Jesus, care se prăpădea de râs când a auzit că și eu am aceeași problemă. Lui îi trecuse infecția. Da, foarte amuzant să stau acasă, departe de ceilalți ca să nu le transmit și lor infecția. Acum stau la laptopul lui Felix, unul din colegii de cameră. Toată ziua mi-o voi petrece în carantină, și nu mă voi muta din seara asta în noul apartament – nu pot să risc să fac cunoștință cu oamenii cu care voi locui, arătând ca desprins din filmele de groază.

Despre supraviețuirea în junglă

1 septembrie 2010

Motto: *„Aicea nu-i de mine… eu sunt un delicat!" (Vama Veche – Hotel Cișmigiu)*

Deși nu mi s-a mai întâmplat nimic spectaculos, m-am hotărât totuși să scriu acest capitol. Nu îmi pierd timpul scriindu-l, mai degrabă voi vă pierdeți timpul citindu-l... eu chiar îmi câștig timp dacă îl scriu, pentru că eu sunt aici, departe, lipsit de comoditate, iar voi sunteți acasă, stați comod și aveți tot ce vă trebuie în jurul vostru...

Azi e una din ultimele zile în India ale lui Ping Pong (Gabriel din China). M-am trezit dimineața cu gândul să pregătesc micul dejun, și să gătesc ceea ce știu eu mai bine: omletă cu legume. Condiția a fost ca eu să gătesc și el să cumpere ingredientele. Mi-am dus apoi hainele la spălătorie, dar tipul de acolo nu știa să scrie, și nu a putut să le primească, pentru că nu putea să îmi dea bon, așa că mi-a spus să revin.

Între timp, am rămas singur în apartament. Pentru prima dată când sunt singur de când stau în Delhi. Și e cumplit. De azi dimineață nu mai curge apa. Afară s-a înorat și s-a pus o ploaie torențială. În apartament e o căldură insuportabilă, și transpir continuu. Prosoapele mi le-am dus la spălătorie, așa că mă șterg cu șervețele chinezești. La toaletă nu se poate intra, pentru că nu se poate trage apa la veceu, iar înăuntru se află un *colet* încă de azi dimineață.

Ochii mei sunt ceva mai bine… nu mă mai dor. Dar trebuie să îmi pun picături de 5 ori pe zi, și atunci simt că îmi iese creierul afară, așa rău mă ustură… De fiecare dată când îmi pun picături urlu ca un nebun. Ieri mi-a împrumutat Luz, o colegă columbiană de apartament, o pereche de ochelari de soare, și îi port zi și noapte.

Aseară am ieșit până la magazin să cumpăr niște apă, și era să calc pe un câine care dormea după o mașină, pentru că el era negru, era și întuneric, iar eu purtam ochelarii de soare.

Pe la prânz mi se face foame, dar constat că nu e mâncare în frigider. E un restaurant după colț, unde se pot face comenzi. De fapt e un loc doar pentru livrări, pentru că e în stradă și nu are mese. Are doar o cameră în care se gătește și o tejghea de la care se comandă. Dacă nu mi-l recomanda cineva, nu aș fi mâncat de acolo niciodată, pentru că arată foarte insalubru.

Mă duc până acolo, îmi iau umbrela și, bineînțeles, ochelarii de soare. Pe stradă nu sunt canalizări, și toate deșeurile purtate de apa de ploaie se adună în bălți negre care uneori ajung până la genunchi. Acum din fericire apa abia trecea de glezne, și îmi fac drum în șlapi printre bălți.

Mașinile nu respectă cetățenii, și trec în viteză stropind în toate părțile. Iar mi-am făcut varză blugii și tricoul. Noroc că de data asta am umbrelă. Ajung la locul cu pricina, dar mi se spune că nu se poate face de mâncare decât după ora 18.00 din cauza unei defecțiuni.

Era singurul loc de unde puteam lua mâncare gătită! Alimentare nu sunt, decât cu chipsuri, sucuri și cosmetice. Ca să nu plec cu mâna goală de acolo și să nu zic că m-am murdărit degeaba, îmi aduc aminte de conceptul numit ***conservă de ton***. 110 rupii și e a mea. Pe drumul înapoi pățesc același lucru cu mașinile care stropesc trecătorii.

Din câte constat, eu sunt singurul pe care îl deranjează, pentru că nimeni altcineva nu are umbrelă și toți parcă se bucură de ploaie. Copiii se joacă în bălțile mizerabile, se stropesc cu apă, se bagă în bălți până la gât, se prefac că înoată. Copii mai mici se bălăcesc în bălți complet dezbrăcați, în timp ce părinții lor îi așteaptă în ploaie fără să le spună nimic. Locul în care eram martor la aceste lucruri mirosea îngrozitor, și nu am putut sta să admir prea mult jocul copiilor.

Ajuns acasă, constat din nou cât de urât miroase în baie și că nu curge niciun strop de apă. Eram eu, conserva mea de ton, și coletul din veceu – singurele forme de viață din acest apartament.

Picioarele îmi erau pline de noroi, și vreau să mă gândesc că doar noroi era în bălțile prin care am călcat, și nu erau și alte surprize. Am epuizat toate sursele posibile de apă, m-am clătit cu o jumătate de sticlă lăsată de cineva pe masă… și pentru a mă spăla complet, am consumat jumătate de pachet de șervețele umede de la chinezi (era un pachet cu 100 de șervețele).

Așa m-am „spălat” pe mâini, pe picioare, papucii, și pe față. Apoi m-am așezat la masă ca să savurez conserva mea de ton, și am găsit o ceapă uitată prin dulap, ca să îmi fie masa completă.

Acum pot spune că am mâncat bine, sunt „curat”, sunt odihnit, și îi sunt recunoscător lui Felix, colegul meu de cameră, că mi-a împrumutat laptopul și astăzi. Altfel, nu știu ce aș fi făcut.

Ieri trebuia să mă mut într-un nou apartament, dar nu am mai putut din cauza ochilor… azi nu pot să mă mut pentru că toți care locuiesc acolo sunt plecați… deci abia mâine seară pot să îmi văd noua cameră și noii colegi de apartament.

Acum urmează runda a treia de picături de ochi pe ziua de azi. Trebuie să găsesc să îmi pun un prosop în gură, ca să nu mi se audă țipetele până în stradă.

Experiența mea hindustană se schimbă radical (din nou!)

3 septembrie 2010

Nu am mai scris nimic de 2 zile, de atunci când mă plângeam că am ochii roșii, că eram singur în apartament și că mâncam conservă de ton la prânz. Ce vremuri!

Nu am fost la muncă timp de 3 zile.

Miercuri, ziua în care am mâncat ton la prânz, nu a fost până la urmă o zi așa de rea. Spre seară, prima persoană care a venit acasă a fost Rosa, o fată din Germania care a stat cu noi în apartament doar pentru 2 zile, ea având un internship în alt oraș. Mai târziu am ieșit într-un pub cu ea și un prieten indian de-al ei, Nakul, care fusese în internship în Germania cu 1 an în urmă, și așa s-au cunoscut. Am fost să mâncăm și să bem, și am ajuns acasă pe la 3 noaptea; am constatat că în camera mea dormeau 4 chinezi în loc de 2, dar din fericire niciunul nu îmi ocupa patul.

Joi în jurul orei 7 dimineața în camera mea era invazie de chinezi. Nu știu de unde tot continuă să apară. Se roteau ca mușteleîn jurul patului meu. Erau prieteni de-ai colegilor mei de cameră, care și-au lăsat bagajele la noi pe balcon timp de câteva zile, și acum veniseră să le ia. Eram nervos, cum sunt de regulă dimineața, mai ales dacă mă trezește cineva. La un moment dat, strig la ei să facă liniște.

Roșeala ochilor mei a scăzut, însă tot trebuie să port ochelari de soare.

Joi, datorită lui Nakul, care a dat niște telefoane pentru mine, am fost invitat în sediul ONG-ului care mi-a oferit acest internship. Era acolo întreaga echipă de conducere, și am cunoscut-o în sfârșit pe Kaavya, fata căreia îi datorez faptul că sunt aici.

Le-am oferit celor de acolo cel mai direct și sincer feedback pe care îl puteam da, referitor mai ales la cazare. Știam că nimeni nu le mai spusese aceste lucruri până acum, și cu atât mai mult mă bucuram că eram primul. La plecare mi s-a mulțumit, și am primit câteva numere de telefon, la care să sun în caz de nevoie.

Joi seară mi-am schimbat iar apartamentul. Sper că de data asta definitiv, pentru cât timp mai stau în India. Nu e departe de cel vechi, și e aproape de Piața Centrală. Locuim 7 persoane, cam câte 2 în cameră, dar unul va pleca în curând. Avem 3 băi, bucătărie mare, living room. Acest apartament nu aparținea de Delhi Stay, era oferit de un proprietar independent. Chiria e 5000 rupii pe lună, ceea ce e mai ieftin în comparație cu locuința mea anterioară, cu 4 camere, în care stăteam 12.

Colegii de apartament sunt Julian din Germania, prietena lui, Colomba, din Franța, o fată din Indonesia pe nume Ianita, o fată din Polonia pe nume Karolina, un tip din Japonia și un alt tip din Germania, care stă cu mine în cameră, dar acum călătorește. În apartament e foarte liniște, fiind așa puțini

oameni. Nu sunt obișnuit. Presimt că o să îmi petrec mai mult timp pe afară decât în noua locuință, dar important e că mi-am pus hainele pe umerașe în șifonier, și mi-am golit pentru prima dată valiza. Prima noapte am dormit fără așternut, am împrumutat o pernă și m-am învelit cu steagul României, pe care l-am adus cu mine de acasă. Mi s-a spus că așternut și pernă trebuie să îmi cumpăr singur.

Acum sunt la muncă împreună cu Marek si Jens. Mâine am planuri cu foștii colegi de apartament – trebuie să vizităm ceva în afara orașului, neapărat. Azi dimineață aveam pe telefon un mesaj de la Gila, fata din Marea Britanie, invitându-mă deseară cu prietenii ei, într-un local de jazz, din câte am înțeles.

Nu știu când o să scriu data viitoare, pentru că neavând laptop, am hotărât să nu plătesc pentru Internet în apartament, și nici nu îmi e ușor să împrumut de la oameni pe care încă nu îi cunosc.

La revedere, Ping Pong!

5 septembrie 2010

Acest capitol îl dedic colegului meu chinez simpatic de la muncă, Gabriel, poreclit Ping Pong.

Orice internship internațional, oriunde și oricum ar fi el, e într-adevăr o „life changing experience”. Ping Pong a plecat vineri seară cu lacrimi în ochi.

În ziua aceea, am fost la muncă de la 8 dimineața. La 3 am plecat cu șeful și colegii de servici la un magazin de dulciuri indiene să cumpărăm un cadou pentru Ping Pong. A condus șeful, iar drumul până acolo a durat vreo oră, din cauza traficului.

Am gustat diverse până să ne hotărâm ce să luăm, și am ajuns la concluzia că dulciurile indiene sunt de două feluri: ori foarte dulci, ori fără gust. Personal le prefer pe cele fără gust, măcar sunt mai aproape de normale, pe când cele dulci sunt câteodată grețoase, câteodată picante, câteodată foarte ciudate, de nici nu știi dacă mănânci dulce sau sărat.

Seara ne-am dus la Ping Pong să îl ajutăm să împacheteze. Nu va mai fi la fel la birou fără el – nu mai avem de cine râde, nu mai avem cu cine să ne chinuim să vorbim engleză.

Ping Pong e un tip timid, cu bun simț, puțin aiurit și împrăștiat. E cel mai amuzant chinez pe care l-am cunoscut. Internship-ul din India l-a schimbat: primele petreceri din viața lui au fost aici, prima oară când s-a îmbătat a fost aici (din cauza mea, dar

nu vreau să mă laud), prima oară când s-a bărbierit a fost aici (din cauza lui Marek), prima oară când a vorbit engleza cu oameni din alte țări a fost aici. La plecare ne-a îmbrățișat pe fiecare și a strigat din taxi că ne iubește – nu a mai spus asta nimănui până acum.

M-a făcut să mă gândesc de câte ori mi-am luat adio de la persoane apropiate, care au plecat în țările lor și pe care știu că nu o să le mai văd niciodată. Cred că mi s-a întâmplat de zeci de ori, dar totdeauna la despărțire ne-am spus că păstrăm legătura sau că ne mai vedem noi vreodată. E o minciună care face despărțirea mai „plăcută”.

Morrisons

5 septembrie 2010

Vineri noapte fusesem invitat de Gila, din Marea Britanie, în Morrisons. E un loc pe 2 etaje: la etajul 1 e club de rock și metal, iar la 2 e club de electronică, drum n bass și dubstep. Primul loc de acest fel ce-l găsesc!

Petrecerea a fost foarte reușită, localul a fost plin de lume bună, oameni cu creastă, cu pierce-uri, cu rasta... O formație întreținea atmosfera, și muzica a fost neașteptat de bună. Ca de obicei, am plecat printre ultimii.

Azi m-am trezit pe la 11. Japonezul din camera mea tocmai pleca la muncă. Era liniște în apartament. Mi-a luat o oră să fac câteva cumpărături și să fac o plimbare de recunoaștere a zonei în care locuiesc, și o altă oră să pregătesc micul dejun, nefiind obișnuit cu bucătăria.

Planul meu de a merge la Alwar, din statul Rajasthan, a picat din nou, tot din lui Naz, fata din Turcia, care azi trebuia să muncească pentru a primi ultimul salariu, pentru că luni pleacă acasă. Nu mai era altcineva valabil cu care aș fi putut să merg…

Trebuie să îmi schimb cercurile de prieteni… poate că sună ciudat, dar nu mai vreau sa merg la petreceri. Vreau doar să vizitez locuri, pentru că apoi o să îmi pară rău după ce o să plec din India. Nu se poate să vin aici fără să călăresc un elefant, să fac o tură cu barca pe Gange, să privesc plantațiile de la Manali, și să fac multe alte lucruri ce numai în India le pot face!

Arest la domiciliu

5 septembrie 2010

Nu vă speriați de titlu.. nu e așa grav… să vă spun cum s-a întâmplat…

Dar înainte de toate ce s-a întâmplat înainte de asta… Sâmbătă după masă am fost la Lotus Temple împreună cu Jens și Colomba. A fost interesant, templul e construit pe ideea că acolo se pot ruga și închina oameni din toate religiile lumii.

Pe dinafară e în formă de lotus, evident, iar pe dinăuntru e plin de scaune îndreptate spre un microfon. Atât. Nu are icoane, nu are cruci, nu are niciun simbol specific niciunei religii. E foarte simplu în interior, și încă un lucru interesant: înăuntru nimeni nu are voie să vorbească. Nu are sens, altfel de ce ar fi microfon acolo… însă e mai mult un loc de meditație. A meritat văzut, mai ales că nu ne-au mai pus să ne descălțăm la intrare.

Apoi a urmat un alt templu al cărui nume e puțin mai complicat – Akshardam Temple. Ce pot spune e că a fost imens! Și am fost

surprins să aflu că a fost construit în 2005, deși arată ca o cetate mai veche. Înăuntru e modern, plin de marmură și aur, și noaptea se vede foarte frumos când e luminat. Curtea templului e imensă, regulile de intrare sunt foarte stricte: nu avem voie cu nimic în afară de portofel! Ne verifică până și în portofel ce avem, ca să nu mai zic că ni se uită și prin buzunare.

Fetele îmbrăcate cu ceva care le permite să li se vadă pielea de la gât în jos primesc eșarfe la intrare ca să se acopere, și mai trebuie să ne și descălțăm (ca în orice templu). Am văzut în seara aceea și un spectacol drăguț, pe un stadion imens, unde cred că erau sute de spectatori… la început a fost o slujbă religioasă în care s-a cântat și s-a aprins o flacără pentru zei, apoi a urmat o fântână arteziană care se mișcă pe ritmul unor melodii și avea efecte de lumină foarte drăguțe.

Ar fi meritat să filmez, însă nu am avut voie să intru cu niciun dispozitiv electronic.

OK, ca să nu vă mai plictisesc, să trecem la subiect!

Sâmbătă noapte a avut loc o petrecere la noi în apartament. Pe la 9 sună la ușă câțiva indieni și îmi spun ceva de sound system. Apoi au început să transporte înăuntru niște boxe imense, un sistem de lumini, un pupitru de DJ, cabluri, aparate de scos fum, și multe altele.

Veniseră cu un camion. Sincer e prea mult pentru o petrecere într-un apartament, la etajul 3. Pe la 11 a început să apară lumea, iar la 12 apartamentul era plin. Am cunoscut lume foarte interesantă, și mai mult am stat de vorbă de data asta cu

europeni: din Ungaria, din Ucraina, din Germania, din Franța. Însă, ca să vedeți ce mică e lumea, am cunoscut o fată din Malaysia care e cea mai bună prietenă a unei fete de acolo care a fost în internship la Brașov anul acesta, și pe care am dus-o la Bran și în multe alte locuri, precum și la petreceri. Îi povestise de mine, și nici ei nu îi venea să creadă că va apuca să mă cunoască vreodată, mai ales aici în India, întâmplător!

Apoi, pe la 1 noaptea, petrecerea a început să se strice. La început vine poliția, le dăm niște bani și pleacă, cu condiția să dăm muzica mai încet. După vreo jumătate de oră, vin alți polițiști, le dăm din nou bani, dar refuză să plece.

Începe un mic scandal între ei și indienii de la noi din apartament, apoi polițiștii blochează scara blocului și nu mai lasă pe nimeni să intre și să iasă din bloc. Indienii prezenți la petrecere se iau la ceartă mai tare cu polițiștii, și apoi aceștia încep să bruscheze lumea, să îi forțeze să iasă. Începe un mic și scurt haos, iar lumea începe să plece. Poliția începe să țipe la toată lumea să iasă, inclusiv la noi, cei care locuiam acolo. A fost momentul în care m-am enervat. Nu am renunțat nicio clipă la paharul ce îl aveam în mână, și stăteam în fața polițiștilor, ascultându-i cum îmi ziceau să plec.

Ceilalți au început să strige că și eu locuiesc aici, când au văzut că un polițist s-a apropiat de mine să mă scoată cu forța. Le-am comentat, s-au enervat, dar nu au avut ce să îmi facă. Le-am zis politicos să plece și le-am urat noapte bună, iar ei m-au rugat să îmi arunc paharul.

Am făcut asta, dar imediat mi-am turnat altul și m-am așezat pe canapea, în fața lor. De atunci nu mi-au mai zis nimic și au continuat cearta cu DJ-ul. Până la urmă au plecat, și cei care ramăsesem ne-am dus să vedem spectacolul de pe balcon: poliția a arestat 3 oameni care fuseseră la petrecerea noastră, inclusiv DJ-ul, și i-au confiscat o parte din instrumente – ce era mai ușor de cărat. Boxele, stația și sistemul de lumini le-au lăsat și încă mai sunt și acum la noi în apartament.

A fost o noapte interesantă, eu cu Julian râdeam că a fost petrecerea așa scurtă, și ne bucuram ca toată băutura ce a fost cumpărată a rămas la noi în apartament. Avem 2 lăzi de Budweiser doar pentru noi ☺

Primul salariu!

6 septembrie 2010

Nu îmi vine să cred ce repede a trecut timpul! A trecut deja o lună de când sunt în India, și mi-a părut ca o săptămână. Nu vreau să plec de aici… știu că mai am de stat aproape 2 luni, dar îmi place atât de mult și simt că 3 luni nu sunt de ajuns ca să înțeleg cu adevărat această țară. Trebuie neapărat să mă mai întorc aici… e o promisiune!

Cum mi-am dat seama că a trecut o lună: a venit vremea primului meu salariu… Am primit un CEC și indicații de cum să ajungem la bancă. Nu a fost deloc ușor – am pierdut 2 ore să căutăm banca, să stăm la 3 cozi, să ni se amestece hârtiile, să ne numere și să ne dea banii. Dar a meritat! Nimic nu se compară cu primul salariu!

Azi trebuie să plătesc chiria pe luna următoare – trebuia vineri să fac asta, dar nu am avut bani atunci. Deseară merg la o mică petrecere pentru Naz, în vechiul apartament. Îmi pare rău că pleacă, e una din persoanele cu care m-am distrat cel mai mult. Partea bună e că de acum în colo nu o să mai fiu chemat la așa multe petreceri, și o să îmi pot organiza timpul să călătoresc.

Deseară trebuie să îmi rezerv bilet de autocar pentru Manali – un sat de hippioți din Himalaya, plin cu *plantații* și oameni prietenosi. O să fie o experiență interesantă, de mult așteptam să mă duc acolo… toți care au fost acolo au vrut să se mai întoarcă și a doua oară.

Acum încerc să urc poze pe Facebook, sunt pe laptopul colegului japonez de apartament care a plecat pentru câteva zile la plantațiile de ceai de la Darjeeling. Nu îl cunosc prea bine. Mi s-a zis să șterg din istoria browser-ului toate site-urile pe care am intrat, că altfel iese urât cu el. Nu îi place ca nimeni să îi atingă lucrurile.

Ieri s-a întors din călătoria din sudul Indiei tipul german care mai stă cu mine și cu japonezul în cameră, și care urmează să plece săptămâna viitoare. Nu am alt cuvânt să îl descriu decât… **turist!** – arată ca un turist tipic, cu pantalonii lui scurți, aparatul foto, chel puțin în vârful capului, blond, bronzat, cu ochelari de vedere.. parcă are și accent de turist… Are întotdeauna un Lonely Planet după el. Azi dimineață la 6.40 l-am trezit când mă îmbrăcam să plec la muncă. Nu cred că o să am prea multe tangențe cu el, și nici cu japonezul care o să plece și el în curând. Sper să nu se prindă că i-am folosit laptopul.

Trebuie să fiu atent la țânțari… s-au mai descoperit cazuri de malarie, dar și alte boli. Iar eu nu sunt protejat împotriva acestor boli de la țânțari, nu mi-am mai luat medicamentele de malarie – nu am găsit nicăieri ce scria pe rețetă.

În apartamentul meu sunt o groază de țânțari, și chiar acum sunt vreo 3 care încearcă să se pună pe mine. Nu pot să mă îmbrac nici în haine cu mânecă lungă că e prea cald, dar nici nu pot să îi las să mă muște, pentru că niciodată nu se poate ști care dintre ei poartă virusul care îmi poate strica experiența hindustană.

Despre mentalitate

8 septembrie 2010

Abia după o lună am început să prind câte puțin din mentalitatea indienilor.

India e o țară imensă, iar cea mai mare problemă o constituie populația – viața este prea ieftină aici. Din cauză că sunt așa mulți oameni, nu se mai respectă între ei, și respectă mai mult banii, care trebuie să se împartă la atâția.

Azi la servici eu și cu Jens din Germania ne jucam cu câteva monezi, dar un angajat indian, Daaksh, se ridică și vine supărat la noi să ne zică să avem respect pentru bani, pentru că „banii sunt viață”.

În India, cine are bani, guvernează, iar cine nu, e guvernat. Cei care au bani și guvernează nu lasă să existe prea mulți în clasa mijlocie, așa că oamenii sunt ori foarte săraci, ori foarte bogați.

În India sunt mai mulți bărbați decât femei, din cauza unor concepții care personal mi se par stupide, și care încă se mai respectă în majoritatea orașelor și satelor. Bărbatul locuiește cu părinții și trebuie să aibă grijă de ei când sunt bătrâni, iar femeia trebuie să se mute în casa bărbatului după căsătorie, împreună cu părinții lui.

Pentru o nuntă, familia fetei trebuie să dea o parte importantă din avere familiei băiatului, și trebuie să dea și fata. Băiatul nu trebuie să părăsească locuința părinților. Așadar, din motive de

bani, dar și de riscul că nu mai are cine să aibă grijă de ei la bătrânețe, mulți părinți, după naștere, își abandonează fetele în stradă, sau cele care își permit chiar fac avort dacă află că au o fata.

Indienii sunt cam misogini, iar funcțiile importante în companii le ocupă bărbații. Femeile au meserii mai puțin complicate și mai puțin costisitoare. Acest lucru încearcă să se schimbe, sunt multe ONG-uri care luptă pentru drepturile femeilor în India, și ONG-uri care au grijă de fetele abandonate. Acest lucru mai ales în zonele rurale.

Orașele mari precum Delhi, Mumbai, Hyderabad, Calcutta, sunt populate în mare parte cu oameni care s-au născut în zonele rurale sau în orașe mai mici, și care dețin meserii de jos, sau cerșesc pe străzi.

Ceea ce ați văzut în Slumdog Millionaire, cu cerșetorii, este adevărat, în mare parte. Banii pe care aceștia îi strâng nu sunt pentru ei, ci pentru cei care îi trimit să cerșească, oferindu-le în schimb câte ceva de mâncare și câteodată un adăpost. Mulți dintre ei erau mutilați de mici, însă în prezent poliția a început să controleze aceste lucruri, cel puțin în orașe.

Din păcate în India, o sumă de bani e mai importantă decât viața unui om. Dacă un om moare, nimănui în afară de familie, dacă are, nu îi pasă. Orice fel de moarte a unui om nu apare în ziar, nu apare nicăieri la știri, decât dacă acel om a fost important pentru stat, sau un politician, sau a fost un dezastru.

În trafic, toată lumea are prioritate – mai ales cei care au tupeul să se bage. La metrou cei care stau să aștepte să intre nu îi lasă să iasă pe cei care urmează să coboare. Lumea se împinge, se îmbrâncește, își dă coate și luptă pentru a ieși din mulțime. La fel și în trafic. Toate mașinile sunt zgâriate, în afară de cele noi, care nu mai au mult. Permis de conducere majoritatea l-au obținut doar plătind o anumită sumă de bani. Examenul de șoferi e foarte simplu, și se trece ușor. Dacă cineva e prins fără permis, scapă ușor dacă dă mită poliției.

Dacă un indian îl ajută pe altul, dându-i, de exemplu, o direcție pe stradă, încotro să meargă, sau dacă își fac unul altuia un mic serviciu, niciodată nu vor zice cuvinte ca “Mulțumesc” sau “Cu plăcere”.

Mâncarea este extrem de ieftină în India. Buticurile din stradă vând porții și cu 20 de rupii. Trei sferturi din mâncărurile indiene sunt vegetariene, iar cele care conțin carne niciodată nu vor avea porc sau vită. Puiul e cel mai popular, apoi mielul. Meniurile din restaurante se împart în categoriile “Veg” și “Non Veg”, iar cele “Non Veg” se împart în “Chicken” și “Mutton”.

În India, europenii sunt respectați și priviți ca și cum ar fi mai buni, ar avea statut superior. Nu mulți sunt indienii care au facultate, aceasta fiind foarte scumpă, doar pentru cei bogați sau pentru cei care vor cu adevărat să investească în educația lor superioară.

Cei care au facultate din India obțin job-uri foarte bine plătite, spre deosebire de cei care nu au, dar întotdeauna dacă o firmă

va avea de ales între a angaja un european sau un indian, va alege europeanul, pentru că "dă bine pentru firmă". Dacă au angajați europeni, îi respectă mai mult decât pe cei indieni, și mai ales îi pun pe indieni să lucreze ore în plus față de europeni, pentru aceeași sumă de bani, sau chiar pentru mai puțin.

Pe stradă, daca ești alb, toată lumea se uită după tine. Unii se uită frumos, unii mai puțin frumos. În locurile aglomerate, toată lumea e foarte atentă la tine, și mai ales dacă mai ești cu cineva, lumea e atentă la ce vorbești, la accent, la limba ce o vorbești.

De multe ori se uită zâmbind sau bucurându-se că ești acolo. De multe ori intră în vorbă cu tine să te întrebe din ce țară ești. Dacă vizitezi un monument, alți indieni vin să facă poză cu tine. Câteodată fac poză cu tine chiar de pe aparatul tău, pur și simplu se bagă în poza ta.

Pe stradă vor să te ajute în caz că văd că ești confuz și nu știi încotro să o iei. Câteodată chiar îți opresc un taxi, vorbesc cu șoferul pentru un preț mai bun, sau chiar vin cu tine cu taxi-ul că să îți arate locul în care vrei să mergi, deși personal am considerat acest gest unul dubios (poate că sunt mai paranoic din fire).

Dacă le spui că îți place India le crește inima, iar dacă le spui că nu, te întreabă de ce. Dacă le spui direct ceea ce te deranjează, tac și nu zic nimic, pentru că știu că așa e.

Indienii nu vor niciodată să discute față în față dacă au o problemă cu cineva. Vor mai degrabă să spună cuiva să îi transmită persoanei în cauză.

Indienii mint foarte mult, face parte din cultura lor. Indienii totdeauna întârzie… dacă îți zic că o să vină la o anumită oră, trebuie să îi suni înainte să te asiguri că vor veni la timp. Numim asta „indian time”. ☺

Dacă un angajat indian vrea să își ia liber de la servici nu anunță pe nimeni, iar dacă șeful are vreo problemă cu un anumit angajat, pune pe altcineva să îi transmită și să vorbească cu acea persoană.

Indienii înșală foarte mult la bani, în special pe străini. În general, orice produs în India este foarte ieftin, dar e pus la supra preț, așa că trebuie negociat. Indiferent de prețul la care s-a ajuns după negociere, **vânzătorul totdeauna este în avantaj**.

În India, niciun deadline nu se respectă, pentru nimic. Nici măcar dacă e vorba de a termina o construcție la timp. Nu din cauză că nu are cine să lucreze, dar din cauză că e foarte multă corupție, iar majoritatea banilor investiți intră în buzunarele liderilor statului.

În India există oameni care sunt plătiți chiar și pentru cele mai mici lucruri, există multe tipuri de meserii: în clădirea în care lucrez sunt 3 oameni care trebuie să apese pe butonul liftului de fiecare dată când vine cineva să îl folosească. Aaa, și să zâmbească.

Sunt oameni care deschid ușa la bănci sau magazine, sunt paznici la fiecare bancomat care stau acolo 24 din 24. În fiecare autobuz sunt cel puțin 6 oameni care lucrează: doi șoferi care fac cu schimbul, doi care stau la uși și cer bani celor care urcă, și doi care stau la ferestre și strigă stațiile în care oprește autobuzul la cei de pe stradă, în caz că sunt interesați să urce.

India va depăși curând China ca și populație (nu va depăși numărul de chinezi din lume, dar numărul de chinezi din China, cu siguranță).

Dar de asemenea, India se dezvoltă incredibil de repede – de exemplu, întreg Delhi arată ca și cum ar fi în construcții, se fac clădiri, parcuri, drumuri, peste tot se lucrează. În jurul orașului Delhi sunt câteva orașe puțin mai mici care nu sunt mai vechi de 10 ani – de exemplu Gurgaon e un oraș care a fost înființat în 1999. Înainte de asta, acolo era câmp liber. Acum milioane de oameni trăiesc în clădirile nu mai vechi de 10 ani din acel oraș, care a aproape la fel de mare ca Bucureștiul.

India e o țară fascinantă, și nici măcar o viață întreagă nu e de ajuns pentru cineva ca o vadă și să o înțeleagă pe deplin.

Manali – locul preferat al zeilor

12 septembrie 2010

Sunt multe locuri sacre în munții Himalaya, precum Shimla, Dharamshala, Sundernagar, Panipat… și toate aceste locuri sunt predominant religioase, cu multe temple și lăcașuri de rugăciune. În mare parte polulația acestor sate aflate la peste 2000 m altitudine e formată din călugări tibetani, nepalezi, respectiv nord-indieni. Chiar Dharamshala este orășelul unde frecvent poate fi văzut celebrul Dalai Lama.

Cu toate acestea, doar un singur loc este declarat de zei "Raiul pe Pământ…", și pot spune că zeii au făcut alegerea bună declarând Manali acest loc.

Manali este un orășel situat la 1950 m altitudine în munții Himachal Pradesh, India. E situat la aproximativ 60 km de granița cu China, și are o populație de aproximativ 30.000 locuitori. E format din New Manali, care cuprinde magazine, bănci, restaurante și terase, respectiv Old Manali, partea mea preferată, unde se află doar magazine hippie cu accesorii și haine fabricate în Nepal, și unde sunt cazați majoritatea tinerilor care vin aici să își petreacă vacanțele.

Încă de luni am rezervat biletele de autobuz, iar joi seara am pornit spre Manali, împreună cu Julian și Colomba. Drumul a fost obositor, dificil și foarte lung – 20 de ore. A avut câteva opriri, și am stat lângă un tip din Delhi cu care m-am împrietenit – tot timpul avea cu el o sticlă de Jack Daniels.

Când am ajuns la poalele munților Himalaya, a început aventura – deși era un drum de o singură bandă, treceau câte 2 autobuze unul pe lângă celălalt, iar marginea drumului ducea într-o prăpastie abruptă care se termina în râul Kullu.

Imaginea următoare e făcută de pe geamul autocarului.

Ajunși în Manali, a început o ploaie torențială. Am avut noroc că fost preluați de la autogară de un tip cu mașina care ne-a dus la un motel drăguț, comod și ieftin (200 rupii pe noapte, 100 rupii micul dejun). În prima zi ne-am plimbat să ne acomodăm cu locul, respectiv am făcut shopping. Străzile abrupte din Old Manali erau pline cu articole de îmbrăcăminte pentru hippioți, toate de bună calitate, fabricate în Nepal, și unele chiar de localnici.

Eu consider Manali ca fiind Vama Veche a munților Himalaya. E plin de turiști, toți *prietenoși*, e plin de restaurante, hoteluri, baruri, până și un pub de metaliști. Toată lumea bună e în Manali.

În prima zi, mă plimbam cu Colomba prin New Manali (Julian a rămas în cameră că se simțea rău) și am fost întrebați de niște băieți pe stradă dacă vrem să cumpărăm *ceva cânepă* de la ei. Nu a durat mult să ne dăm seama că în Manali acest lucru e legal, și toată lumea are de oferit câte *ceva*. Până și proprietarul motelului în care stăteam ne-a întrebat același lucru.

Cu mult timp în urmă, zeii au binecuvântat acest loc, și acum acel *ceva* crește peste tot în mod natural! În curte la oameni, la marginea străzii, în pădure, peste tot e plin de astfel de plante. Spre deosebire de alte sate din Himalaya, acesta nu poate fi considerat un lăcaș religios. E doar un loc de meditație, de pace, cu oameni care vin aici să se regăsească pe ei înșiși și să se relaxeze. Toată lumea e prietenoasă, toată lumea e darnică și bună cu toată lumea.

Seara de vineri am petrecut-o cu un grup de oameni din Israel, la noi pe terasă… oameni fără grija zilei de mâine, fără grija unei vieți stabile, oameni care doar își iau ghiozdanul și chitara în spate și vin în astfel de locuri pentru a scăpa de viața cotidiană. Toată noaptea am discutat și i-am ascultat cântând la chitară. A fost o noapte liniștită, senină, plăcută și plină de *prietenie*…

A doua zi a fost puțin mai agitată. Nefiind mult timp rămas până la plecare, a trebuit să vizităm tot ce era posibil de văzut în aceste locuri. Prima dată am fost la Templul Hadimba, templu nepalez, construit pe arhitectura medievală chinezească.

Apoi am mers până în satul vecin, Vashishta, să vizităm cele două temple hinduse de acolo. Ploua mărunt, era ud și rece pe jos, și a trebuit să ne descălțăm, ca în orice templu. Apoi am urcat puțin și am ajuns la izvoarele de apă minerală fierbinte, unde oamenii făceau baie.

Foarte întortocheat era satul, străzile fiind înguste și abrupte. Aici se poate spune cu adevărat că toată lumea are casa în pantă. 🙂

În continuare a urmat să vedem cea mai mare cascadă din zonă. A trebuit să urcăm până la ieșirea din sat, apoi până într-o pădure, să escaladăm stânci abrupte și în final am dat de o mică oază, un bar în mijlocul pustietății – aflat la jumătate de oră de sat. Acolo am întâlnit un tip din Canada care ne-a însoțit restul drumului. Niciunul dintre noi nu știa drumul, și am avut noroc să întâlnim un localnic tănăr.

Nu numai că ne-a explicat drumul într-o engleză foarte fluentă, dar a și venit cu noi până aproape de cascadă, la un templu natural, în stancă. Până și acolo a trebuit să ne descălțăm, când am trecut prin dreptul templului.

Popasul ce l-am făcut la templu împreună cu acel localnic a fost foarte *prietenos*, lucru ce a făcut foarte greu drumul în

continuare până la cascadă. Era foarte abrupt, iarba era udă de la ploaie, ceea ce-o făcea alunecoasă, iar poteca avea momente când dispărea și nu mai știam unde suntem. După vreo jumătate de oră de urcat am ajuns la baza cascadei.

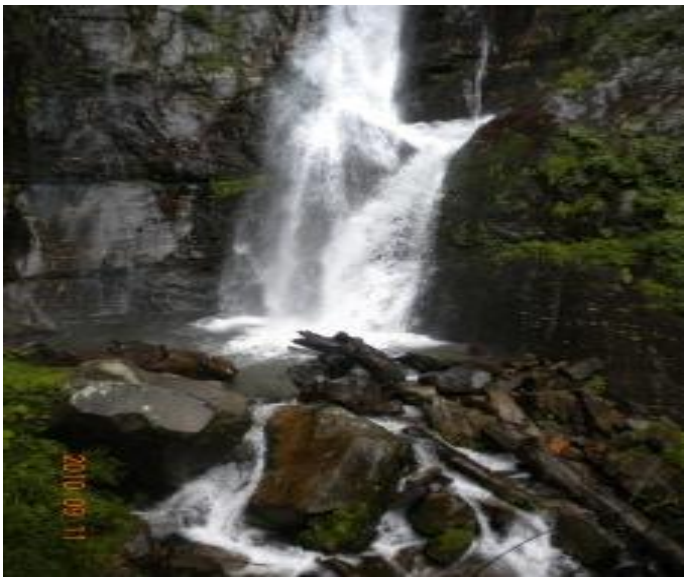

Localnicul nu ne mai însoțise în continuare, iar la coborâre eu am fost în fruntea grupului. Simțeam că de mine depinde toată lumea… mai ales că am ales alt drum, diferit de cel pe care venisem, pentru că mi se părea mai puțin abrupt. A fost o experiență foarte frumoasă, dar palpitantă.

Am ajuns înapoi în sat și ne-am întâlnit cu băieții din ziua precedentă, care ne-au dus la un restaurant. Mâncarea a fost bună, am ales să mănânc specificuri tibetane pentru că m-am gândit că or fi mai bune fiind mai aproape de mama lor, aici la Manali… însă vă dau un sfat: să nu beți niciodată ceai tibetan! Are gust de… caşcaval topit.

Cam asta ar fi, scurt rezumată, escapada mea din acest weekend la Manali. Am rămas cu o impresie foarte bună despre

acel loc; am descoperit pacea pe Pământ, oameni din toate colțurile lumii veniți aici și vorbind între ei de parcă s-ar cunoaște de o viață.

Acum satul e foarte liniștit pentru că e în afara sezonului. Marea perioadă în care vin turiștii e între aprilie și august…

Ce îmi place aici e că nu sunt cluburi, nu sunt baruri cu muzică tare… Totul e liniștit, calm, iar noaptea se aud din fiecare colț și de pe fiecare terasă, vocile, râsetele și chitările câte unui grup de hippioți, învăluite în cerculețe de fum cu miros îmbietor.

Urăsc dimineţile de luni!

13 septembrie 2010

M-a trezit azi alarma la 6:45. Aveam o puternică durere de gât… cred că am luat o răceală de pe undeva din Himalaya.

Germanul din camera mea dormea dus. M-am dus în bucătărie să mănânc, constat că nu am decât 2 felii de caşcaval şi puţin gem, că am uitat să îmi fac proviziile de ieri. Pâinea mea era invadată de furnici, şi pe deasupra era şi putin mucegăită (nu mi-am mai cumpărat pâine de vreo 5 zile), aşa că am furat pâine de la altcineva.

M-am luat după ceasul din bucătarie care arăta 7:30, când am plecat de acasă să mă întâlnesc cu Diana. Când am ajuns la locul cu pricina constat că nu e decât 7:20, aşa că am stat 10 minute să o aştept, după care o sun. Îmi spune că vine mai târziu că e obosită.

Mă chinui să găsesc o moto-ricşă prin aglomeraţie, eram deja afectat că trebuia să plătesc dublu din cauză că merg singur. Ajuns la metrou, aştept 10 minute până să vină. Pe la jumătatea drumului luminile s-au stins şi s-a oprit între staţii. Era beznă, lumea era agitată. Nu numai atât, dar din boxe se auzea robotul spunând numele staţiei, ca şi când ar fi oprit unde trebuie. După stat în întuneric vreo 5 minute a pornit spre destinaţie.

Ajuns la muncă, constat că la calculatorul meu e un tip nou venit, din Japonia. Iau laptopul şefului, scriu acest capitol, şi acum stau pe internet până vine el ca să lămurim problema.

Aseară a plecat Jesus, prietenul meu din Columbia, și doar la telefon am putut să ne luăm la revedere. Ca de obicei, i-am spus că o să îl vizitez în Baranquilla, orașul lui, vara viitoare. Având în vedere că am ajuns vara asta în India, nu cred că va fi o mare problemă să ajung vara viitoare în Columbia. Decât dacă mă răzgândesc și aleg să merg în altă țară, mai exotică. 🙂

Acum trebuie să predau calculatorul secretarei. Nu știu ce se va întâmpla în continuare, dar presimt că azi doar așa voi continua, din ghinion în ghinion.

Planificarea unui nou trip!

14 septembrie 2010

Jaipur, orașul roz, e ținta fierbinte pentru acest weekend. Am mai zis asta de câteva ori, dar acum chiar vreau să mă țin de cuvânt!

E situat la aproape 300 km de Delhi (ceea ce e considerată distanță mică pentru India!!). E capitala statului Rajasthan, un loc care merită văzut neapărat pentru oricine merge în India. Vreau să călăresc un elefant, de mult doream asta, și Jaipur e locul ideal pentru acest lucru. De asemenea, vreau să stau la o terasă și să vină o maimuță să îmi fure mâncarea, cum am văzut la TV. E un serial documentar pe Animal Planet despre maimuțele din Jaipur, care sunt foarte simpatice.

Nu mă gândeam că e așa greu să rezervi bilete de tren sau autobuz din Delhi pentru Jaipur. De regulă, când călătorim, rezervăm online cu câteva zile înainte, ceea ce dorim să facem și acum. Dar site-urile rețelelor de transport indiene sunt la fel de *eficiente* precum rețeaua de transport indiană în sine!! Care e sub orice critică, apropo…

Lucrurile au început să se complice puțin. Grupul nostru era inițial format din 3 persoane, apoi am ajuns să fim 10, și în final am rămas 7, celelalte 3 plecând cu o zi înainte. Însă vom sta la același hotel. Nu știu de unde s-au adunat atâția, dar știu că povara organizării acestei călătorii a ajuns în mâinile mele.

Intervine o altă problemă în privința organizării… sâmbătă începe o conferință națională a ONG-ului prin care am venit în India, în Jaipur, și mi-aș dori să mă *cazez* acolo clandestin sâmbătă noapte. Însă nu știu dacă va funcționa planul dacă îi iau cu mine și pe ceilalți, așa că va trebui să îi direcționez către un hotel ce mi-a fost recomandat de cineva care a fost acolo. Voi rezerva camere doar pentru ei. E un risc pentru mine, însă merită încercat.

Cunosc câțiva oameni din acel ONG, cunosc și pe cineva din Jaipur, însă conferința fiind națională, vor fi prezente cel puțin 500 de persoane, și cred că nu o să fie dificil să **nu** mă fac remarcat.

Aseară am fost să îmi iau la revedere de la Alisa din Ucraina, cea mai veche prietenă a mea de când sunt în India, de 6 săptămâni. A ajuns în aceeași zi cu mine, 3 august, și azi dimineață a avut avionul spre Kiev.

Nu îmi vine să cred că a trecut o lună jumate de când sunt în India! Așa repede trece timpul… am ajuns la jumătatea internship-ului. Evident că și Alisa a plâns când a plecat… s-a atașat mult de India. Nici nu vreau să mă gândesc cum o să fiu eu în ultima mea zi aici.

Oricum până atunci multe mai sunt de făcut și multe de povestit!! Presimt că abia acum încep cu adevărat aventura hindustană… ceea ce a fost până acum a fost doar o încălzire pentru ce va urma. Apropo, cred că ăsta e al 15-lea calculator diferit pe care îl împrumut pentru a scrie în acest jurnal.

Sushi!

16 septembrie 2010

Asiaticii sunt amuzanți. Ping Pong a plecat, dar Sushi e un fel de "reîncarnare" a lui. Însă cu engleza stă mult mai bine. Numele lui se încheie în "…sushi", deci asta i-a rămas porecla. Îl cheamă Atsushi, și e din Tokyo.

Azi e joi, și doar blogul mă ajută să țin minte ce am făcut în ultimele zile. S-au întâmplat destul de multe… și nu am mai avut timp să scriu nimic. O să încerc să scriu despre ce am mai făcut în ultima vreme, din câte îmi aduc aminte.

Marți m-am tot chinuit să rezerv bilete de tren pentru Jaipur, și era problema la numărul de persoane… Miercuri am aflat că suntem de fapt 15… plus 3 fete care acum s-au răzgândit și vor să vină cu noi - prietenele mele din Germania. Oricum, pe aceeași carte de credit se pot rezerva maxim 6 bilete, deci rezerv pentru cei pe care îi cunosc, și restul nu au decât să își rezolve singuri. Eu doar le dau link-ul și le zic ce tren să aleagă.

Sushi, colegul nostru simpatic japonez, a lipsit a doua lui zi de muncă din cauză că s-a îmbolnăvit. Au urmat apoi Marek și Jens, au luat și ei boala, însă cazul lui Jens a fost mai grav – nu a fost la servici 2 zile.

Miercuri după muncă m-am rătăcit cu Sushi prin metrouri, pentru că acela pe care îl luăm în fiecare zi și-a schimbat brusc ruta, și a fost anunțat prin difuzoare doar în hindi, nu și în engleză. Noi nu am înțeles, doar am stat și ne-am mirat de ce

toată lumea coboară la o anumită stație. Am rămas în metrou și după ce a pornit am constatat că de fapt acela era capăt de linie și s-a întors. De acum în colo, la întoarcere de la servici, trebuie să schimbăm trei metrouri.

Acum avem un pat liber în cameră și suntem în căutare de o persoană să se mute și să împartă cu noi chiria. Miercuri după masă am găsit acea persoană, se numește Nora și e din Finlanda, e o fată foarte drăguță. Ne înțelegeam bine încă de la început și presimt că o să fie ca Alisa, nebună și petrecăreață. E aici ca turist, a venit strict pentru distracție. A fost anul trecut în Delhi în internship, i-a plăcut atât de mult în India încât a venit și anul ăsta, însă fără internship, doar pentru petreceri. Presimt că așa o să fac și eu anul viitor. Încă de pe acum regret că mai am de stat aici doar vreo 5 săptămâni.

Aseară m-am întâlnit cu Ashmeet, fostul meu vecin din East of Kailash, vechiul meu apartament. Am stat puțin cu el, am discutat despre studenție și despre viața tinerilor din România, comparativ cu cea din India.

Mi-ar face tare plăcere să cunosc mai bine studenții indieni. Sâmbătă noapte nu e nicio problemă dacă merg la petrecerea din cadrul conferinței naționale din Jaipur, deci cred că mă voi caza acolo, fără să fie nevoie să mai rezerv cameră la hotel. Miercuri după amiază am avut probleme (din nou) cu rezervarea biletelor de tren! Și până la urmă mi-am băgat picioarele în a mai rezerva ceva.

Aseară am fost în vechiul meu apartament să văd fetele din Columbia și nou venitele din Brazilia. Am fost întâmpinat cu brațele deschise, mai ales că mă atașasem de ele cât am stat acolo. M-au invitat la o altă petrecere Euro Nights, țara serii fiind de data asta Brazilia. Însă banii sunt o problemă pentru mine în momentul de față – salariul de mult e terminat, acum trăiesc din economii, și pe lângă asta vreau să merg la Jaipur weekend-ul ăsta.

Azi la muncă stăteam întâmplător pe Facebook și intră pe mine un prieten bun din Delhi, Nakul. Îi explic problema cu biletele, și se oferă el să rezerve pentru noi. Ce frumos din partea lui!

După ce m-am chinuit 3 zile, el îmi rezolvă într-o oră, însă pe alt website. Acum nu trebuie decât să colectez banii de la oameni și să îi plătesc lui înapoi. Așadar avem tren sâmbătă la 4:50 dimineața, din Old Delhi, care e foarte departe de locul unde stăm noi. Toate cartierele în care am fost până acum, cât și locul meu de muncă, aflat la 30 de km de locuința mea, toate astea sunt în New Delhi.

Imaginați-vă cât de departe poate să fie Old Delhi. Acolo am fost o singură dată, acum vreo lună, să vizitez templul musulman Jama Masjid. A fost foarte interesant, Old Delhi e complet diferit de New Delhi, și țin minte că a durat câteva ore să ajungem acolo. Se pare că din nou facem noapte albă vineri..

Important e că grupul meu e format din Sushi, care nu mai necesită acum prezentare, Jens din Germania, Geraldine din Franța (colega de apartament a Gilei, din Anglia), Coral din

China și Mien din Vietnam. Nu am putut să rezerv mai multe bilete. Ceilalți 9 care mai vin cu noi… va trebui să se descurce separat.

Acum am ajuns acasă și nu e nimeni… doar câteva laptop-uri puse la încărcat. Mi-am permis să împrumut unul… De regulă se întâmplă așa, să ajung primul acasă, pentru că eu încep munca cel mai devreme și o termin cel mai devreme.

Acum e ora 18:21, adresa mea este Lajpat Nagar 2, strada Vinuba Puri Nr. 1. Asta o să fie adresa mea până pe 23 octombrie, când din păcate va trebui să mă întorc în România…

Mahmureala de dinainte de weekend

17 septembrie 2010

E trecut de ora 14:30 și mă doare capul îngrozitor. Aseară nu m-am putut abține să nu mă duc la Euro Nights – Brazilian Party, mai ales că locația a fost în același loc în care s-a ținut Jamaican Party, și nu mai fusesem la astfel de petreceri de 2 săptămâni.

Am trecut pe la fostul apartament să mă întâlnesc cu fetele din Columbia și să mergem împreună la petrecere. Știam ce avantaje am dacă intru cu ele. Acest lucru m-a convins cel mai mult să merg – faptul că nu o să cheltuiesc nimic. Din cauză că nu am mai fost de 2 săptămâni m-a făcut să nu mai recunosc lumea de la petrecere, pentru că 3 sferturi erau interni nou veniți. Se vedea de la o poștă că sunt noi, prin comportamentul și entuziasmul lor.

Am discutat cu atâta lume încât nici nu mai țin minte… din Rusia, SUA, Mongolia, Irlanda, Iran… A fost și colega mea de cameră la petrecere, însă abia dacă am văzut-o o dată, apoi s-a făcut dispărută.

Prin faptul că am venit cu columbiencele, singurul dezavantaj a fost că a trebuit să stăm până la încheierea petrecerii. Am ajuns acasă la 4 dimineața, abia am adormit că a trebuit să mă scol după 2 ore pentru a mă întâlni cu Sushi. Am ajuns la timp la firmă, dar primul lucru a fost să mă încui în biroul șefului și să îi ocup canapeaua pentru vreo 2 ore. Am fost trezit cu bătăi

puternice în ușă de oamenii care fac curățenie, dar am scăpat doar cu câteva vorbe de mustrări în hindi.

Toată ziua am fost obosit și m-a durut capul, ca să nu mai zic de mahmureală și sete. La cât de bine m-am simțit aseară, toate aceste sacrificii au meritat.

Sunt fericit că s-a rezolvat cu Jaipur pentru sâmbătă – acum am rămas doar 6 persoane, cei pentru care am rezervat bilete. Ceilalți s-au îmbolnăvit ori s-au răzgândit. În schimb, fetele din Germania s-au decis până la urmă să vină cu noi. Trebuie să mă întâlnesc deseară cu Nakul să îi dau banii pentru bilete.

Nebunie azi la muncă – am râs continuu de glumele și gesturile tipului din Germania. Clar că acum nu mai e bolnav, și-a revenit… E complet nebun! Și în clipa asta e lângă mine și încearcă să înțeleagă ce scriu pe blog.

În jumate de oră plecăm acasă!!! Sper să reușesc să dorm puțin astăzi, căci la noapte trebuie să luăm taxiul la 3:30, iar pe tren o să fie paturi dar fără așternuturi.

Iar sâmbătă noapte… nu cred că o să apuc să dorm deloc.

Planurile nu mai au sens… totul doar se întâmplă!

17 septembrie 2010

Am ajuns acasă pe la ora 18 și am încercat să dorm aproape o oră. Telefonul mi-a sunat continuu. M-a sunat Yoko, o japoneză spunând că și ea ar vrea să vină la Jaipur cu noi, cu câteva prietene. Nici măcar nu o cunosc, nu știu de unde are numărul meu, nu știu cu cine vrea să vină și nu știu cum ar putea să vină dacă nu și-a rezervat bilete din timp.

M-a sunat Theo, fata din Germania, spunând că până la urmă din grupul lor au rămas doar ea cu încă o fată… și ele or să vină cu noi la noapte. Până la urmă o să fim 8 persoane, și nu am rezervat decât un taxi care să ne ducă până la gară. Sper să încăpem.

M-a sunat Nakul, tipul din Delhi, căruia trebuia să îi dau banii înapoi pentru biletele de tren. Trebuia să mă văd cu el la 7 jumate, dar mi-a luat o jumătate de oră să găsesc o spălătorie de haine, ca să îmi duc cearșafurile de pat și perna la spălat. M-am dus să mă întâlnesc cu el, m-a luat cu mașina aproape de locuința mea.

Am fost într-un cartier studențesc, am băut câte o bere în mașină, apoi am fost să mâncăm la un *dhaab*… prima oară când mănânc în astfel de locuri. E un fel de teresă în stradă, pe trotuar… arată ca unul din corturile de la berar. E un loc foarte insalubru, însă mulți studenți și tineri mănâncă acolo și e foarte

ieftin. Nu aș fi mâncat într-un astfel de loc dacă nu m-ar fi dus Nakul, nici dacă aș fi băut înainte.

Tocmai am aflat că în India e ilegal să bei în stradă, și când eram în mașină de fiecare dată am ascuns sticlele când treceam prin dreptul unui post de poliție. Nu de alta, dar nu mai vrem să riscăm mită.

În jurul orei 10 m-a lăsat într-o stație de autobuz de unde am ajuns acasă cu doar 10 rupii. Autobuzul era de tip vechi, am mai călătorit o dată cu un astfel de mijloc de transport, însă toată lumea mi-a zis să nu mă urc niciodată în autobuzele vechi. Am încălcat acest sfat, și eram și singur. Nimic rău nu s-a întâmplat. O să mai repet experiența asta, mai ales că e foarte ieftină, și acum sunt într-o perioadă în care trebuie să fac economii.

Am ajuns acasă, am sunat-o pe Nora, colega mea de cameră care nu a mai fost pe acasă de vreo 2 zile, să îi cer parola de la laptop. Nici măcar nu am întrebat-o pe unde umblă și ce face… pentru că știu că orice ar face, îi face plăcere să facă, și oriunde ar fi, e acolo cu voia ei .

Acum scriu acest capitol de pe laptop-ul ei (cred că e al 17-lea laptop ce îl folosesc). Sunt obosit, încă mahmur după azi noapte și amețit după berile băute cu Nakul. Nu știu cum el mai poate acum să conducă.

Trebuie să îmi fac bagajul pentru Jaipur, să fac duș (noroc că am cumpărat săpun astăzi după ce m-am trezit!), și să o aștept

pe Geraldine, fata din Franța care vine cu noi mâine, dar trece mai devreme pe la mine.

Îmi place că am început să nu îmi mai fac planuri. Las totul să se întâmple de la sine. Nici măcar nu încerc să mă gândesc la ce se va întampla, și nici măcar nu îmi fixez vreo așteptare ca să se întâmple ceva în vreun anumit fel. Doar pur și simplu am început să nu mai caut sensul în ceea ce mi se întâmplă.

Am început să vorbesc hindi cu șoferii de ricșă, nu mă mai trișează nimeni la tarif. Am învățat câteva cuvinte în chineză, germană, hindi, spaniolă, franceză, rusă, și puțină japoneză. Încep să îmi placă limbile străine

Trebuie acum să îmi fac bagajul și să fac un duș, apoi să încerc să dorm. Trezirea e la 3 noaptea. Sâmbătă noapte nu știu dacă voi dormi, depinde unde va fi cazarea mea. Nicio situație prin care trec nu e prea confortabilă, însă în toate mă simt bine. Și acesta e lucrul cel mai important dintre toate.

Acum m-a sunat Roger, un tip din Delhi, dar cu accent de USA, ce l-am cunoscut ieri la petrecere… nebun om, parcă ar fi *stand up comedian*, scotea glumele una dupa alta. M-a invitat într-un bar cu niște prieteni :))

…….

Jaipur, orașul roz

20 septembrie 2010

Weekend-ul acesta, până la urmă, mi-am propus să nu fiu altceva decât un turist. Și a fost atât de bineee!!

Aflat la 260 km distanța de Delhi, Jaipur e un oraș unic în lume. Poreclit „Orașul Roz”, Jaipur e capitala statului Rajasthan. Orașul este, într-adevăr, în întregime de culoare roz. Explicația e următoarea: încă din 1883, de când prințul Albert a vizitat India, mai precis Jaipur, maharajahul a poruncit ca orașul să fie vopsit în culoarea națională de bun venit, care este roz. De atunci, la intervale egale de ani, orașul se revopsește roz. Cam așa arată toate clădirile:

Și iată că am pornit până la urmă în grup de 8 persoane, sâmbătă dimineața la ora 3 și 15. Mai precis atunci m-am întâlnit cu Geraldine din Franța, Theo și Christina din Germania, și am plecat de la mine, pe jos, până acasă la Jens, de unde am luat taxiul. Au venit și alte 2 fete, din China si Vietnam.

Încă dinainte să pornim am avut prima peripeție cu ce-a de-a 8-a persoană, Sushi. Se rătăcise în drum spre punctul de întâlnire; a durat cam jumătate de oră până l-am găsit, și era să pierdem trenul. Însă din fericire a avut câteva minute întârziere, și am urcat la timp. Am călătorit prin clasa Sleeper, una din clasele economice. Condițiile au fost neașteptat de bune, toaleta nu mirosea, iar fiecare a avut propriul pat, care părea curat (dar fără așternuturi)!! Și toate astea doar pentru 320 rupii dus întors.

Drumul de 5 ore l-am dormit în întregime. Ajunși dimineața în Jaipur, am fost întâmpinați la gară de șoferi care încercau să ne ofere prețuri cât mai bune la ricșă. Norocul nostru a fost că am ales un șofer foarte de treabă, care avea recomandări într-o agendă de la oameni de peste tot din lume, pe care i-a mai dus, și ne-a fost de mare folos, împreună cu nepotul lui, pe parcursul ambelor zile.

Prețul a fost fixat de la început: 1000 de rupii pentru ambele ricșe, pentru traseu de 2 zile ce cuprinde toate punctele de interes. E preț bun dacă îl împărțim la 8 persoane.

Am ajuns la hotel unde am negociat aproape o oră de la 300 rupii de persoană la 200, însă condițiile au fost foarte bune. Surpriza financiară a călătoriei a fost însă faptul că aveam toți viză business – intrarea la toate monumentele din Jaipur a fost 50 de rupii, în loc de 300, pentru turiști.

Sâmbătă am fost la Jantar Mantal, un fel de fortăreață construită cu scop astronomic. Înăuntru avea doar monumente specifice zodiacului și sistemului solar. A urmat Hawa Mahal, o altă fortăreață care s-a dovedit a fi un adevărat labirint prin încăperile și etajele pe care le avea, cât și prin arhitectura ciudată…

Locul meu preferat de sâmbătă a fost Monkey Temple… Atmosfera, oamenii de acolo cât și aspectul îmi aduceau aminte de filmul „Planeta Maimuțelor”.

Cu toții așteptam ca imediat să vedem maimuțe, să ne mănânce din palmă. Urcam vreo 10 minute, doar capre și porci pe drum… Mai urcam puțin, o maimuțică se apropia de noi. Cu toții eram ceva de gen „Ce drăguță eee!”… însă după 5 minute

au năvălit cu zecile pe noi, de toate mărimile, unele chiar violente, ne trăgeau de haine și își arătau colții.

Recunosc că am avut momente de neliniște – se tot iveau de pe deal, ca o armată, și toate coborau în fugă spre noi. Însă câțiva băieți indieni, care au venit cu noi încă de jos, sperând să obțină vreun bacșis, le-au gonit cu niște crengi de copac. Am ajuns în vârf, la templul dedicat zeului maimuță, Hanuman. Arăta cam pustiu, dar priveliștea era minunată, căci eram în vârful dealului din mijlocul orașului Jaipur.

În aceeași zi am fost și la Water Temple, un templu numit așa din cauză că e acoperit pe jumătate de apă. Se spune că din cauza musonuloui din fiecare an, apele nu s-au mai retras. Ce a fost interesant acolo a fost că s-au adunat copii și tineri indieni cu zecile în jurul nostru, când fotografiam templul, și mă simțeam ca pe o scenă, parcă toată lumea aștepta ca noi să facem ceva.

Așa că am spus câteva glume și câteva vorbe în hindi ca să râdă toată lumea, apoi am făcut poze de grup pe care trebuie să le recuperez mâine de la Geraldine, și am plecat cât de repede am putut până să vină mulțimea după noi să ceară *baksheesh*. E incredibil cum toată lumea cere bani pentru orice fel de poză facem cu ei. Ar trebui să fie invers ☺

În seara aceleiași zile am cedat fizic. După 2 nopți aproape nedormite, și mai ales la vestea că evenimentul la care doream să merg era la o oră distanță cu autobuzul, mi-am propus să

rămân la hotel peste noapte. Am fost înainte într-un bar unde, curios, alcoolul nu era în meniu.

A doua zi dimineață am fost să luăm micul dejun la aceeași terasă și observăm că sticlele de pe masa noastră de aseară au rămas acolo, doar cele de alcool au fost luate. Nu ne-am bătut capul prea tare să aflăm de ce, pentru că în ziua aceea aveam să vedem principala atracție a Jaipur-ului și probabil a întregului stat Rajasthan – Amber Fort.

Doar acolo am făcut vreo 200 de poze. E o fortăreață imensă, aflată pe un deal, de la baza căruia se poate urca până în cetate pe elefanți. Prețul e 900 rupii pe elefant și pot urca maxim 2 persoane. Noi am ales să urcăm pe scări.

Sus a fost minunat, am petrecut câteva ore admirând zeci de elefanți, grădini imense, turnuri, încăperi colorate și am ascultat un fel de fanfară care cânta de la un balcon o melodie rapidă bătută la tobe. Am urcat până la ei și au fost de treabă încât să ne lase și pe noi să batem la tobe și să suflăm în trompetă, încât ne-au auzit și văzut sutele de oameni care se aflau atunci în fortăreață.

Am făcut poze cu diverse grupuri de indieni, am intrat în vorbă cu zeci de persoane. După Amber Fort a urmat ca șoferul de ricșă să ne ducă undeva în afara orașului unde să putem călări elefanți la prețuri mai mici. Deși nu a fost chiar atât de ieftin, 300 rupii pentru 15 minute, pot spune că am făcut-o și pe asta, iar elefantul era imens și bloca circulația când ieșea în șosea.

Călătoria s-a finalizat din nou cu riscul de a pierde trenul din cauză că am pierdut prea mult timp la cumpărături și ne-a luat ceva timp până să găsim loc într-un restaurant ca să luăm prânzul.

Drumul la întoarcere a fost lejer, comod, și nici nu am ajuns bine în Delhi că am plănuit următorul weekend – mergem să vedem celebrul templu Kama Sutra.

5 minute pe net

22 septembrie 2010

În ultima vreme nu mai avut de unde împrumuta laptop și acum doar am intrat puțin de la servici, de la Marek.

Nakul ne-a rezervat din nou bilete de tren, iar acest weekend mergem 4 persoane la templul Kama Sutra din Khajurhao, apoi mergem la templele din Orchha, poarta statului Rajasthan.

Ieri am petrecut timpul cu oamenii cu care am fost la Jaipur, am povestit și am stat la Geraldine acasă până noaptea. Am luat și pozele.
Acum sunt la muncă, obosit, dar totuși fericit că avem bilete de tren din nou, noroc cu Nakul. De pe cardul meu nu se putea rezerva, iar trenul pe care îl luăm nu mai avea locuri libere, și Nakul a stat aproape toată noaptea pe internet ca să aștepte un refresh la lista de așteptare pentru locurile de urgență pentru a ne putea rezerva.

Cam așa funcționează sistemul indian de cale ferată. Deși sunt multe trenuri, trebuie rezervat bilet online cu cel puțin o săptămână înainte.

Au trecut 5 minute, trebuie să eliberez calculatorul.

Chai, banane și pâine prăjită

23 septembrie 2010

M-am trezit azi dimineață cu un sentiment ciudat în stomac. Adevărat că nu prea am avut grijă de mine în ultima vreme, m-am lăsat purtat de val, încercând orice tip de mâncare, nu contează cât de picantă ar fi, gustând sosuri condimentate și cât mai uleioase. Azi trebuie să fac pauză de mâncare indiană, să țin puțin regim. Asta înseamnă pâine prăjită, cartofi fierți, chai, banane și la prânz… fast food de la Subway.

O nouă fată s-a mutat azi noapte la mine în cameră, nimeni nu mă anunțase nimic. De data asta nu mai îmi place. O cheama Mariana și e din Rusia, și ieri era așa agitată și speriată de tot ce ce vedea în jurul ei, încât chiar ne certa pe noi, colegii ei de apartament, pentru problemele Indiei.

O înțeleg, șocul cultural din primele zile se manifestă la fel pentru toți, însă azi dimineață la 6 m-a trezit că nu e apă caldă la baie ca să se spele pe păr. Ce vină am eu??

Ieri dimineață, Nakul a rezervat bilete pentru Khajuraho și Orchha pentru mine, Jens, Christina și Sushi pentru weekend. După muncă m-a sunat să ne întâlnim ca să ieșim în oraș, că următoarea lună o să fie plecat și nu o să ne mai vedem. Am fost la bancomat să scot banii pentru bilete să îi dau, însă, pentru prima oară de când sunt în India, am constatat că într-adevăr NU MAI AM BANI!

2000 de rupii mi-au golit cardul. Salariul vine în 11 zile, până atunci vreau să călătoresc 2 weekend-uri + să mai și trăiesc. Trebuie neapărat să vorbesc cu ai mei referitor la această problemă.

India nu e așa ieftină cum mă așteptam. Cheltuiesc mai mult decât în România, plătesc sume mici pe lucruri mici și toate se adună formând sume mari.

Ieri am luat câteva beri și ne-am plimbat cu mașina prin oraș, am luat mâncare din două locuri diferite (am mâncat ceva ce seamănă cu micii noștri!!, dar din miel) și am fost apoi să ne întâlnim cu fetele din Germania. Trebuia să mergem și la o petrecere dar se făcuse deja târziu și nu ne-am mai dus.

Cam atât pentru moment. Acum trebuie să eliberez calculatorul.

Calmul dinaintea furtunii

24 septembrie 2010

Acum trebuie să merg la gară să iau trenul spre Khajuraho. Sushi nu mai vine cu noi, abia acum ne-a anunțat… însă trebuie să îmi dea banii înapoi pentru bilet luni.

Am rămas doar eu, Christina și Jens. Într-un fel e mai bine, că ricșa e doar pentru 3 persoane. Ieri seară am fost cu Nakul și niște colegi de-ai lui în Noida, un cartier select de la marginea lui Delhi, unde am mâncat la un restaurant nou, printr-o ofertă de promovare: am mâncat de 1350 de rupii și am plătit doar 500. Apoi am luat câteva beri și am făcut ture cu mașina prin oraș noaptea.

Azi a fost ziua lui Marek de la muncă, și șeful a comandat multă mâncare și bere strong (8% alcool). Am sărbătorit toată ziua, eu am adus și țuică, și a fost pentru prima oară când m-am distrat cu șeful și colegii de muncă în stil românesc. 🙂

Acum am ajuns acasă, însă nici nu am avut timp să mă schimb și să mă bărbieresc, că au venit fetele din Germania să își lase bagajele aici, pentru că apartamentul lor s-a închis și nu mai au unde să stea pentru ultima lor săptămână din India.

Acum a venit și Jens și trebuie să plecăm. Săptămâna viitoare nu știu ce se va întâmpla, câți vom dormi în cameră și cum. Acum trebuie să plec că altfel pierdem trenul.

Kama Sutra, here I cum!

Welcome to Incred!ble India!

27 septembrie 2010

Titlul sună ca motto-ul turistic de promovare al Indiei, însă nu de acolo m-am inspirat. Sunt cuvintele unui tânăr pe care l-am cunoscut într-un tren aglomerat sâmbătă seară, în drumul spre Jhansi. O să fie un capitol mai lung, sper că aveți cafeaua și fursecurile lângă voi. ☺

Vineri seara am pornit spre gara numită H. Nizammudin, cât de cât curată în comparație cu altele. În Delhi sunt în total 9 gări. Călătoria la clasa Sleeper a durat 12 ore, și din nou am dormit tot drumul. Nu știu cum reușesc să dorm așa de mult pe tren, m-am culcat la 22 și m-a trezit Christina la 7 dimineața, când am ajuns.

Într-adevăr trenul oprise într-o stație, am înțeles că stă 3 minute, și cum abia mă trezisem încă nu judecam bine. Așa că am luat biletul de tren, m-am uitat peste el, am văzut trecută ora 8:31 și i-am zis că nu are cum să fie stația noastră.

Însă asta este ora la care a fost făcută rezervarea… așa că a trebuit să sărim din tren după ce pornise, că altfel am fi mers o stație în plus. Și nu e de glumă cu distanțele între stațiile indiene. Așa a început călătoria noastră din acest weekend.

În tren ne-am întalnit cu un tip pe nume Lucas și prietena lui, amândoi din Polonia, Lucas fiind colegul de apartament al lui Sushi. Am petrecut toată ziua cu ei, și mare noroc am avut că i-

am întâlnit, că am ieșit mult mai ieftin cu toate cheltuielile, împărțind totul la 5.

Ajunși la Khajuraho, oraș din statul Madya Pradeesh, am fost asaltați de șoferi de ricșă. Am căzut la învoială cu unul ca să își petreacă ziua cu noi pentru 300 de rupii. Ne-a dus prima dată la cascadele din Khajuraho și la un canion natural. A fost ca un safari în junglă, dar cu ricșă în loc de jeep, și am mers 30 de km prin sate foarte mici și prin pădure.

Am oprit la o poartă de unde trebuia să cumpărăm bilete pentru cascade… o jumătate de oră ne-am certat cu ei să ne lase să intrăm la preț de turist indian, pentru că avem viză business și așa am intrat până acum la toate monumentele. Din păcate nu am reușit, doar 1 persoană din 5 a intrat la preț de 15 rupii, restul la 100, însă am împărțit costurile egal. Mai departe ne-a preluat un ghid care ne-a condus pe jos la cascade și prin canion. Priveliștea a fost frumoasă, însă pozele nu îi arată în întregime frumusețea.

Apoi a urmat să vedem celebrele temple Kama Sutra. Sper să nu fiți dezamăgiți de ce o să spun despre ele.

„Kama” înseamnă „Sex”, „Sutra” înseamnă „Tehnică”. Kama Sutra e o carte scrisă demult de un tip care nici măcar nu a practicat tehnicile pe care le-a scris, iar templele au fost construite la 400 de ani după ce cartea a fost scrisă.

Singura legătură între ele sunt statuile, inspirate din carte. Unele reprezintă tehnici și poziții, altele sunt chiar exagerate – între femei și câini, bărbați și cai, femei și ponei, elefanți între ei, bărbați cu bărbați, plus multe statui cu pozitii foarte dubioase. În unele chiar unele femei au îmbrăcăminte și genți similare cu cele din ziua de azi, iar altele reprezintă niște poziții care cred că sunt imposibil de aplicat în realitate (poate doar de către gimnaste foarte bune).

Religia hindusă există de peste 4000 de ani, dinaintea creștinismului, și sunt în total 33.000.000 de zei hinduși. Originea tuturor zeilor este Shiva. Hinduismul era un mod de gândire mult mai libertin la începuturile sale, de aceea templele dedicate sexului, de aceea atâta libertate în gândire și în acțiune, de aceea plantele halucinogene erau des folosite în trecut.

Însă cu timpul a devenit religie, și ca aproape orice religie trebuie să fie conservatoare, și nici în ziua de azi un cuplu nu are voie să se sărute în locuri, iar femeile când intră într-un templu trebuie să aibă tot corpul acoperit. După cum vedeți în poze, statuile sunt destul de explicite, și ghidul pe care l-am avut ne-a spus câte o poveste pentru cele mai interesante statui.

Ne explica detaliat ce se întamplă în fiecare scenă, la ce se gândesc personajele, și ce au făcut sau urmează să facă. Totul era legat de sex. Unele reprezintă femei cu un scorpion desenat pe picior, lucru care înseamnă că sunt excitate, altele reprezintă femei cu un scorpion desenat pe stomac, ceea ce înseamnă dorința de a omorî sau a produce suferință unui bărbat. Ne-am plimbat pe la temple, cu ghidul, vreo 2 ore.

În continuare am fost la un restaurant unde a trebuit să ne tocmim cu ei să ne facă discount (până și la restaurante se negociază!), apoi ne-am dus într-o piață care mi s-a părut de foarte slabă calitate. Totul ni se parea scump, toată lumea insista să intrăm în magazinul lor, ne trăgeau de mânecă, ne puneau produsele lor în mână. Nu îmi plac astfel de vânzători.

Ni s-a spus că oameni ai guvernului, îmbrăcați în civil, se plimbă prin zonă, „spionează”, și gurvenul le oferă bani (salariu) vânzătorilor dacă acești „spioni” văd turiști intrând în magazinele lor. E o prostie, e doar o tehnică de a ne convinge. Cineva ne spunea „Prietenul vostru e în magazinul meu!”. Care prieten, când suntem toți aici??

Șoferul ne-a dus într-un sat vechi, învecinat, unde am avut un alt ghid: un tânăr de 24 de ani, foarte inteligent, care vorbea fluent 5 limbi. Satul era întortocheat, cu străzi mărunte, și plin de copii. Abia dacă am văzut 5 adulți, dar zeci de copii care fugeau după noi și ne cereau pixuri și creioane. Unii ne cereau bani. De fapt, ăsta era salutul lor „Hello!… Money!…”.

Zeci de copii se jucau, alergau, luau apă din fântână, se plimbau prin jurul nostru. Spre final am avut o discuție aprinsă cu ghidul nostru, care a pornit în magazinul lui de suveniruri, legată de prețul unui obiect ce spunea că e din bronz, și eu l-am insultat spunându-i că nu aș da mai mult de 350 de rupii pe acel obiect. A fost incredibil! Prețurile erau în EURO, iar magazinul era într-un sat vechi, uitat de lume, în care oamenii dormeau câte 5 într-o cameră împreună cu animalele lor, și copiii cereau pixuri și bani străinilor.

Ghidul a încercat să mă convingă de ce are prețurile așa cum le are, de ce India e așa cum este, și de ce unii oameni sunt mincinoși, răi și înșală străinii, iar alții sunt prietenoși. Mi-a mai zis că magazinul acela, cu prețurile la vechituri de zeci de euro, era deschis de un olandez care a vrut ca prețurile să fie ca în țara lui, să fie familiare pentru turiștii care vin acolo.

„Indienii sunt buni atunci când tu ești bun cu ei”, și „Indienii sunt săraci cu banii, dar foarte bogați cu mintea și cu duhul”, sunt unele din frazele ce mi le-a mai zis.

„Fii bun cu un indian, și el va fi de zeci de ori mai bun cu tine. O să își împartă până și masa și casa cu tine, dacă ai nevoie, doar pentru că ai fost bun cu el la început.”

Uitați-vă cum arătau străzile satului:

Christina a cumpărat o pungă cu bomboane pentru copii, și a tot încercat să îi alinieze să le dea câte una la fiecare. Mare greșeală.

Cel puțin 20 de copii erau în jurul ei, o trăgeau de mâini ca să îi fure bomboanele. (Mai rău ca maimuțele de la Jaipur). Un băiat mai mare i-a dat un pumn unuia mai mic, care încerca să îi fure punga de bomboane prietenei noastre. Christina îi face observație să nu mai lovească copiii mai mici ca el, la care el îi dă răspunsul: „Doar așa îi înveți!”.

Am încercat să o scot de acolo, apoi am fugit și am urcat în ricșă. Copiii s-au prins de mașină și i-au luat cu forță punga de bomboane din mână. După ce am plecat, am urmărit bătaia în timp ce ne îndepărtam – pumni și picioare, până și-au dat sângele.

Vânzătorul de la magazin a ieșit cu un băț la ei să îi despartă. Copiii nu aveau mai mult de 10 ani… Și toate astea doar pentru niște bomboane ieftine cumpărate de la chioșcul din satul lor.

Iar magazinul de suveniruri din sat avea prețurile afișate în EURO!

Seara am luat trenul spre Jhansi, oraș apropiat de Orchha, poarta Rajasthanului. Am cumpărat bilete din gară, clasa a doua a fost singura opțiune. Drumul a durat 6 ore.

Prima jumătate de oră am zis că ne mutăm, nu putem sta aici, că e plin de lume dubioasă, și niciun loc liber. Unii chiar păreau să aibă intenții rele, și era mizerie, mirosea urât, și era plin de insecte. Neobișnuit pentru europeni să meargă clasa a doua în trenul indian. Cineva ne-a oferit un loc, am ezitat puțin, însă eu

m-am așezat, apoi m-a urmat Jens… Christina a mai stat pe hol vreo 40 de minute. Călătoria a fost foarte tare!

Ne-am împrietenit cu cei de care la început ne era teamă, și am râs cu ei de insectele care se puneau pe hainele noastre. Era un tip de gândac care mirosea urât, ei îi spuneau „Micul Gandhi”. Am jucat cărți tot drumul. Unul dintre băieți avusese accident de motocicletă, era plin de răni pe mâini, și avea bandaj peste ochiul drept. El a fost cel care ne-a oferit primul loc, un tip foarte de treabă. Prietenul lui mergea la Varanasi, să se întâlnească cu familia, după ce fusese în Mumbai să vândă blugi.

„Prieteni, bine ați venit în Incredibila Indie!”, au fost cuvintele lui de întâmpinare. Și mare dreptate a avut, într-adevăr e incredibilă. La următoarele stații s-au urcat alți oameni, stăteau și pe podea, iar pe banchete câte 3 pe un loc.

Au urcat la fiecare stație vânzători de chai, femei cu coșuri de alune pe cap, vânzători de *roti* sau *naan*, chipsuri și alte mâncăruri. A fost ca la grădina zoologică tot drumul, iar noi jucam cărți în acest haos. Lumea era adunată în jurul nostru să urmărească jocul de cărți, tot drumul am fost în centrul atenției, iar toți ne întrebau de unde suntem și ce facem în India.

Noaptea am ajuns în Jhansi, pe la ora 12. Ne-a întâmpinat o armată de șoferi de ricșă, și pentru prima oară am avut nervi pentru prețurile ce ni le cereau. I-am insultat pe toți și i-am făcut trișori și tâlhari. Am jucat teatru și la un moment dat

merg înapoi în gara și iau trenul spre Delhi, și imediat au fugit după mine să scadă din preț. Așa se negociază la sange. Ne cereau de 3 ori mai mult decât trebuia să fie prețul. Știam asta și de la Geraldine, care fusese acolo și ne-a zis cât ar trebui să coste.

Am ajuns la un preț rezonabil, în jumătate de oră în Orchha. După ce am ajuns la hotel, șoferul ne-a cerut și bani ca să se întoarcă înapoi la gară de unde ne-a luat. Ne-am tocmit cu el, până când am văzut că nu merge, și am făcut semn cu ceilalți ca după „1, 2, 3" să fugim. Și așa am făcut. Șoferul ne-a aruncat câteva insulte în hindi, și apoi a plecat supărat.

Deși nu știam exact pe unde suntem, am intrat într-un hotel cât de cât comod, dar ieftin, unde am dormit peste noapte. Dimineața, pe la 11, ne-am trezit și ne-am plimbat prin Orchha. Primul oraș indian în care doar ne-am plimbat, nu am luat ricșa, pentru că era atât de mic! Oriunde mergeam, ajungeam în același centru. A fost o zi relaxantă, frumoasă, însă foarte fierbinte (36 de grade la umbră).

Am vizitat o cetate imensă, am intrat la preț de indian din cauza vizei business, însă a trebuit să ne tocmim 20 de minute ca să ne lase. 10 rupii, în loc de 250. Piața a fost bună, însă cam scumpă. Am fost la un restaurant drăguț, improvizat acasă la o familie, și au fost primii indieni dintr-un restaurant care au fost într-adevăr foarte drăguți cu noi. Locul era recomandat și în Lonely Planet, și am zis să îl recomandăm și noi altora.

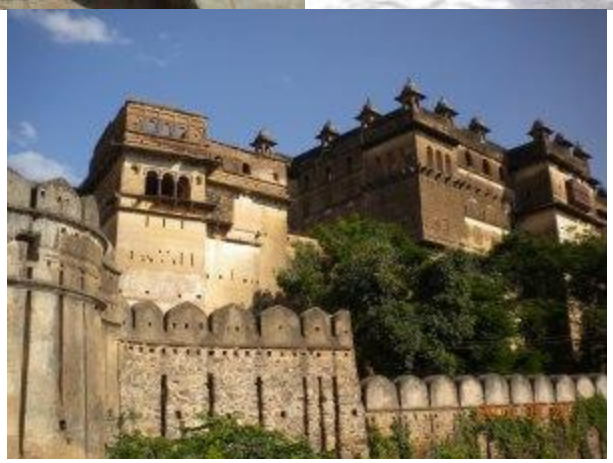

Seara am luat trenul înapoi spre Delhi. Am fost de data asta la Chair Class, și ni s-au servit 4 feluri de mâncare. A fost mai lux ca pe avion.

Acum 2 ore am ajuns în Delhi. Am cazat la mine în apartament fetele din Germania, pentru că apartamentul lor s-a închis. Acum încercăm să vedem cum o să dormim, fiind mai multe persoane decat paturi. Între timp a venit și Nora, fata din Finlanda, care m-a prins folosindu-i laptop-ul.

În loc să se supere, mă cheamă să fumăm narghilea pe balcon. Nu pot să o refuz, așa că închei aici acest capitol.

Latura neplăcută a lucrurilor

28 septembrie 2010

Zi obișnuită la muncă – cumpărat banane – biscuiți – pâine prăjită = mic dejun. Ricșă – metrou – metrou – stația Shadipur = birou. Plictiseală. Singurul calculator cu internet e liber până la 10:00 în fiecare zi, și îmi permit să îl folosesc până atunci.

Aseară am fost la spital cu Christina, fata din Germania. Încă de duminică avea febră și o durea capul și spatele. Ieri starea ei s-a agravat, abia putea să meargă. La spital i s-au făcut teste de malarie. Luni dimineață are avion înapoi spre Germania, însă doctorii din India au insistat ca să rămână cel puțin încă 2 săptămâni în India. Nu are cum să își schimbe zborul.

Asta e rău în aceste locuri… la fiecare pas întâlnești o nouă boală. Calci într-o baltă, te trezești cu cine știe ce ciuperci pe picior. Te mușcă un țânțar, te trezești cu malarie sau febră *dengue*. Mănânci într-un loc care pare curat, și te trezești cu bacterii în stomac.

Sushi a mâncat ieri la un restaurant la care eu obișnuiam să mănânc aproape în fiecare zi de când am venit în India, și a făcut o alergie, are pete roșii pe corp. Doi dintre colegii mei de apartament au avut acum o săptămână febra dengue, și au venit oameni de la stat să dezinfecteze apartamentul, îmbrăcați în costume ca de „cosmonauți”, cu măști. Nici nu știam că e așa grav, mai ales că am stat și eu acolo atâta timp.

Fostul meu coleg de cameră, tipul „turist” din Germania, care a plecat acum două săptămâni, în ultimele lui 2 zile nu s-a putut mișca din pat, spunea că îi e rău și că a făcut o infecție. A venit un doctor să îl vadă, însă a plecat la timp și acum e tratat într-un spital din Germania.

Satul în care am fost weekend-ul ăsta era aproape de o mlaștină deasupra căreia zburau țânțari. Cel mai probabil majoritatea purtători de boli. Am întrebat ghidul nostru din sat dacă au fost cazuri de malarie sau dengue în sat, și mi-a zis că nu. Mi-a arătat urme negre în dreptul ferestrelor și ușilor de la intrarea la case, și mi-a spus că oamenii obișnuiesc să pună bălegar acolo și să îi dea foc. Țânțarii care trec prin acel fum, chiar dacă uneori pătrund în casa oamenilor, nu mai poartă nicio boală. În apartamentul meu au fost mai multe cazuri de febră dengue decât au fost în acel sat întreg anul acesta.

Azi Christina află rezultatele testelor de la spital. Aseară am vorbit cu Jens despre următorul weekend – vrem să mergem în deșert să călărim cămile. Nu știu exact numele localității, însă pe internet nu mai sunt locuri libere de rezervat. Mergem la gară după amiază să vedem, poate obținem ceva.

O conversație de aseară

29 septembrie 2010

Să-ți spun experiența din prima mea zi în India, omule. Nebunie! Cum am ajuns, ieșisem din aeroport, eram cu bagajele după mine, și vine la mine un tip să se uite în urechile mele.

"Dirty, sir, you're dirty", îmi zice el. Îmi pune mâna pe ureche , cu degetele lui jegoase, și se face că se uită înăuntru. Eram surprins, eram ceva de gen "What the fuck man?"... Apoi se uită la mine și zice "50 rupees, I take it out". Nebunul voia să îmi bage un băț în urechi să mi le curețe. Și cerea 50 de rupii pentru asta! Primul lucru la care a trebuit să zic "No, no, thanks man!"

În aceeași zi trebuia să ajung în centru, în Connaught Place. Alergam ca nebunul prin parc că trebuia să fiu la o întâlnire. La un moment dat observ că aveam un rahat pe pantof. Văd un tip micuț în spatele meu care mă urmărea și fugea după mine cu o cârpă jegoasă în mână. Mă opresc din alergat, mă ajunge, se pune în genunchi și începe să îmi curețe pantoful cu cârpa. Mă opresc din mers, las omul să își facă treaba. Se ridică apoi în picioare și-mi zice "Normally this costs 300 rupees". Eram din nou ceva de genul "What the fuck man??".

În final îi dau 50 de rupii și îmi văd de drum. 50 de nenorocite de rupii, pentru că mi-a dat cu o cârpă murdară pe pantof! Incredible India, man!

(Ricky din Germania, fragmente din conversația noastră de aseară când a fost pe la mine în apartament)

Man of the house

29 septembrie 2010

Oficial, *I'm the man of the house*. Asta pentru că de câteva zile locuiesc cu 6 fete în apartament. Și așa va fi pentru următoarea lună, doar că două dintre ele pleacă în curând și vin alte fete în locul lor. Fiecare e dintr-o țară diferită, și sunt interesante diferențele culturale dintre ele. ☺ Însă nu despre asta voi vorbi acum.

O să zic despre ziua de ieri. O zi normala de muncă, până după masă când mergem la gară să rezervam bilete pentru Jeisalmer pentru weekend-ul ăsta. Trebuia să fim 15 oameni, dar din nou planurile ni se dau peste cap. În India nimic nu e stabil! Eram convinși că mergem în Jeisalmer, în deșert. Ne-a luat cel puțin o oră să ne întâlnim cu Sandra din Columbia care ne aștepta în gară dar din cauza mărimii gării și a sutelor de oameni care alergau pe acolo după trenuri, a fost groaznic până să ne găsim, deși am vorbit la telefon tot timpul acesta.

Apoi a durat o altă oră să găsim birourile pentru străini, de unde să luăm biletele speciale pentru turiști. Ajunși acolo, prima oară ni s-a zis un „Nu" prompt, că aveam doar copii după pașapoarte și nu aveam originalele. A doua încercare la același ghișeu a fost făcută de Sandra, care, cumva, prin farmecul ei l-a convins pe tipul de acolo să ne lase cu copiile după pașapoarte. Însă, nu era niciun tren liber spre Jeisalmer.

Am ajuns până la urmă să luăm bilete pentru Jodphur, însă de sâmbătă noapte până marți dimineața. Totul e decalat cu 24 de

ore acum, și colegii mei de muncă nu o să vină că nu pot să își ia liber. Am rămas să mergem doar eu, Coral din China, Mien din Vietnam, și Sandra cu David din Columbia. Am plătit pentru 3 persoane și am împrumutat bani de la Sandra ca să pot merge înapoi acasă cu ricșa.

Seara a venit Christina pe la mine să îmi vadă apartamentul. Se va muta de azi după masă. 2 nopți va dormi pe canapea în sufragerie, apoi în camera mea, în patul Norei din Finlanda care va pleca acasă. Toată lumea bună pleacă!

Christina se simte mult mai bine, dar încă nu are rezultatele testelor de la spital. După masă poate chiar o să ieșim în oraș cu Nora, la piața de condimente din Old Delhi.

Aseară a fost pe la mine un prieten al Norei, Ricky din Germania, un tip venit să lucreze ca reporter sportiv pentru jocurile olimpice Commonwealth. Nebunie cu jocurile ăstea! Încep să apară din ce în ce mai multe *fețe albe* în Delhi, traficul devine mai aglomerat, totul e mai agitat ca de obicei.

Peste tot reporteri, străzi blocate de poliție, ocolitoare. Securitatea e de 3 ori mai strictă, paznicii se înmulțesc în fiecare zi, oameni cu arme patrulează pe străzi, în special în centrul nou, unde sunt stadioanele principale.

Am discutat foarte multe despre nebuna și incredibila Indie cu Ricky aseară. Știa foarte multe despre mentalitatea de aici, și am luat în considerare aspectele cele mai șocante ale societății. E întoarsă pe dos în comparație cu Europa. Totul e opus: magazinele se deschid târziu și se închid devreme, e o aventură

până să găsești o ricșă ca să mergi la destinație… dacă vrei taxi, trebuie să dai comanda cu o seară înainte... Însă voi vorbi despre asta într-un alt capitol.

Am studiat o vreme câinii vagabonzi de pe strada mea. Interesanta viață au câinii ăștia! Ideea genială a lui Ricky a fost de a face un documentar despre viața acestor câini pe străzile orașului Delhi. I-am găsit și un nume: *Street Dogs.*

Sunt pașnici, nu mușcă oamenii și nu latră niciodată la ei. Îi văd drept stăpâni pe oameni, însă între ei sunt foarte agresivi, câteodata se bat ca tigrii, în două labe, se urca unul pe altul și se mușcă până la sânge.

Un astfel de câine doarme des în scara mea, e plin de cicatrici de la bătăile anterioare, și are multe locuri pe corp în care nu îi mai crește blana. E un veteran. De fiecare dată când ajung noaptea acasă, urc primele trepte, și îl văd un etaj mai sus, la capătul scărilor. Ne oprim amândoi, ne uităm unul la altul pentru cel puțin 10 secunde, ne privim în ochi. Încerc să aflu ce gândește și ce intenții are, și cred că și el încearcă să afle la fel despre mine. Apoi trecem unul pe lângă altul, eu urc și el coboară, dar nicio clipă nu pierdem contactul vizual. Niciodată nu a mârâit și nu a încercat să îmi facă nimic. A trecut pe lângă mine, tăcut, cu capul aplecat, parcă știind că acolo e teritoriul meu, și al lui e doar în stradă, împreună cu alte câteva milioane de vieți care dorm în fiecare noapte sub cerul liber, prin colțurile metropolei Delhi.

Viață de noapte

30 septembrie 2010

Doar o altă zi în Delhi. Nimic special. Începând de azi venim la muncă de la 9:30, în loc de 8:00 cum veneam până acum. Dar plecăm la 16:30, atunci când traficul e cel mai aglomerat. A fost rugămintea șefului, nu ne putem opune. M-am trezit cu durere de stomac, din nou. Cred că știu de ce. Se trage de la mâncarea de ieri de la prânz. Nu mai comand niciodată mancare din locul ăla. M-am mai trezit cu durere de cap și mahmureală. Știu și asta de unde se trage…

…am fost ieri noapte într-un club de karaoke numit TC's. Foarte bun localul. Am prins și Happy Hour, adică pentru orice băutură de la bar primeam una gratis. Ricky, tipul din Germania, m-a dus acolo, și am cunoscut câțiva dintre prietenii lui indieni care lucrează pentru Commonwealth. Foarte tari oamenii! Unul din ei se plimba prin bar cu o găleată de whisky cu gheață, în care avea 5 paie. Erau cel puțin 2 litri acolo! Frumoasă viață au cei de la Commonwealth.

Munca pentru Commonwealth e cam de prisos. Mulți bani se învârt acolo, însă sunt unii oameni care controlează asta și au grijă ca o bună parte din bani să ajungă în buzunarele lor. Corupție: cred că nouă, românilor, ne e un termen familiar. Ar trebui să învățăm de la indieni, dacă vrem să profesăm în această *meserie.*

Lucrările sunt de proastă calitate la stadioane, având în vedere că acum câteva zile un pod din stadionul principal s-a prăbușit,

și duminică e marea gală de deschidere. Ce mă bucur că nu voi fi în Delhi atunci! O să fie… haos.

Azi noapte nici nu mai țin minte finalul petrecerii… știu că încercam să îl conving pe Ricky să plecăm că nu mai puteam să îmi țin ochii deschiși, iar el încerca să mă convingă să mai luăm un rând de bere. Eu ziceam "Let's go.." iar el continua "..to the bar?".

După ce am plecat, ne-am suit în ricșă, și la o intersecție, la semafor, Ricky coboară și începe să întrebe oamenii din jurul nostru în ce parte merg - discută cu oamenii dintr-o mașină alăturată, apoi cu un motociclist. Îl văd că se urcă pe motor, în spatele lui, și îmi zice "îți dau mâine banii de taxi". Și pleacă. Nici nu îl cunoștea pe tip, dar mergea în direcția lui. Apoi ricșa m-a dus până acasă…

A doua zi mi-a spus că s-au oprit și a stat și cu tipul ăla la o bere, undeva aproape de locuința lui.

Mai multă viață de noapte

1 octombrie 2010

Noaptea trecută a fost nebună!

Nu v-am povestit până acum de unul din cele mai interesante personaje pe care le-am cunoscut. Roger e originar din India, însă a locuit mai mult timp în SUA, și a călătorit multă vreme prin Europa. Seamănă foarte mult la față cu *Al Pacino*, și vorbește cu accent american, nu se cunoaște deloc accentul indian.

Nu pare să aibă nicio legătură cu indienii, nici măcar nu arată indian. Pare mai degrabă italian. Cântă la patru instrumente ca hobby. Nu vreau să dezvălui foarte multe despre el, însă pot spune că regret că nu l-am cunoscut mai devreme. Mi-ar fi făcut viața mult mai ușoară aici în Delhi.

Ieri am fost invitat în apartamentul lui, și i-am mai luat cu mine pe Ricky, tipul din Germania cu care am petrecut ultimele două zile, și Coral, noua mea colegă de cameră, din China, pe care am cunoscut-o când am călătorit la Jaipur.

Apartamentul lui Roger e imens, are bar inscripționat cu Neil Diamond, cu băuturi de toate felurile. Tipul e foarte glumeț, felul lui de a vorbi și povesti e foarte amuzant, ca un comediant de *stand up*. La el acasă am cunoscut câteva fete din Franța și Rusia, care lucrează aici de câțiva ani. Pe televizorul lui cu ecran mare se derulau videoclipuri de jazz și rock clasic, și între timp povesteam despre problemele Indiei și despre cât de

ușor e să reușești în mediul de afaceri de aici. E incredibil! Totul e foarte ieftin dacă se negociază. Majoritatea sunt corupți și pot fi cumpărați, mai ales poliția, ceea ce face ca o investiție de tip import-export cu produse din Europa să poată aduce foarte mulți bani, pentru foarte puține hârtii semnate. Am auzit de multe astfel de cazuri.

Roger e foarte de treabă, și nu numai atât, are legături în politică. Pentru început, e bun prieten cu fiul prim ministrului Rajiv Gandhi (*care e rudă cu ACEL Gandhi*).

Meseria lui exactă îmi e dificil să o descriu, precum lui i-a luat ceva vreme să îmi povestească. Deși e originar indian, nu e foarte patriot, iar pe indieni îi consiederă lipsiți de educație, și nu îi place societatea. Așa indian mai rar!

Dacă am întocmi, la o primă perspectivă, o listă cu lucrurile negative și pozitive ale țării, am vedea că majoritatea sunt aspecte negative. Însă din punctul de vedere al unui om oportunist de afaceri, procentajele se inversează.

Se făcuse noapte și a hotărât să ne scoată la o plimbare cu Jaguarul. Prima dată când mă urc într-o astfel de mașină. Când apasă accelerația, te bagă în scaun. Senzația a fost mai puternică decât atunci când decolează avionul!

Noaptea traficul din Delhi e redus, și s-a putut ajunge cu ușurință la 170 km la oră. Nicio problemă cu poliția. Pe alți prieteni de-ai mei i-ar fi oprit, la el doar se uitau de la distanță. Muzica era dată tare, am luat paharele de whisky cu noi, și am condus ca nebunii prin oraș vreo jumătate de oră. De fiecare

dată când depășea o mașină pe contrasens aveam un gol în stomac, iar curbele le lua foarte brusc. Experiența trebuie încercată pentru a fi înțeleasă, nu se poate descrie în cuvinte. Și nu ar fi fost atât de *interesantă* dacă nu ar fi băut înainte să se urce la volan vreo 3 pahare de whisky cu gheață.

Am ajuns într-un club plin de străini, unde am intrat gratis pentru că una dintre fete îl cunoștea pe proprietar. Prețurile erau foarte mari, însă pentru noi prima rundă de consumație a fost gratis. Clubul e într-una din cele mai bune zone ale orașului Delhi, numită G.K. I. E situat pe trei etaje, cu muzică diferită la fiecare etaj. Ultimul nivel e pe acoperiș, în aer liber. Pereții erau plini de grafitti; arătau foarte bine, însa muzica nu a fost chiar așa de bună. Dar cui îi pasă de muzică, într-un astfel de loc, și cu astfel de oameni!

Am discutat cu persoane din Franța, Italia, Canada, Africa de Sud, Germania… Toți oameni foarte de treabă, călătoriți prin lume.

Am discutat cu un italian despre cum e privită România acolo. Mi-a spus că totul e din cauza guvernului Italiei, pentru că în țara lor, dacă un italian comite o crimă, e pus în pușcărie imediat, iar dacă un imigrant comite o crimă, scapă aproape nepedepsit. Totul e din cauza legilor indulgente cu străinii pe care le au, și toți oamenii răi din Europa vin acolo pentru a comite infracțiuni. Românii sunt doar o mică parte dintre aceștia. A spus că în zona în care locuiește sunt mulți români, toți oameni foarte cumsecade, și unii dintre ei îi sunt buni prieteni.

La finalul petrecerii, am luat o ricșă cu Coral. Nu am ajuns acasă chiar foarte târziu, și azi nu mă mai simt așa mahmur și obosit ca ieri.

Acum sunt la servici. Azi o să fie o zi plină pentru mine, nu știu când o să ajung acasă ca să mă pot odihni pentru călătoria de mâine. O să dorm pe tren. Trebuie să prind o noapte liberă și să pot dormi orele necesare, ca să mă recuperez.

Însă, la naiba, o viața avem, de ce să o dormim??

De menționat încă un lucru important: colega mea de cameră din Rusia pleaca azi în Germania, unde studiază. Nu mai suportă India, e aici de o săptămână și nu mai vrea să stea.

O înțeleg, India e într-adevăr o țară dificilă, unde ai nevoie să te adaptezi dacă nu ești turist. Depinde de ce relații îți faci… Dacă știi oamenii corespunzători să te ajute să te descurci, poți trăi ca un prinț. Dacă nu îi știi, ori trăiești ca un turist și cheltuiești mulți bani, ori începi să numeri zilele pe care le mai ai până pleci înapoi acasă în patul tău pufos.

„La revederi” și sfârșit de săptămână

5 octombrie 2010

Azi e marți, acum e dimineață, iar eu sunt la muncă, fericit și rupt de oboseală. La 6:30 am ajuns în gara Old Delhi, venind dinspre Jodhpur. Am luat metroul, însă am stat la coadă jumătate de oră, și puțin după ora 8 am ajuns acasă. Eram cu Coral. Am făcut rapid câte un duș rece și am plecat fiecare spre unde avea treabă.

Nu am mai scris nimic de joi pentru că nu am mai avut timp nici măcar să îmi verific mail-ul. Rezumând ultimele zile, ce contează să spun este că mi le-am petrecut cu fetele din Germania și cea din Finlanda, colegele mele de cameră, care au plecat ieri dimineața spre țările lor.

Sâmbătă am fost în Old Delhi la piața de condimente, și vreau să spun că Old Delhi e junglă în comparație cu New Delhi… și arată ca un sat vechi, sălbatic și urât mirositor. Câteva scene din stradă de acolo m-au speriat: un bărbat culegea de pe jos semințele rămase după ce un negustor mutase o tarabă, și le mânca de parcă ar fi fost singura lui masă de pe lume; o femeie în vârstă se ținea de un stâlp, țipa și plângea... Copiii dormeau pe jos pe străzile întunecate și întortocheate, pe care ți-era frică să mergi chiar și în miezul zilei.

Ne-am dus să mâncăm și să ne vedem cu Roger și o fată din SUA, într-un local de narghilele. Seara mi-am luat la revedere de la Theophilia, Christina și Julian din Germania, respectiv

Colomba din Franța și Nora din Finlanda. Trist moment! Prea multe despărțiri deodată!

Am promis să ne revedem peste câteva luni într-un oraș din Europa în care niciunul din noi nu a fost până acum… însă nu garantez că ne vom ține de cuvânt.

După cele 5 „la revederi" de sâmbătă seara, am plecat, în aceeași seară, împreună cu Coral, noua și singura colegă de cameră, să preluăm pe Mien din Vietnam, David și Sandra din Columbia.

Împreună am mers la gară să luăm trenul spre Jodhpur, orașul albastru al Indiei, sau mai degrabă spus Suncity of India… despre care voi scrie și voi pune poze… în curând.

Jodhpur, orașul albastru

6 octombrie 2010

Sau mai bine zis SunCity, pentru că soarele e foarte puternic în zona deșertului Thar din Rajasthan. O mare parte a orașului este formată din musulmani, specifice fiind clădirile, străzile strâmte, femeile îmbrăcate în voaluri negre, de li se văd doar ochii, și rugăciunile spuse tare, în boxe, de se aude în tot orașul, de câteva ori pe zi. În acele momente, toată lumea, indiferent unde se află și ce face, se pune în genunchi să se roage (în afară de noi, străinii).

Sâmbătă seara abia am apucat să îmi iau la revedere de la cele 5 persoane din apartamentul meu care au plecat, că era să pierdem trenul. Nu știam că gara era formată din două clădiri diferite. Trenul pleca de pe linia 16, și gara în care am fost avea doar 15 linii. Sute de oameni alergau pe acolo, și se stătea la cozi imense.

Important e că am ajuns la timp în corpul al doilea, unde liniile începeau de la 16 și se terminau la 31. 10 minute după aceea

eram în drum spre deșertul Thar, transpirați după atâta alergat.

Mi-a plăcut foarte mult acest weekend, mi-a plăcut grupul în care am fost, ne-am înțeles bine și am fost uniți. Și nici nu am fost prea mulți de data asta… David și Sandra din Columbia, Mien din Vietnam, eu și Coral din China. De fiecare dată eram toți de acord să facem același lucru, ceea ce a făcut lucrurile mult mai ușoare și rapide.

Am avut prima zi tot timpul la dispoziție să vizităm cetatea imensă din Jodhpur, palatul maharajahului, o grădină și un templu. Seara ne-am plimbat prin piață și prin oraș. Totul a fost aranjat de la hotelul în care am stat. Foarte de treabă proprietarul, foarte frumoasă priveliștea restaurantului de pe acoperiș, foarte bune conditiile de cazare și prețuri între 300 și 1800 rupii pentru camere de 2 sau 3 persoane.

A fost amuzant că, în același weekend, pe același acoperiș de clădire, ne-am întâlnit cu Jens, colegul meu de muncă din Germania, cu colegii săi de apartament.

Ricșa ne-a dus prin tot orașul cu 500 de rupii pentru toată ziua, pentru 5 persoane. Preț rezonabil. Cetatea a fost cea mai frumoasă parte a orașului.

Nu numai că era imensă și erau multe de văzut, dar la fiecare colț erau angajați îmbrăcați precum în vremurile anilor 1500, în care a fost construită, care cântau, dansau, fumau opium, confecționau turbane sau pantofi. Problema era că dacă făceam poză cu ei, trebuia să le dăm bani, și făceau urât dacă nu le dădeam (cunosc pentru că am încercat ambele variante).

Noaptea am petrecut-o pe acoperiș… David, tipul din Columbia, e complet nebun. Nu am mai râs atât de mult într-o seară de mult timp. La un moment dat, în tot orașul, a început să se cânte o rugăciune, se auzeau din difuzoare din toate părțile preoți rostind predici.

Atmosfera a fost incredibilă, să stai în mijlocul și în vârful acestui oraș, cu o priveliște precum în imaginea de mai sus,

auzind predici dedicate lui Allah. Ba chiar au fost și artificii… fusese o festivitate al cărei nume nu l-am putut reține.

A doua zi ne-am trezit devreme pentru a începe un „Camel Safari" organizat de la hotel. Am avut transport cu un jeep până în orașul Osiri, în deșert, de unde am fost preluați de 3 băieți, frați între ei, care ne-au ajutat să ne urcăm fiecare pe câte o cămilă.

Vântul abia adia, ne-a bătut soarele în cap toată ziua. Nu aș supraviețui nici 2 zile acolo… Cred că la umbră erau 45 de grade! Apa ni s-a consumat rapid, iar cea care rămăsese se făcuse foarte fierbinte.

Cămila mea se numea Manak, era cel mai tânăr dintre toți... are 5 ani. Și e cel mai scump dintre celelalte cămile… 105.000 rupii, pe când celelalte costau până la 90.000 de rupii fiecare. Jumătate din drum controlul asupra lui Manak l-a avut un băiat aflat pe o altă cămilă în fața mea… dar când am văzut că băiatul avea probabil jumătate din vârsta mea, și controla 2 camile, am zis că nu se poate ca eu să nu fiu în stare să controlez una singură.

Așa că am cerut să preiau singur controlul asupra lui Manak. La început a fost dificil, făcea ce voia el, și era greu să îl conving să urmeze pe ceilalți. Mereu o lua pe alt drum. Însă am învățat cum să mă adresez cămilei, cum să bat din picioare și din sforile prinse de osul din nasul lui, pentru a îi da direcție și a crește viteza. Într-adevăr, cămila e un „cal zombie", cum a spus David, tipul din Columbia. Pentru că el voia adrenalină, voia să

îi dea bice să alerge continuu. Însă e foarte incomod când aleargă cămila, trebuie să fii legat de ea ca să nu cazi.

Spre final am dobândit ceva experiență, și Manak a început să mă cunoască drept stăpân. Ca dovadă că, la coborâre, după ce am ajuns la destinație, am fost în stare să îl conving singur pe Manak să se culce pe nisip, ca eu să pot coborî lejer, așa cum fac beduinii.

Am ajuns la casa părinților celor 3 frați care ne-au fost ghizi, unde ni s-a gătit mâncare de casă, foarte bună, și am servit fiecare câte un pepene din plantațiile lor. Locul în care stăteau ei era ca o oază – aveau fântână, umbră, câțiva pomi, șezlonguri și o plantație de pomi alături.

Familia se întreține din vânzarea de pepeni, de semințe de pepene, și închirierea cămilelor pentru turiști. Părea o familie bună, decentă, care nu ducea lipsă de venituri. Însă aveau un mare dezavantaj… casa lor era în mijlocul pustietății!

După ce am mai stat pe la ei, și am mâncat, ca în poza de mai jos, s-a făcut seară.

Jeep-ul care ne-a adus mai înainte, ne-a dus prin deșert înapoi la hotel. Drumul a durat în jur de 3 ore, însă a meritat. Îl instigam pe șofer să accelereze prin dunele de nisip, și mașina sărea de fiecare dată, lovind apoi brusc pământul, aruncându-ne pe toți cu capul de pereți. Am înghițit mult nisip, mașina fiind decapotabilă, însă a meritat. A fost distractiv, dar fetele nu au fost așa de încântate.

După ce am ieșit din deșert, curios lucru, a început să plouă torențial. După o zi întreagă de căldură insuportabilă, ploaia rece a fost ca o binecuvântare.

Ce a fost interesant la această călătorie?

Oamenii din oraș, cu care am discutat, erau de religie jainistă. Ce înseamnă jainism? Tot ce este viu este sacru și nu trebuie omorât. Așadar, acei oameni nu omorau nici măcar insectele. „Dacă mă pișcă un țânțar, îl las să își facă treaba și să plece singur de pe mâna mea”, ne-a spus un vânzător dintr-un magazin de textile și suveniruri.

Proprietarii hotelului în care am stat erau jainiști, de aceea mâncarea de la restaurant nu avea nicio legătură cu nimic ce

provenea de la animale, în afară de lapte. Nu aveau nici măcăr ouă, și când am încercat să îi convingem să ne lase să cumpărăm ouă de la magazin să le gătim în bucătăria lor, au părut puțin insultați.

Orașul Jodhpur e mare, are o parte musulmană și o parte hindusă. Partea musulmană e precum se vede în pozele de mai sus: străzi strâmte și clădiri tipice Orientului Mijlociu… iar partea hindusă e precum Delhi… străzi largi, magazine peste tot, trafic oribil, mizerie și claxoane enervante.

În plus, în oraș nu există un restaurant care să nu fie vegetarian! Până și la McDonalds lipsește carnea. Nimeni din oamenii pe care i-am întrebat nu știa vreun loc de unde să putem mânca ceva ce provine de la animale. Dacă vorbeam direct de carne, era o insultă.

Luni seara, după traseul prin deșert, am fost duși înapoi la hotel, am profitat de răcoarea camerei pentru încă vreo oră, am făcut dușuri să ne curățăm de nisip, apoi am luat o ricșă până la gară pentru a lua trenul înapoi spre Delhi.

Marți dimineața la 9 jumătate am ajuns la muncă.

Bronzul de deșert mă omoară.. însă sentimentul pe care îl am în urma acestei călătorii e atât de plăcut încât nu îl pot descrie în cuvinte.

Și acum ce mai urmează?

6 octombrie 2010

Azi a fost o zi destul de obositoare la muncă, deși secretara și șeful nu au fost prezenți. Trebuie să îmi termin programele ce mi-au fost date… și am stat aproape toată ziua cu un inginer de-al lor să îmbunătățim și să traducem un software aplicabil pentru industria metalurgică.

Încercam să îmi iau pauze cât mai dese, să scap de plictiseală, să mă abțin să casc lângă el… Însă nu treceau 5 minute și iar mă chema să mă pună să fac câte ceva. E interesant că așa se învață, însă eu niciodată nu am fost prieten cu programarea și cu partea de IT… da, asta studiez, însă abia acum, după ce am ajuns să lucrez în acest domeniu, mi-am dat seama ce mare greșeală am făcut.

***

Ieri a fost o zi mai activă la servici… ajuns din Jodhpur cu doar 78 de rupii în buzunar, aveam doar un singur gând… să îmi iau salariul. Și am reușit să îmi îndeplinesc dorința, mai ales că sunt restant 2 zile la plătit chiria. Șeful a plecat de azi într-o delegație, și ieri nu a fost la servici, așa că a trebuit să dau câteva telefoane și să mă rog de el să mă plătească în ziua respectivă și nu când se întoarce. Și a înțeles cât de mare nevoie de bani aveam… am primit un cec pe care a trebuit să îl iau de la celălalt birou, ca să îl semneze cealaltă persoană din conducere, apoi să merg la bancă să scot banii.

Noroc că am fost cu Marek, supervizorul meu din Polonia, care cunoștea drumul. A trebuit să luăm metrou și ricșă… și între timp am fost și la câteva cumpărături pentru acasă, dacă tot ne-am luat amândoi salariile.

Ieri am plătit chiria… spre seară a venit pe la mine Ricky, tipul nebun din Germania care mi-a devenit bun prieten în ultima vreme. După ce am stat cu el o vreme, am fost sunat de un tip din România care abia a venit în India, și care locuiește cu Jens, unul din colegii mei de muncă.

M-a invitat pe la ei pe terasă, la o bere și cântece la chitară, el fiind solistul. Foarte frumos din partea lui. Însă tot rămân la părerea că e ciudat să vorbești română după atâta timp, și până și cu el încercam să vorbesc engleza. Mi se pare așa ciudată limba română acum, încât numai prin scris îmi găsesc legătura cu ea. Cu familia mea tot prin scris comunic, totul se face online… dar de vorbit româna nu am mai vorbit cred că de o lună.

Ei bine, în afară de câteva cuvine ce le-am folosit pentru a îi învăța pe unii oameni de aici.

Și totuși, acum ce urmează?

Weekend-ul ăsta plec la Varanasi, cu Coral, colega mea de cameră, și colegii de muncă. Am auzit numai lucruri ciudate despre acel oraș, cum că acolo se ard morții, cum că e cel mai murdar loc din India, cum că acolo se poate învăța anatomia umană numai dintr-o plimbare pe marginea râului Gange.

Biletul e rezervat de săptămâna trecută, iar grupul e format. Nimeni nu voia să meargă, în afara de mine și Coral, și recunosc că mi-a luat vreo 3 săptămâni să îi conving pe ceilalți să vină și ei. Însă cred că mai mult o fac pentru mine, că e ultimul meu weekend împreuna cu ei. Și la fel și pentru Jens, colegul nostru din Germania.

Apoi ce urmează?

După ce mă întorc din Varanasi urmează să mai lucrez încă 4 zile, de luni până joi. Vineri, 14 octombrie, am tren spre Mumbai. Merg să mă întâlnesc cu Sukanya, buna mea prietenă de acolo, și Udit, tipul care anul trecut mi-a fost ca un frate, și încă îmi mai e.

El și cu Sukanya sunt cei care m-au convins să vin în India, și nu prin faptul că mi-ar fi spus: „Hai în India", ci prin tot ce mi-au spus despre India, și prin atitudinea lor față de minunățiile ei.

Trebuie doar să îmi planific o călătorie și în Goa, plajele cele mai faimoase și exotice din India, care sunt la doar 8 ore de Mumbai. Biletul de întoarcere spre Delhi îl am pe 22… iar biletul de întoarcere spre România îl am pe 22 noaptea. Totul e la limită… însa așa îmi place mie 🙂

Din nou acasă…

11 octombrie 2010

Acum am ajuns acasă, în apartamentul din Delhi. Sunt frânt de oboseală după un weekend luuuung. Am fost mai devreme în Old Delhi să iau cina cu colegii de muncă la un restaurant musulman numit Kashim, celebru pentru preparatele din carne.

Azi dimineață am ajuns de la Varanasi, și am mers direct la muncă, de pe drum, fără duș și fără somn. Am plecat vineri seară la ora 18, direct după servici. Deci pot spune că nu am mai dat pe acasă de 4 zile. ☺

Vineri, în drum spre gară, am luat cina în Khan Market, locul unde se servește una din cele mai bune Chicken Tikka din oraș.

Noaptea de vineri am călătorit la clasa sleeper, ca de obicei. La fel și la întoarcere. Vineri a fost ultima zi de muncă a lui Jens, colegul și prietenul nostru din Germania, care pleacă joi, în aceeași zi în care plec eu în Mumbai.

Da, s-a stabilit… de mult îmi rezervasem biletul, am vorbit cu Udit și cu Sukanya, cazarea o am asigurată… și în rest, ce voi face acolo, depinde doar de ei.

Coral, colega mea de cameră, a venit cu propunerea să mergem în Goa, plajele exotice de la malul oceanului Indian. Însă asta presupunea să mergem doar în weekend-ul ce urmează, și ca eu să îmi anulez biletul spre Mumbai și să luăm avionul, pentru

a avea mai mult timp de petrecut acolo. Însă între timp am tot vorbit cu Udit. Planurile s-au schimbat, și a trebuit să refuz propunerea colegei mele de cameră.

Varanasi a fost un loc într-adevăr deosebit, cum nu am mai văzut până acum. Oraș similar prin arhitectură cu Jodhpur, însă diferit prin religiile care se întâlnesc acolo, prin stilul de viață și mai ales prin spiritualitate. Atmosfera e uimitoare. În fiecare zi, pe malul râului Gange, lângă hostelul la care am stat, se ard în medie 350 de cadavre…

Acum stau cu Coral, ea citește un Lonely Planet, eu scriu pe blog… în curând vine Ricky pe la mine să stăm la o bere… și sper să pot împrumuta mâine un laptop să pot scrie un capitol mai lung despre cum a fost la Varanasi.

O plimbare cu barca pe Gange, la Varanasi

12 octombrie 2010

Fiecare oraș în care am fost e diferit, e unic în felul său. Varanasi e cel mai religios și spiritual loc din India. Pentru hinduși, o baie în râul Gange e o spălare de păcate… pentru europeni, o baie în râul Gange poate fi mortală și plină de boli. Apa râului e sfântă, dar în același timp infectă, pentru că acolo se aruncă rămășitele cadavrelor arse la ceremonii, precum și cadavre întregi, care după anumite reguli, nu au voie să fie arse.

De asemenea, pentru cei care nu își permit incinerare și se decid totuși să moară la Varanasi, se duc pe malul râului, într-un loc unde nu îi vede nimeni, și își dau duhul în liniște. Cadavrul poate rămâne acolo zile întregi până să vină cineva să îl împingă în apă și să aprină o lumânare.

Joi noaptea mi-am făcut în grabă rucsacul pentru Varanasi, și vineri imediat după muncă, și după o cină în Khan Market din

Delhi, am plecat spre gară. Sâmbătă dimineața, după 13 ore de clasă sleeper, am coborât pe pământul sacru al statului Uttar Pradesh.

Varanasi e capitala culturală a Indiei, un loc necesar de vizitat pentru turiști. Nu e de mirare că peste tot vedeam străini. Am luat 2 ricșe și am pornit spre hostelul în care urma să stăm… alegerea a fost din nou foarte bună. În afară de faptul că scările erau atât de aprubte până să ajungem la restaurantul de pe acoperiș, încât la un moment dat urcam chiar și în mâini, a meritat din plin.

Priveliștea de pe acoperiș era superbă, iar prețurile de la restaurantul-bar erau accesibile oricui.

Hostelul se numea Shanti Guest House (Casa Păcii), și era situat aproape de locul unde se ardeau cele mai multe cadavre… în medie 350 pe zi, apoi cenușa lor era aruncată în apele râului Gange.

Sâmbătă am vizitat câteva temple hinduse și nepaleze. Oamenii din Varanasi sunt diferiți de cei pe care i-am întâlnit în alte orașe.

Voiau să ne ajute, însă engleza lor nu era așa bună, și de fiecare dată ziceau de la început… „Nu vă cer niciun ban”. Însă știm cu toții că nu era așa. La finalul serviciului lor, fiecare întreba dacă și-a făcut treaba bine și dacă avem bacșis pentru el. Tehnica asta e mai bună decât a celor din alte orașe, care își spuneau prețul de la început, și de fiecare dată o sumă „turistică”.

Varanasi e plin de maimuțe, se plimbă peste tot, se joacă cu hainele puse la uscat ale oamenilor, fură mâncare de pe pervazul apartamentelor.

Am vizitat templul Sankat Mochan, numit și templul maimuțelor, unde nu am avut voie să intrăm cu niciun dispozitiv electronic. A fost minunat… era plin de maimuțe, ca un fel de rezervație pentru ele. Erau de toate mărimile, se plimbau laolaltă cu oamenii.

Un grup de oameni cântau și băteau la tobe, și am stat câteva minute să îi ascultăm. A urmat templul Kashi Vishvanath, după care prânzul la o pizzerie recomandată de Lonely Planet. De aceea e bine să avem totdeauna cu noi un astfel de ghid… într-

adevăr pizza de acolo a fost foarte bună, dar cireașa de pe tort a fost cea mai bună plăcintă cu mere și cu înghețată de vanilie deasupra, pe care am mâncat-o vreodată. Încă îi mai simt gustul și acum, și mi-aș dori să fie și în Delhi un loc unde pot mânca o astfel de plăcintă. A doua zi nu ne-am putut abține, înainte de plecare, să mai mergem încă o dată să mâncăm acolo.

După masă am luat barca pentru câteva ore pe râul Gange. Frumoasă senzație, frumos peisaj.

Seara, după apus, am avut parte de o ceremonie religioasă cu muzică și dans. Toată lumea privea spectacolul din bărci, stând pe scaune… Între timp, diferiți *chaiwalla*, vânzători de alune, cafea, apă sau suc, treceau din barcă în barcă, vânzându-și produsele.

Toată lumea trăia momentul prin cântec, în special turiștii indieni. Cântau împreună cu difuzoarele, intonau melodia, aplaudau și se rugau.

După ce s-a încheiat ceremonia, toată lumea voia să iasă cu barca din mulțime. A fost dificil să ieșim din acel trafic, de bărci ca de mașini, mai ales că nimeni nu lăsa pe nimeni să treacă, fiecare voia să fie primul, și bărcile se loveau una de alta precum mașinuțele din parcul de distracții.

A fost nebunie, și a trebuit să ne certăm cu barcagiul nostru ca să ne scoată de acolo, pentru că el voia să coborâm în acel moment, și să trecem pe mal din barcă în barcă, așa cum făceau mai devreme vânzătorii.

Nu era atât de ușor, mai ales că fiecare barcă se deplasa, majoritatea erau pline, iar noi eram 6 oameni.

Spre seară ne-a dus la ceremonia de ars cadavre, însă nu am putut să vedem prea mult din cauza întunericului. Fotografiatul era interzis. Totul se petrecea pe malul râului, se făceau în același timp câte 8 focuri, fiecare durând aproape 3 ore. Oamenii lucrau acolo 24 de ore din 24, cadavrele se aduceau non stop. În zona aceea, femeile nu aveau acces. Se spune că din cauză că plâng prea mult… Rudele de sex masculin erau în

jurul focului, adeseori filmând cu mobilul cum trupul celui pierdut arde, ceea ce personal mi se pare cam de prost gust… însă e interesant să urmărești o înmormântare care nu se oprește niciodată, niște „gropari” care au tăria de a face acest lucru continuu, anume de a pregăti focul, de a așeza trupul înfășurat în mătase albă, pe lemne, și de a aprinde torța de fiecare dată. Apoi adunau rămășițele, după 3 ore, și le aruncau cu lopata în râul Gange, aflat la câțiva metri.

A doua zi am avut foarte mult timp la dispoziție să vizităm orașul. Eu și Coral am decis să mergem pe cealaltă parte a râului, să vedem o fortăreață și niște muzee numite Ram Nagar… nimic deosebit la acea fortăreață, însă interesant de văzut și un oraș vecin cu Varanasi, al cărui nume era scris doar în hindi și nu pot să îl reproduc. Era foarte săracă și murdară zona.

Apoi ne-am plimbat pe malul râului, pe nisip, urmărind bărcile care porneau spre cealaltă parte, spre Varanasi.

Drumul până la cetate a durat peste jumătate de oră, trecând prin câteva sate foarte sărace. Ajungând la cetatea de pe malul

râului, priveliștea nu era rea… dar pe măsură ce ne apropiam de mal, găseam rămășițe și deșeuri urât mirositoare. La un moment dat chiar am dat de un sac în jurul căruia erau corbi bătându-se pe ceea ce mâncau de acolo.

Nu am îndrăznit să mă apropii prea mult. Nu vreau să mă interesez ce era în acel sac, însă nu era de dimensiunea unui om. Nu intru în detalii așa că pun o poză.

Am văzut copii făcând baie goi, în râu, apoi târându-se prin nisipul mâlos de la margine, murdărindu-se pe tot corpul. Am văzut oameni făcându-și nevoile pe mal, apoi ducându-se să se spele în râu. Am văzut cirezi de bivoli răcorindu-se în apă…

Și am văzut mulți *Sadhu*… acei bătrâni liberi, trăind în stradă, o viață de pustnic, pe care îi văzusem și în Manali…

Înfășurat într-un cearșaf, cu un băț lung în mână, cu părul făcut rasta și vopsiți cu alb, roșu și galben pe față, fumând hașiș la *chillum*. Majoritatea sunt separați de orice altă religie, au religia lor proprie și nu se supun niciunei reguli. Mi-am cumpărat o carte despre ei, pentru a învăța mai multe despre stilul lor de viață și filozofia lor.

Dup ce ne-am speriat puțin că șoferul, la întoarcere, a luat-o pe alt drum, aparent mai lung... ne-am întâlnit cu grupul pe malul celalălt. Am fost din nou la restaurantul recomandat de Lonely Planet să mai mâncăm o dată acea plăcintă cu înghețată atât de gustoasă.

Apoi am luat barca până la hostel, însă eu și Coral am rămas să privim încă o dată mai clar, pentru câteva zeci de minute, ceremonia de zi și noapte de ars cadavre. De data aceasta am fost pe o clădire alăturată, și am putut vedea detaliat tot. Poze am putut face doar din barcă, pe măsură ce ne apropiam.

Un tip ne-a povestit despre ceremonie. Ce ne-a spus a fost foarte interesant. Cei care au murit din cauza unei mușcături de șarpe, copiii mici, mamele care au murit la naștere și sinucigașii nu se ard, ci se aruncă în râu așa cum sunt. Trupurile care se ard sunt învelite doar într-un strat de mătase, care arde primul, înaintea pielii. După aceea se poate vedea restul corpului, între lemne, cum dispare pe măsură ce e atins de flăcări.

Trupurile aduse la Varanasi erau transportate pe brațe, înfășurate în flori, pe străzile înguste ale orașului, de un grup de băieți care cântau un cântec religios; apoi sunt aduse la malul râului, lângă foc, spuse câteva rugăciuni și botezate în apă. După aceea, trupul e scos din veșmintele florale, rămânând doar înfășurat într-un cearșaf de mătase, și pus între două straturi groase de lemne.

Ruda cea mai apropiată trebuia să facă 7 ture în jurul cadavrului aflat pe lemne, după aceea el era cel care punea torța aprisă peste. Lângă locul de ardere se afla o clădire pe acoperișul căreia se ardeau cei din înalta societate, iar jos, la marginea râului, ceilalți. Însă nu oricine își permite… arderea unui trup costa cam 150-180 rupii pe kg, prețul crescând astfel în funcție de greutatea persoanei.

Spre seara celei de-a doua zi, eu cu fetele am rămas pe acoperișul hostelului în care fuseserăm cazați, în timp ce restul se mai plimbau prin oraș. Am văzut cel mai frumos apus de soare din viața mea, însă îmi pare rău că pozele nu pot să îi reproducă din frumusețe. Soarele se vedea la orizont, coborând rapid și trecând din alb în portocaliu și apoi roșu, iar de pe fiecare clădire tipic musulmană, copiii înălțau zmee în aer. Maimuțele se plimbau liniștite de pe acoperiș pe acoperiș, fără să deranjeze pe nimeni de data aceasta, și nu se auzea nimic decât chiuiturile copiilor, în jocul lor cu zmeele.

A fost o seară de duminică perfectă, de pe acoperișul orașului Varanasi.

Aici, în India, timpul nu există la fel cum există în alte zone. Aici totul se păstrează ca în tradiții, ca dovadă că fiecare oraș este în sine ca o altă țară… contrastele sunt uimitoare, între orașe parcă neatinse de timp, de sute de ani, precum Varanasi sau Jodhpur, și orașe construite în ultimii zece ani, precum Noida sau Gourgan, cu mall-uri imense și clădiri de birouri înalte.

La plecarea spre gară ne-am rătăcit pe străzile înguste și întunecate ale orașului, încercând să ajungem de la hostel la drumul principal ca să luăm o ricșă. Îmi aduceau aminte de străzile din Old Delhi, pe care nu m-aș fi aventurat deloc.

Am întrebat lumea, însă nimeni nu știa engleză… și trebuia să fim atenți pe unde călcam, din fiecare colt putea ieși oricând un șobolan, cum deseori s-a mai întâmplat. Am trecut pe lângă o vacă culcată pe o parte, abia respirând, care era pe moarte. Era o vacă albă. Cu o zi în urmă, vaca stătea în același loc, însa era în picioare, și cineva îi curăța rănile.

Varanasi e religios, spiritual, mizerabil, gălăgios, liniștit, aglomerat, plin de maimuțe, și situat parcă în afara timpului și spațiului lumii în care trăim. Turiștii care merg acolo stau câte o săptămână… prețurile nu sunt așa de mari… și se merită din plin pentru a înțelege mai bine locul.

Nu se poate descrie în cuvinte, tot ce pot spune e că… trebuie să fiți și voi acolo pentru a afla cum este cu adevărat.

Când o să mă întorc în țară, o să mă întrebe toți prietenii lucruri generale precum „Și… cum a fost în India?…”

Oare ce voi putea să le răspund?!

Ultima zi de muncă

13 octombrie 2010

Se apropie sfârșitul, nu îmi vine să cred. Nu vreau să mă gândesc la lucrurile ce le am de rezolvat când ajung acasă. Fragmentele dintr-o conversație ce am avut-o acum câteva minute pe Facebook:

Me: yea and after that go home and face my problems
and recover 2 weeks of university

3:07pm
Coral: everyone has the smae kind of problems, but this is the reality, we have to accept it

3:08pm
Me: yes it is true…

3:09pm
Coral: life here is like a dream, now it's time to wake up, catallin

But I don't want to wake up! Însă timpul își spune cuvântul.

Ieri mi-am luat ultimul salariu, și acum pot spune că am strâns destui bani ca să îmi petrec ultimele zile în Mumbai. Am început să îmi iau adio de la prieteni, să le trimit mesaje că plec, că nu o să ne mai vedem… ieri am băut cu Marek și colegele mele de apartament…

V-am spus că alte 2 fete s-au mutat la mine în apartament? S-au mutat de săptămâna trecută, trebuie să fi menționat de ele… se numesc Katerina din Polonia și Maria din Columbia. Amândouă sunt foarte simpatice dar... beau destul de mult.

Aseară am fost cu ele, Marek și Coral, la o petrecere în Kuki, un club în care nu am mai fost până acum, dar de care am auzit de fiecare dată că merită. Din nou, totul a fost gratis, orice comanda de la bar… Pentru că era seara pentru străini. De data asta, chiar cunoșteam pe toată lumea de acolo. Nu era prea multă lume, ce e drept, pentru că ieri a fost marți… însă petrecerea a fost foarte reușită.

O fată din Franța, venită în India de 10 zile, pe nume Christine, o să devină noul *Cătălin în India*. Practic, o să îmi preia viața.

O să încerc să fiu mai explicit: de vineri începe munca la firma la care am lucrat eu aici… o să stea la calculatorul la care am stat eu. Tot de vineri se va muta la mine în apartament, va dormi în patul în care am dormit eu. I-am spus de ieri că viața ce o va prelua va fi… minunată. O invidiez, aș vrea să fiu în locul ei să îmi pot continua viața de aici!!

Am ajuns târziu de la petrecere, pentru că am rămas până la capăt… țin minte că am adormit în jurul orei 5 dimineața. M-am trezit la 7 jumătate ca să îmi organizez cadourile de adio pentru colegii de muncă, ce o să le dau azi. Am scris pentru fiecare câte o scrisoare personală, și le-am pus în plicuri. O să le dau scrisorile, plus un suvenir românesc.

Deseară, mare petrecere mare!! *Bye Bye party* pentru mine și Jens, tipul din Germania, care pleacă la noapte. Am invitat pe toți pe care îi știu drept buni prieteni, nu mai sunt foarte mulți rămași aici… însă aseară după ce am băut puțin, am început să invit pe toată lumea. Va avea loc în casa în care stă Jens, însă vecinii nu sunt de acord cu gălăgia și s-ar putea să se strice cheful devreme. Vom vedea dacă va trebui să mituim poliția și de data asta .

Acum sunt la calculator cu Anurag, inginerul indian de la firmă care îmi corectează toate programele făcute și mă bate la cap cu fiecare lucru mărunt ce apare. În timp ce el se uită peste munca mea, eu scriu acest capitol pe laptopul lui Marek.

Ce trist că părăsesc compania!!

Mai încolo voi avea o discuție finală cu șeful, apoi va trebui să le dau cadourile colegilor, să facem câteva poze de grup și să le amintesc de petrecerea de astăzi.

Deseară plănuiesc să iau cina pentru ultima oară în Tibet Kitchen, restaurantul la parterul blocului în care se află primul meu apartament din India în care am locuit, acum 2 luni… Blocul acela e un loc mizerabil, o ghenă pe care totdeauna colegii mei chinezi de apartament o numeau “acasă”, dacă mai țineți minte… Noroc că între timp cei de la Delhi Stay au închis-o... ca să nu mai cazeze pe nimeni acolo. Niciodată.

Sfârșitul e aproape…

14 octombrie 2010

Este ora 17.38. Sunt lipsit de energie, mai devreme am avut febră 39 de grade. Peste 3 ore am tren spre Mumbai. O să vă povestesc în continuare cum a decurs ultima mea zi în Delhi.

Aseară am ajuns acasă, foarte obosit, pe la ora 18. M-am pus să dorm, însă după ce mi-am pus ultimele rufe murdare la spălat. Am ațipit pentru 20 de minute, afară se făcuse întuneric.

Sună telefonul. Era Ashmeet, fostul meu vecin. A doua zi de dimineață trebuia să plece la o conferință, și nu putea sta mult la petrecerea mea. Așa că mi-a propus să vină de la ora 20.00. La ora 19.00 trebuia să iau cina cu Coral în restaurantul Tibet Kitchen, așa că m-am îmbrăcat și am plecat direct. Între timp, îmi aduc aminte că rufele mele erau încă la spălat, și sun pe una din fetele care mai erau acasă ca să mi le scoată la uscat.

La ora 20.00 am ajuns la locația petrecerii, împreună cu Coral. Doar o fată era venită. Mai încolo a ajuns și Ashmeet, împreună cu Kaavya și Nikyta. Am fost surprins să văd că au venit să mă salute de plecare… Mai ales despre Kaavya, a cărei datorie profesională era să se ocupe de mine de la bun început. Datoria și-a făcut-o, dar telefonic. Aseară a fost doar a două oară când am văzut-o. Și ultima.

Mai încolo a început să vină lumea… am fost suprins cât de multe poate face un mesaj pe Facebook trimis cu doar o zi înainte, și trimis doar la 7 persoane, care mi-au fost mai dragi

mie. Nu voiam să invit prea multă lume, însă cred că în total au venit 20 de persoane să își ia la revedere de la mine.

Am fost foarte plăcut surprins, i-am pus pe toți să îmi scrie pe steagul României ce îl aveam cu mine… i-am servit cu țuică, explicându-le calitățile nutriționale pe care le are. Dar doar David a fost mai încântat de ea. ☺

Pe la ora 1 azi noapte a trebuit să părăsim incinta, proprietarul, Vivek, venind și spunându-ne politicos că după ora 12 în India e ilegal să se organizeze petreceri în locuințele oamenilor. Îl înțeleg perfect, majoritatea cluburilor de noapte din Delhi se închid la ora 3. Însă lumea vine abia pe la 22 sau 23, și nu beneficiază de o petrecere prea lungă.

Aseară au fost, într-adevăr, toate persoanele care mi-au fost dragi în această perioadă, și care încă mai sunt în Delhi. Columbienii, colegii de servici, Ricky, colegele de apartament, câțiva indieni… iar cei care nu au putut veni m-au sunat să îmi ureze toate cele bune. Foarte frumos din partea tuturor.

După ce am plecat de la petrecere, ne-am decis să mergem într-un club, însă pe drum lumea s-a „pierdut” și am ajuns în final doar 4 persoane să mergem în S Lounge, unul din puținele locuri despre care pot să spun că nu îmi plac deloc. Însă m-am simțit bine… doar că voiau să mă dea afară din club că intrasem cu o bere de afară.

Am ajuns acasă pe la 4 dimineața … Azi m-am trezit la 11, cu o durere de spate și de stomac. Azi e închiderea Jocurilor Commonwealth, e o mare sărbătoare în Delhi, și nimeni nu

lucrează. Totul e închis, în afară de câteva restaurante. Indienii au prea multe sărbători!

Pe la ora 14 m-a lovit o febră neașteptată. Au început să mă doară oasele, să nu mai am energie și chef de nimic. Am fost să iau prânzul cu Coral, însă abia m-am atins de mâncare. Mă simțeam foarte rău… și mi-era teamă că azi am trenul spre Mumbai și să nu cumva să nu fiu în stare să mai merg.

Am ajuns acasă, am încercat să dorm, însă febra a început să fie și mai puternică. Coral mi-a sugerat să mergem la spital, și bine am făcut că am fost.

M-a dus la urgențe, unde am fost consultat, mi s-a luat temperatura și am avut câteva discuții cu doctorii. Am primit medicamente pentru febră și vitamine pentru că eram prea slab.

Mă sună între timp Sandra, una din columbience, propunând să vină pe la mine să își mai ia o dată la revedere, împreună cu ceilalți columbieni. Drăguț din partea lor, dar din cauza spitalului, nu am mai avut timp să îi primesc.

După ce ne-am întors, mi-am făcut bagajele pentru România, și mi-am făcut bagajul de Mumbai. Doar nu las o febră să mă doboare… singura problemă e că o să fiu singur pe tren pentru 20 de ore, într-o clasă ieftină, dominată de indieni din clasa medie și de jos. Nu o să am încredere în nimeni, dacă o fi să merg la toaletă o să îmi iau bagajul cu mine. Știu pe cineva căruia i s-a furat un ghiozdan pe acest tren. Trebuie să fiu precaut tot timpul.

Ce a fost amuzant, chiar înainte să plec: s-a pornit afară un vânt puternic, iar fereastra de deasupra patului meu era deschisă. Eu eram pe balcon, adunam rufele când am auzit o bubuitură puternică. Fereastra mea fusese zburată de vânt și aruncată în stradă, chiar lângă un scuter. Când mă uit pe geam, câțiva indieni strigau la mine (*ca și cum eu aș fi fost de vină!).* Îmi bag repede capul înăutru și zâmbesc. Christine va avea o surpriză „plăcută" când va locui aici.

Ajung în Mumbai mâine la ora 17. Sukanya mi-a zis că mă așteaptă la gară. Abia aștept să o văd, și abia aștept să îl văd pe Udit, care îmi e ca un frate. A rezervat bilete dus întors pentru Goa, pentru amândoi…

O să îmi petrec primele 3 zile în Mumbai cu Sukanya, și ultimele 3 zile în Goa cu Udit. O să revin în Delhi vinerea viitoare, și în noaptea aceleiași zile am avionul spre România. Pare a fi un plan bun. Să dea Dumnezeu să mă țin de el, să nu mai intervină nimic serios.

Acesta e ultimul meu capitol din jurnal, scris din Delhi. O să mai scriu din Mumbai dacă o să apuc să prind un laptop. Dacă nu, atunci acesta este unul dintre ultimele mele capitole din India.

Un vagabont norocos în Mumbai

15 octombrie 2010

Joi la ora 20.30 îmi luam la revedere de la fetele din apartamentul din Delhi. Am plecat zâmbind, cu ghiozdanul în spate, neștiind ce va urma să mi se întâmple.

Am ajuns la gară mai repede, am avut timp să îmi cumpăr ceva de mâncare și apă. M-am așezat în tren pe locul corespunzător biletului, iar între timp lumea a început să vină. Eram singur, între indieni.

„Să nu ai încredere în nimeni", erau cuvintele ce îmi sunau în minte. Le auzisem de multe ori… „Să ai mare grijă de bagaj, să ți-l iei cu tine și la toaletă", erau alte sfaturi ce le auzisem. Și într-adevăr, când am fost la toaletă, am luat ghiozdanul cu mine.

Clasa sleeper are 3 paturi suprapuse pe fiecare perete, în total fiind 6 paturi într-un așa zis compartiment. Patul meu era al treilea de deasupra, și mi-am asezat ghiozdanul acolo, lipit de peretele de lângă fereastra care era sigilată cu gratii. Am stat puțin cu ceilalți indieni de pe locurile alăturate, cred că nu au fost mai mult de 10 minute, până ce trenul a pornit.

Era ora 21:35. Obosit din zilele anterioare, am decis să mă culc în acel moment. Nici nu mă mai dureau oasele, nici nu mai aveam febră, dar mă simțeam obosit. M-am ridicat la patul meu, și prima reacție a fost uimire totală: ghiozdanul meu nu

mai era acolo. Câteva secunde am fost calm… apoi am început să mă agit.

Am întrebat pe toată lumea dacă văzusera ceva… am alertat tot vagonul. Nimeni nu înțelegea engleza prea bine și nu am putut să comunic. Doi băieți care arătau mai decent decât ceilalți înțelegeau engleza mai bine, însă nu văzuseră nimic, și stăteau chiar în dreptul patului meu. Era clar în acel moment… hoțul luase ghiozdanul înainte să pornească trenul. Agitat, am început să întreb lumea unde găsesc poliția. Mi s-au dat direcții și am ajuns așa în vagonul personalului de tren, unde am găsit doi polițisti.

„Mi s-a furat ghiozdanul", îi zic unuia dintre ei. „Aveam acolo tot… banii, telefonul, actele!"

Motivul pentru care îmi țineam telefonul și portofelul în ghiozdan era unul simplu și stupid: nu aveam buzunare la pantalonii ce îi purtam pe mine. În clipa aceea rămăsesem fără absolut nimic decât hainele de pe mine și o sticlă cu apa, pe un tren de 20 de ore către o excursie de 7 zile într-unul din cele mai scumpe orașe din India. Nu aveam nici măcar biletul de întoarcere la mine.

Polițistul îmi face semn să mă adresez celuilalt. Nu înțelesese nimic din ce îi spusesem.

„Furat… bagaj… bani, telefon!" îi zic celuilalt.

„Vino cu mine", îmi răspunde.

Mergem la locul meu și polițistul începe să întrebe pe toată lumea ce văzuse. Pe drumul spre compartimentul meu îmi dă telefonul lui și îmi zice să sun pe numărul meu. Ciudat, în mod normal nu țin minte numerele de telefon, mai ales cele de 12 cifre, cum era cel indian. În India, indiferent de zona în care te afli, trebuie formate și prefixele. În acea clipă, mi-am adus aminte numărul meu, instant.

Telefonul meu era închis.

Ajunși la locul cu pricina, începem să întrebăm pe toată lumea ce văzuseră. Din martor în martor, ajungem la un om mai în vârstă care îmi spune că a văzut un ghiozdan într-o toaletă. Ajuns acolo, am constatat că era al meu. Prima reacție: bucurie că era acolo camera foto. Verific pozele să văd dacă sunt în regulă. Toate amintirile mele... erau acolo.

Hainele și conținutul ghiozdanului erau împrăștiate prin toaletă, pe jos. Am pus totul la un loc și am verificat ce lipsea: telefonul, căștile de la telefon, încărcătorul de baterie de la camera foto și portofelul în care aveam o sumă destul de mare și cardul de credit.

Ce stupid! Să îmi fure încărcătorul de la camera foto și nu cel de la mobil!

M-am dus la locul meu, poliția mi-a zis să rămân calm, că vor încerca să îl caute pe hoț. Au făcut un portret robot după ce au zis martorii, și au pornit ancheta. Între timp m-au rugat să nu îmi părăsesc locul.

E prima oară când mi se întâmplă asta, și prima oară când îmi pun banii și telefonul în ghiozdan!

După aproape o oră au venit la mine să îmi spună că persoana pe care o caută nu mai e în tren. Unii oameni au spus că au văzut pe cineva sărind din tren. E posibil să fi fost EL. Dacă l-aș fi prins… doar ~~dacă l-aș fi prins!!~~

Eram în centrul atenției, toata lumea din vagon se uita la mine. Oricum, și structura vagonului le permitea acest lucru fără efort. Însă toți se uitau cu milă, eram și singurul străin. Au început să mă întrebe dacă am nevoie de ceva… ce era să le spun??

Mi s-au oferit bani, am strâns 600 de rupii. Mi s-a oferit de mâncare, însă am refuzat, că aveam. Aproape de unde stăteam, erau doi băieți care arătau decent și știau engleza. Unul dintre ei mi-a sugerat să contactez pe cine am eu în Mumbai. Însă nu știam pe de rost niciun număr de telefon. Așa că mi-a propus o variantă: a sunat pe un prieten de-al lui din Delhi, care era acasă, i-a zis să intre pe Facebook de pe contul meu și să îi trimită mesaj Sukanyei, spunându-i să mă sune pe numărul lui urgent. Prima dată când dau parola mea de la Facebook cuiva, și e o persoană pe care nu am cunoscut-o niciodată.

Între timp, ne punem la somn. Mă mir că am reușit să adorm. Pe la ora 1 mă trezește un grup inedit de cerșetori: eram șase transexuali, în rochii indiene, care nu vorbeau, doar fluierau și băteau din palme. Au venit în dreptul meu, și unul din ei m-a mișcat până m-am trezit. Mi-a făcut semn să îi dau bani. Cred că

erau și surdo-muți, că vorbeau doar prin semne. I-am făcut semn din cap că nu îi dau, și am închis imediat ochii. M-a mai mișcat să mă trezesc, dar nu am mai deschis ochii. Au plecat. Am adormit la loc.

La ora 3:15, noaptea, mă trezește tipul din tren că sună Sukanya. I-am explicat ce mi s-a întâmplat. E caracteristic ei să se îngrijoreze de 3 ori mai mult decât cât de gravă e de fapt situația. Apoi am adormit la loc.

Dimineața și până am ajuns, am stat la discuții cu cei doi băieți, și am admirat peisajele pe fereastră.

Astăzi, la ora 16:48, am ajuns în Mumbai, cu buzunarele goale și un zâmbet tâmpit pe buze. M-a îmbrățișat, bucuroasă că sunt bine, însă tot privindu-mă cu milă pentru ce mi se întâmplase.

Tare noroc am să o cunosc pe ea. Îmi plănuisem o călătorie la Mumbai, în care aveam de gând să fac multe cumpărături și să mănânc bine, pentru că muncisem să strâng acei bani pe care îi aveam la mine, și ar fi fost mai mult decât suficienți. Noroc că pașaportul și o altă suma de bani o aveam în Delhi, pentru când mă voi întoarce.

Am luat o ricșa cu Sukanya până la ea acasă. Am văzut pe drum o bună parte a orașului… arată minunat, mult mai frumos și mai luxos, chiar mai curat, decât Delhi. Clădirile sunt de arhitectură în stil european, și sunt multe clădiri mari, ceea ce nu prea se găsește în capitala Indiei.

Acasă la Sukanya, mama ei m-a întâmpinat foarte călduros, și îngrijorată de ceea ce mi se întâmplase. I-am cunoscut fratele, și mai apoi tatăl. Familie minunată! Nu aveam la mine decât un mic suvenir românesc, să le ofer. Noroc că ce mi se întâmplase, mă scuzase de a le oferi un cadou mai consistent.

Mai devreme am fost cu ea, fratele ei și cu cea mai bună prietenă a ei, Gale, la festivalul Navratri. E un mare festival, sărbătorit peste tot în India, însă în diferite moduri în funcție de stat. Durează 9 nopți. Festivalul mi s-a părut similar cu un berar, însă cu foarte multă mâncare în loc de bere, și cu un templu în care lumea se roagă, în loc de scena pentru concert. Era plin de lume. De menționat că populația Mumbai-ului e mult mai mare decât a orașului Delhi, și că Mumbai e aproape de 2 ori mai mare ca suprafață decât Delhi.

Traficul în Mumbai e îngrozitor! E al doilea oraș zgomotos din lume, după New York. Însă priveliștea e minunată, clădirile, oamenii, parcurile… are chiar și o pădure interurbană.

Noroc că nu mi-a fost furată camera foto, că o să pot face poze mâine, când o să merg să vizitez orașul.

Acum stau într-un apartament învecinat cu al familiei Sukanyei. Apartamentul e mare, și stau doar eu împreuna cu un menajer care mă servește cu tot ce am nevoie.

Și, cu toate acestea, nu am telefon și mai am doar cele 600 de rupii ce mi le-au oferit din milă oamenii din tren. Acum stau într-un pat matrimonial și scriu de pe laptopul Sukanyei,

gândindu-mă cât de imprevizibilă poate fi India, cât am învățat din această experiență…

...și mai ales surprins de mine însumi, cât de ușor accept situația că am pierdut cel mai bun telefon al meu, pe care aveam 4 giga de muzică, o sumă mare de bani și cardul de credit, parcă toate aceste lucruri completându-mi experiența în India, trezindu-mă la viață**.**

Orice lucru bun are un preț, iar eu am avut parte în ultima vreme doar de lucruri bune**.** Acum a venit vremea să plătesc pentru ele**.** India are multe de oferit, dar și multe de luat în schimb**.** Acum m-am obișnuit cu asta…

Și totuși**...** chiar aveam nevoie de acele obiecte furate, pentru a fi fericit în continuare? În afară de faptul că mă simt puțin penibil că nu stau pe banii mei**...** nu ar trebui să am aceeași stare și aceeași experiență pe care aș fi avut-o și dacă nu s-ar fi întâmplat nimic rău pe tren?

Vedem mâine**...**

Banii și telefonul nu aduc fericirea

17 octombrie 2010

Acum stau în cameră cu fratele Sukanyei, numit Tarun. Am intrat puțin pe internet. Ieri a fost o zi plină, am văzut mare parte din Mumbai…. parcă e un oraș european, e mai curat și mai deschis decât Delhi… nici nu se compară. Parcă nu ar fi India pe care o știu eu.

Mi-a plăcut foarte mult, mi-aș fi dorit să stau aici și nu în Delhi… oportunitățile sunt mai mari, cât și peisajele sunt mai frumoase, cât și oamenii sunt mai deschiși, cunosc mai bine engleza, și, în plus, lucru șocant pentru mine – șoferii de ricșă și de taxi merg întotdeauna pe ceas.

Capitolul despre ziua de ieri l-am scris ieri noapte într-un carnețel, iar foile sunt rătăcite prin cameră. O să îl public pe blog îndată ce voi avea timp, plus pun și poze din locurile pe care le-am văzut.

Am fost primit în familie cu brațele deschise, am fost tratat ca pe un membru de-al lor… Servim mesele împreună, discutăm deschis despre orice, glumim… aici mă simt ca acasă, mă simt ca și cum aș aparține acestei familii, frate cu Sukanya și Tarun. M-au făcut să uit de incidentul ce l-am avut pe tren, m-au făcut să mă simt fericit din nou.

Mumbai, ziua 2

22 octombrie 2010

(Ajuns acasă, în Delhi, copiez pe laptop-ul colegei de cameră notițele despre experiențele zilelor trecute, din carnețel)

S-a făcut 1 jumate. După o discuție prietenoasă cu menajerul apartamentului în care stau, m-am retras în cameră și scriu într-un carnețel. De data asta nu am mai împrumutat laptop.

Azi starea mea psihică a variat între emoție, fericire, entuziasm și neîncredere.

Pentru a afla ora la care m-am trezit, am făcut poze la nimereală prin cameră, pentru că ora mi se afișază pe pozele de pe aparat. E ciudat să nu mai am telefon!!

Am luat micul dejun cu Sukanya, și apoi am plecat prin oraș, să îmi arate ce ar vedea orice turist care vine în Mumbai. Am luat trenul local către Colaba Fort. Clădirile, străzile, atmosfera, mi-au adus aminte de București. Orașul parcă ar fi european, însă foarte aglomerat și cu trafic foarte agitat.

Am luat taxiul către Prince of Wales Museum, unde influența britanică își spune cuvântul. În Mumbai, oriunde am vrea să mergem, trebuie să luăm taxiul, ricșa sau trenul. Altfel nu se poate. Nimic nu e la distanță de mers pe jos.

Am ajuns apoi la malul mării Arabice, unde am făcut poze în dreptul monumentului India Gateway, locul de unde britanicii au pătruns pentru prima oara în India. Lângă monument se afla

Taj Mahal Hotel, cel mai luxos hotel din Mumbai, unde au avut loc nefericitele atentate teroriste din anii trecuți. Am luat apoi prânzul într-un local plin de străini, dupa care am găsit un taximetrist musulman foarte drăguț care ne-a dus la marea Universitate din Mumbai, Curtea Supremă, Rajabai Clock Tower (un fel de Big Ben al Indiei) și Malabar Hill, unde locuiesc cei mai bogați indieni.

Am făcut o tură prin Marine Drive, un loc exotic la malul oceanului Indian. Am văzut casa unui guvernator, care are o plajă privată și e baricadată și păzită de o armată întreagă… am văzut case de diplomați, un templu jainist, fosta locuință a lui Gandhi, între 1917 și 1934, de unde a pornit revolta împotriva britanicilor, și am prins apusul în Hanging Gardens, un parc în care tufișurile au forme de animale, și multe locuri de joacă pentru copii, printre care Shoe House, o căsuță în formă de cizmă.

Taxiul ne-a lăsat la plaja Chapatty, unde am servit culfy (înghețată indiană), stând în poziții de yoga pe terase amenajate doar din covoare puse pe jos. Peste tot pe plajă erau grupuri de tineri stând pe jos, admirând luna, precum și familii ieșite la plimbare.

Mumbai nu doarme niciodată, noaptea e aproape la fel de agitată precum ziua. Localurile sunt deschise până târziu, plus că zilele acestea am prins festivalul Navrati (9 nopți), care s-a încheiat cu dansurile viu colorate ale oamenilor pe stradă, în dreptul camioanelor în care se aflau statuile unei zeițe. După

câteva ore de dans și aruncat vopsele pe oameni, zeița era dusă în ocean și depusă în apă, după care statuia se topea.

Toată ziua m-am luptat cu o nouă problemă – faptul că nu am pașaportul la mine, și tatăl lui Udit a rezervat bilete de avion online pentru noi pentru Goa. În 2 zile trebuie să plec în Goa și nu am pașaport!

Nu vreau să menționez câte telefoane a trebuit să dea Sukanya, pentru a da de cineva de la FedEx care a fost de acord să îmi trimită pașaportul spre Mumbai, din Delhi. Foarte riscantă soluția, însă singura valabilă. Urma să mi-l trimită cu primul zbor, cu toată marfa trimisă în regim de urgență. Asta este cu siguranță ceva ce nu voi spune niciodată părinților!

Seara, ajuns în cameră, am constatat că banii strânși de pe tren, de la oameni, dispăruseră. Era o sumă mică, 600 de rupii, și singurul care a fost toată ziua în apartament a fost menajerul. Am făcut greșeala să mă iau de el, și l-am rănit foarte tare pentru că l-am acuzat.

Nu avea cum să fie el, pentru că prin asta risca să își piardă meseria, în urma căreia câștiga mult mai mult decât banii pe care ar fi putut să mi-i ia. A început să se jure că nu a fost el, și scena nu a fost frumoasă. A început să plângă.

Toată ziua m-am simțit vinovat că l-am acuzat pe el, nu ar fi făcut el una ca asta, iar părinții Sukanyei îl cunosc de când era copil, și știu și ei că nu ar fi fost în stare. Nici până în ziua de azi nu am aflat unde au dispărut acei bani, mai ales că știu foarte bine unde i-am pus în ghiozdan.

Se pare că mi-a fost predestinat să nu îmi rămână bani deloc, chiar dacă aceștia din urmă mi-au fost oferiți din milă.

Am luat cina cu Sukanya și cu părinții ei. Sunt niște oameni minunați. Mă tratează ca pe un copil de-al lor.

***

Mă pun la somn căci maine am o zi plină… și importantă, pentru că mâine se va decide dacă merg sau nu în Goa.

Livrare pașaport pe ruta Delhi-Mumbai

22 octombrie 2010

Nu vă recomand să încercați așa ceva, mai ales când sunteți într-o țară unde distanțele dintre orașe sunt în jur de 3000 de km, și trebuie să părăsiți acea țară în 6 zile.

Tipul care cred că era de la FedEx, ne-a sunat toată ziua să ne țină la curent cu ceea ce face. Cred că era de la FedEx pentru că era duminică, și el făcea asta doar ca să ne ajute, pe cont propriu, independent de vreo firmă de transport.

La început nu a găsit adresa mea din Delhi, a durat multă vreme să îi explicăm pe unde să o ia. Apoi discutam la un telefon cu Ianita, care se afla în apartament, și la un telefon cu tipul de la FedEx, încercam să le explic amândurora ce se întâmplă și încercam să îi pun în legătură. Era o barieră de comunicare între noi: tipul nu știa engleză, și lângă mine era Sukanya care trebuia să îi traducă ceea ce ziceam.

După o vreme a ajuns și a preluat pașaportul meu. Din clipa aceea toată ziua mi-a bătut inima puternic.

Între timp am fost la moscheea Haji Ali, aflată pe o insulă în marea Arabică. Legătura era făcută de o potecă prin mare, foarte aglomerată din cauză că era duminică. Înăuntru lumea se împingea să aducă ofrandă zeilor, și erau mase întregi de oameni care se rugau.

Femeile și bărbații trebuia să stea în locuri diferite, motiv pentru care a trebuit să rămân singur în acea grămadă de oameni, timp de vreo jumătate de oră. Ce era interesant: eram și desculț, pentru că trebuia să ne lăsăm încălțămintea la intrare. Nu aveam nici telefon și nici bani, pentru că asta era situația.

După ce ne-am regăsit, ne-am încălțat și am ieșit să admirăm puțin peisajul din spatele moscheei: sute de oameni, pe stângi, stăteau și priveau marea.

La întoarcere, din nou pe acel drum abrupt care trecea o parte din mare, era plin de cerșetori cu diverse malformații. Sukanya mi-a zis că deși guvernul le oferă tratament gratuit acestor oameni, ei îl refuză, pentru că e mai comod să cerșească, și strâng mai mulți bani dacă sunt mutilați, pentru că au o scuză pentru care să nu muncească.

După acea mânăstire, am luat prânzul și apoi am fost să ne plimbăm pe plaja Bangra. Foarte multe reprezentații în stradă, dansuri din diferite țări, precum și spectacole de mimă, teatru de stradă. Ce a fost mai interesant a fost un dans brazilian foarte interactiv, cu instrumentiști și dansatori care aparent se luptau.

Ce se întâmpla era în felul următor – arte marțiale ale căror scop era împrietenirea, și nu bătaia. Oamenii se prefăceau că se lovesc, și în schimb își strângeau mâna și își zâmbeau. Foarte interesant.

Spre seară, emoțiile mele cu pașaportul au fost din ce în ce mai intense. Am ajuns la timp la aeroport, unde am fost duși într-un loc suspect, întunecat și fără oameni, undeva în afara aeroportului, cu un birou și un calculator. Arăta ca un depozit vechi.

Sukanya i-a dat omului de acolo buletinul ei și un cod, și apoi am așteptat vreo oră. Ni s-a spus că documentele sunt într-un sac la fundul camionului în care venise marfa din avion, și fiind duminică, nu sunt mulți care să ajute la descărcarea bagajelor.

După alte 20 de minute vine un om din spate cu un plic. Era pașaportul meu în el. Eram atât de fericit! Mi s-au hotărât următoarele zile – aveam să plec în Goa, cu Udit.

A doua zi la 11:50 aveam avionul.

Goa, paradisul exotic de la Oceanul Indian

22 octombrie 2010

Îmi plac palmierii, îmi place căldura. Îmi place Vama Veche, cel puțin cum era înainte să se comercializeze. Dacă îmi place această combinație, Goa e locul ideal ca să îmi închei experiența din India. Și așa a și fost.

Luni la ora 10.30 am ajuns la aeroport, iar la scurt timp a ajuns și Udit. A fost prima oară într-un an și jumătate când ne revedem eu, Sukanya și Udit în același timp. Păcat că doar pentru scurt timp. La 11:50 a plecat avionul de la compania SpiceJet, pe direcția Mumbai – Goa. După o oră și 15 minute, eu și U. călcam teritoriul goanez.

În aeroportul din Mumbai am cunoscut 2 fete din Germania care mergeau în Goa cu același zbor ca și noi, dus - întors. Și am rămas împreună pe tot parcursul călătoriei.

După ce am ajuns, am fost preluați toți 4 de domnul Sebastian, cel ce avea să ne fie șofer și ghid pe toată perioada. Și, într-adevăr, priceput a fost în meseria lui. E goanez pur sânge,

creștin romano-catolic, precum majoritatea goanezilor. Cunoaște locurile și străzile ca în palmă, lucrând de mult ca șofer în Goa. Fără el, nu ne-am fi putut descurca. Taxiurile și ricșele sunt foarte scumpe, iar Goa e imensă! Nu am fi putut vedea tot fără un șofer.

Am stat la un hotel foarte bun, totul fiind aranjat de tatăl lui Udit. Am avut un întreg apartament pentru noi, cu 2 băi, 2 balcoane, living room, bucătărie și o cameră cu pat dublu. Micul dejun era inclus. Precum era și soferul. Ce noroc pe noi!

Prima zi am fost să mâncăm la un restaurant pe plajă, aceeași plajă cu hotelul nostru, Anjuna. Goa a fost inițial o colonie portugheză, și această influență este evidentă. Oamenii vorbesc o limbă diferită, goaneza, și întregul teritoriu se întinde de-a lungul coastei oceanului Indian, la sud de Mumbai.

Locuitorii sunt creștini, catolici și romano catolici. Goa e formată din 8 plaje imense, fiecare de o frumusețe unică, unele dintre ele având nisip alb. Din nefericire nisipul nu a fost chiar alb cât am fost noi în Goa, pentru că a plouat majoritatea timpului.

Așadar, prima zi am mâncat porc și vită. Nu m-am putut abține, nu am mai mâncat vită de când am venit în India, iar porc doar de câteva ori. Prețurile nu sunt așa mari, dat fiind că sezonul turistic începe în decembrie. Totul începe cu o mare petrecere în Curlies, un local non comercial similar cu cele din fosta Vama Veche. Goa e plină de astfel de localuri pe plajă, cât și de

localuri comerciale cu muzică de club, aflate pe un drum paralel cu plaja.

Pe plajă se întâmplă cele mai interesante lucruri, acolo vin cei mai interesanți oameni. În unul din cluburile de pe drumul de lângă plajă, din care se auzeau adesea melodii comerciale, am auzit Akcent – King of the Disco. Toată lumea știa de Akcent și de melodie, însă nimeni nu știa că sunt din România. Mai bine așa. Akcent nu e ceva cu ce să ne putem mândri.

Toată ziua ne-am plimbat cu șoferul în diferite plaje. Am fost puțin în nord, spre Colva, unde am cumpărat câteva suveniruri – foarte asemănătoare cu cele din Manali… Goa se aseamănă foarte mult cu Manali, prin hippioți, prin ceea ce se petrece acolo, prin party-uri și prin stil.

Spre seară am fost duși în Curlies, dar a trebuit să ajungem pe jos acolo, printr-o pădure, pentru că niciun drum nu ducea acolo.

Am stat la o masă admirând valurile oceanului. Dintr-un foc (o brichetă cerută) ne-am împrietenit cu cei de la masa alăturată. B. și N. *(nu le mai știu numele)*, doi băieți din Bangalore, care împărtășeau aceleași gusturi cu noi, însă fuseseră aici de mai multe zile și știau mai multă lume. Am discutat și am băut cu ei câteva ore, însă șoferul nostru trebuia să plece la ora 22 și ne-a anunțat telefonic. Eram obosiți și voiam să dormim devreme din prima seara, așa că am acceptat să ne ducă la hotel.

Din Curlies până la drumul principal era mult de mers. În Goa se închiriază scutere și motociclete cu 200 respectiv 400 de rupii pe zi. Oricine cu permis poate închiria.

Prietenii noștri s-au oferit să ne ducă pe scuter până la șoferul nostru, însă nu a fost deloc comod. Am fost 4 pe un scuter, cu viteză, prin pădurea de palmieri întunecată, noaptea. Mari palpitații am avut când N. evita copacii milimetric, precum de felul cum i se deplasa ghidonul la fiecare groapă și baltă, drumul fiind foarte accidentat. De câteva ori era să ne lovim de un palmier… La un moment dat am observat ca scuterul e mai ușor.. dispăruse Udit, care stătuse ultimul, pe bara din spate a scuterului. Căzuse pe undeva. Eu și B. am coborât, iar N. s-a întors să îl preia pe Udit. Eram aproape de mașină, și la scurt timp a ajuns și Udit.

Am încheiat ziua stând în cameră până pe la ora 2 noaptea, ascultând muzică și discutând cu Udit despre ce am mai făcut fiecare în ultimul an de când nu ne mai văzusem. Aveam de gând să profitam la maxim de cele 3 zile ce le aveam de petrecum împreună, și habar nu aveam ce ne aștepta în continuare.

Plajele și viața de noapte din Goa

22 octombrie 2010

Ne trezim cu greu la 8 jumatate, din nevoie mai mult, pentru că micul dejun se servea până la 9 jumătate. A fost bufet suedez. Chiar voiam să sărim în piscina hotelului, însă vremea ploioasă și timpul scurt ce îl aveam nu ne-a permis acest lucru.

Ziua am făcut pe turiștii și am luat fetele din Germania cu noi. Șoferul ne-a plimbat în sus și în jos pe litoralul oceanului, și am văzut ce ar vizita orice turist – câteva biserici romano catolice, precum și trupul unui sfânt care se aduce într-un muzeu de lângă biserică o dată la fiecare 10 ani.

Am vizitat un muzeu de armament portughez, precum și cel mai interesant lucru al zilei – am fost în Grădina Condimentelor, sau Spice Garden, unde am avut parte de un tur al grădinii de o oră, cu ghid care ne explica fiecare condiment pentru ce e utilizat și ne arăta plantele de unde se culege. Am văzut cum se spăla un elefant într-un râu, dar cel mai frumos lucru al grădinii – avea o terasă mare unde se servea un bufet suedez, cu multe feluri de mâncare condimentată natural, precum fructe și sucuri naturale. Am mâncat pe săturate 4 feluri de mâncare, plus jumătate de pepene, și vreo 3 banane culese direct din palmier. Yummmy!

Am petrecut în gradină cel puțin 4 ore… bine meritate pentru stomac.

După aceea am fost să mai vizităm câteva clădiri vechi, și spre finalul zilei, la apusul de soare, am făcut o mare greșeală – am luat vaporul pentru un tur de o oră pe mare, iar pe vapor era instalată o scenă unde se presupunea că se va pune muzică portugheză. În loc de muzică portugheză au fost minimale house, era plin de familii cu copii mici și un DJ încerca să întrețină atmosfera punând muzică de toată jena. Dansurile portugheze au durat doar 5 minute, că apoi a urmat un remix și au început să danseze și părinții. Bine că a durat doar o oră.

După excursia cu barca, pentru a ne recăpăta moralul, șoferul ne-a dus într-un loc underground să mâncăm – la marginea unei biserici era o cămăruță mică unde se pregăteau hamburgeri de vită foarte buni. Locul nu avea nume, era însă plin doar de localnicii care îl cunoșteau. Șoferul cunoștea patronul și spunea că recomandă cu plăcere acel loc tuturor turiștilor pe care îi plimbă. Și acum îmi e dor de hamburgerul de vită ce l-am mâncat acolo, și a fost doar 35 de rupii!!

Apoi am fost duși la hotel, dar pentru scurt timp, că eram așteptați pe plaja din Baga de prietenii noștri. Ne-am întâlnit, am discutat puțin… însă trebuia să ne mai întâlnim cu cineva. Se făcuse deja târziu și șoferul nostru trebuia să plece. Îi dădusem o ultimă misiune – să ne ducă pe toți patru la o petrecere în Anjuna. Am urcat în mașină întâi eu și B., urmând ca Udit și N. să aștepte pe celălalt prieten și să vină separat pe scuter. Șoferul a crezut că B. era Udit, și voia să ne ducă la hotel. La jumătatea drumului și-a dat seama că se făcuse o greșeală și a trebuit să întoarcă, să ne lase de unde ne-a luat.

Ne-a dus la un taxi, că stătuse deja o oră peste programul lui. Ne-a rezolvat un preț de 250 de rupii. Am coborât din mașină, dar am refuzat taxiul cu care vorbise șoferul nostru – însă după ce acesta plecase.

Am fost pe alt drum să negociem la alte taxiuri, dar cel mai ieftin era 300. Așa că am pornit, fără să gândim, pe un drum întunecat, în speranța că vom găsi un taxi mai ieftin. Mare greșeală. Ne-a luat poliția la întrebări, și după ce a percheziționat pe prietenii noștri și a găsit ceva dubios la ei, voiau să ne ducă pe toți patru la secție. O oră ne-am rugat de ei să ne lase în pace, atât noi cât și ei știam că toată lumea din Goa avea ceva ce nu trebuia să aibă. Mie mi-a zis polițistul: „O să ajungi în închisoare în India, și o să stai 6 luni să te înveți minte cu cine umbli.” E clar că doar voia să mă sperie.

Prima dată i-a dat Udit 500 de rupii, dar polițistul s-a enervat și mai tare. „Cum, îmi dai mie mită? Pentru asta primești încă 6 luni de închisoare! Sună-ți părinții, acum!”

Într-un final, am scăpat după ce le-am dat 1000 de rupii.

Însă ne-au stricat tot cheful de distracție.

Ne-am întors de unde pornisem, în localul Tito's. Am mâncat ceva, să uităm de necaz, și am pornit spre plaja cea mai apropiată. Am stat la o masă, într-un loc retras, și am povestit. După o vreme, am plecat să ne întâlnim cu celălalt prieten pe care de mult îl așteptam. Ne-am despărțit de B. și N., și am ajuns într-un restaurant unde am stat la o masă cu alți doi tipi din Bangalore ce i-am cunoscut cu o zi înainte, când făceam cumpărături. Ei mâncau pizza.

După o vreme ce am stat cu ei, ne-au preluat din nou prietenii noștri, și am mers pe jos mult până am ajuns la o plajă, unde eram cu un grup mai mare. Am stat într-o barcă, pe nisip, și am admirat cum se reflecta luna în mare, printre nori. La un moment dat, când toți eram atenți către cer, a fulgerat puternic, după care a tunat de a cutremurat locul. Eu și Udit ne-am decis să încheiem noaptea.

Am hotărât să mergem pe jos până la hotel, dat fiind că taxiurile erau scumpe. Însă distanța era mai mare decât ne imaginasem. După ce am mers câțiva kilometri, eram aproape leșinați. Am cerut direcții despre cum să ajungem la hotel, și am ajuns pe un drum care părea destul de suspect, îngust și întunecat. În final am convenit la un taxi, altfel adormeam pe străzi.

Am încheiat noaptea spre dimineață. Voiam să vedem răsăritul, dar pe la ora 5 nu am mai putut rezista...

În căutarea plajelor cu nisip alb

22 octombrie 2010

Astăzi am scris multe articole. Nu am avut timp deloc ultimele 7 zile să scriu. Doar azi, din amintiri…

Ne-am trezit relativ devreme în Goa… adică pe la 9 jumătate… și am avut noroc că micul dejun încă se mai servea. După aceea am făcut check out-ul de la hotel, am încărcat mașina cu toate bagajele și am pornit în căutarea plajelor cu nisip alb. Dar au fost greu de găsit.

Ultima zi a fost singura însorită dintre toate zilele petrecute în Goa. A fost o căldură puternică și o vreme frumoasă. Am ajuns în sfârșit pe plaja cu nisip alb, însă din cauza ploii, culoarea era similară cu nisipurile cu care suntem noi obișnuiți…

Am făcut pozele ce de mult mi le doream, am petrecut câteva ore pe plajele cele mai frumoase din întreaga regiune Goa. Timpul era scurt, distanțele erau în jur de 50 la 80 de km de parcurs, și nu am avut timp prea mult de stat. Am fost la un restaurant pe plajă unde obiectivul era să mâncăm scoici, crabi și căluți de mare… însă nu a fost să fie, dura prea mult să le prepare, și noi nu aveam timp, așa că ne-am mulțumit cu tocană de rechin… Care nu a fost cu nimic deosebită în comparație cu tocana clasică de pui.

Ajunși la aeroport, am făcut repede check in-ul, pentru că eram la 25 de minute de decolare… când am ajuns la bagajul meu de mână, voiau să îmi oprească o sticlă de rachiu din alune kaju ce

l-am cumpărat pentru România… și singura soluție a fost să alerg la locul unde se depuneau bagajele de cală, ca să duc plasa în care se afla sticla mea, plus alte suveniruri.

Ajuns înapoi în sala de așteptare, prietenii mei râdeau de mine pentru că mă agitasem atâta pentru o sticlă. Avionul avea întârziere 50 de minute!

Timpul petrecut în Goa a fost minunat. A fost cireașa de pe tort în cadrul experienței mele în India. Mi-am adus aminte de timpurile petrecute cu Udit, cel mai bun prieten al meu din India, cel care îmi e ca un frate… nimic nu s-a schimbat între noi de acum 1 an și jumătate.

Am ajuns așadar să îmi îndeplinesc visul de a urmări soarele de pe plaja cu nisip alb din Goa… am ajuns să văd cum e viața de noapte în Goa, să cunosc localnici, să observ cât de mulți turiști vin acolo, închiriază un motor, și uită pentru câteva zile de probleme.

Nimic nu se compară cu un drum cu motorul printre palmierii goanezi, sub briza oceanului Indian, și un cocktail rece pe o terasă aflată pe nisipul fin și alb.

Adio, Mumbai, de pe Saraj Express

22 octombrie 2010

Am prins apusul de soare din avion. A fost minunat. Niciodată nu m-am simțit mai aproape de soare ca atunci. Nu îmi puteam dezlipi ochii de la fereastra avionului, observând dansul luminii solare printre nori. În același timp simțeam o împăcare totală în privința experienței mele în India. Pot spune acum cu adevărat că am trecut prin de toate, am avut o experiență completă.

Ajunși acasă la Udit, seara, am cunoscut părinții și bunica lui. Din nou am dat de niște oameni minunați, care m-au tratat ca și cum aș fi fost frate cu Udit. Am discutat cu ei liber, ca și cum am fi prieteni de-o viață, și am ieșit să luăm cina în oraș. A fost o cină imensă, mai mult decât puteam mânca: am avut 4 feluri de mâncare indiană, ca desert – înghețată indiană *culfy* și limonadă…

Înainte de cină, însă, am fost cu Udit să vizitpăm niște prieteni de-ai lui, care erau o formație de rock alternativ.

Am avut parte de un adevărat concert, într-o cameră mică de apartament, cu câteva etaje mai jos de unde stătea Udit. Sunetul era foarte bun, instrumentele sunau tare și profesionist. Nu mă așteptam să am parte de un așa concert într-un apartament de la etajul 4, și să dau din cap după atâta oboseală acumulată.

După cina cu părinții, am fost din nou în același apartament să mai povestim cu prietenii lui Udit. Unul dintre băieți avea părul lung făcut rasta, nu știu cum îl putea întreține pe căldura permanentă din Mumbai.

Pe la ora 2 am adormit… și a doua zi m-au trezit părinții lui Udit, care îmi pregătiseră micul dejun, și un pachet cu mâncare să iau pe tren. Foarte drăguț din partea lor. Ne-am luat la revedere, și Udit m-a dus la gară, m-a urcat în tren, și ne-am simțit din nou ca ultima oară când ne-am luat la revedere…

Eram în București, în stația de autobuz, l-am urcat pe Udit în autobuzul spre aeroportul Otopeni. Pe atunci fumam. Autobuzul pleca în 5 minute, și i-am zis lui Udit… hai până afară la ultima țigară. Și într-adevăr, de atunci amândoi ne-am lăsat de fumat. Țigara aceea a însemnat foarte mult pentru amândoi, pentru că era o țigară indiană, adusă de Udit în România cu 2 luni înainte. Păstrasem încă de atunci acea țigară pentru acel moment.

Așa a fost și acum, însă nu a mai fost vorba de fumat. Pur și simplu ne-am urat toate cele bune și să ne revedem sănătoși data viitoare.

Am petrecut 21 de ore în Saraj Express, unul din cele mai ieftine și murdare trenuri indiene. Părinții lui Udit mi-au spus că nu a fost o idee bună să iau acel tren… și am stat de data asta doar în patul meu, situat sus, la nivelul 3… la început când mergeam la baie îmi luam bagajele cu mine, însă după o vreme am prins încredere în cei din jurul meu, mi-am dat seama că sunt oameni buni și i-am rugat să îmi urmărească bagajul cât

timp eram la baie. Și nimic rău nu s-a întâmplat, atât doar că m-am plictisit îngrozitor, stând în aceeași poziție 21 de ore, pentru că spațiul era mic. Am trecut prin locuri mirositoare, am încercat să dorm, însă a fost greu din cauza că am călătorit ziua. Noaptea s-a făcut chiar frig, și ventilatoarele mergeau fix spre mine și nu aveam cum să le opresc.

La final, a avut întârziere de vreo 20 de minute, și am ajuns pe la 4 jumătate în Delhi.

Am luat ricșa, am ajuns acasă pe la 5. Coral se trezise, și am stat și am povestit toată dimineața, până a plecat ea la muncă.

Și-a dorit atât de mult să ajungă și ea în Mumbai și Goa, încât își imagina tot ce i-am povestit, și parcă vedea, ca prin ochii mei, momentele minunate pe care le-am trăit acolo.

La revedere :)

22 octombrie 2010

Ultima zi în India. Nu am dormit prea mult ultima vreme, de fapt nu țin minte ultima noapte când am dormit înainte de ora 2. Nu am mai făcut o baie normală de 3 luni, am făcut doar dușuri cu apă rece… și nu am mai mâncat mezeluri de la fel de multă vreme. De fapt, să nu greșesc, au fost câteva dăți când am mâncat cremvuști, șuncă și salam. Dar a fost puțin în comparație cu obișnuița mea.

Cu toate acestea, o să îmi fie dor de tot de aici… de absolut tot. India e… extraordinară.

Astăzi am petrecut ziua în liniște. Am bani doar de taxi ca să mă ducă la aeroport. S-a mutat o nouă fată la mine în cameră, Natalie din Polonia. Am folosit telefonul ei ca să îmi rezerv taxi. O să îmi fie dor de toate fetele din apartamentul meu. Toată ziua am scris pe blog. La prânz am mâncat la Tibet Kitchen pentru ultima oară de data asta, însă nu știu de ce, dar ceea ce de multe ori acolo îmi plăcea, acum nu mi-a picat prea bine. Noroc că am băut limonadă, că altfel mi-ar fi fost chiar rău.

Nu știu ce se întâmplă, dar parcă organismul meu îmi spune că trebuie să fiu acasă cât mai repede.

Ar fi trebuit să iau cina cu șeful meu, însă a avut o urgență, nu a fost nici la servici azi, și eu neavând telefon nu am putut să iau legătura cu el.

După prânz au fost pe la mine colegii de muncă… am primit și telefon de la columbience pe numărul lui Coral….

Însă acum, după o zi plină de la revederi… am rămas singur. Fetele au plecat, fiecare călătorește acest weekend. Își continuă tradiția de a munci în fiecare zi a săptămânii și de a călători în fiecare weekend al lunii. Așa și trebuie. Așa se descoperă India, călătorind. Așa se cunosc oamenii, așa se cunoaște această fascinantă cultură.

Acum mai e o oră până să vină taxiul să mă ia. A rămas acasă doar Natalie, pe care însă nu o cunosc prea bine, dar pe telefonul căreia mă va suna taximetristul în caz că nu va gasi locuința mea. Așa se va încheia experiența mea în India. Voi lăsa în urma mea apartamentul gol pentru weekend… însă, începând de luni, va fi plin cu fete. Șapte fete vor locui aici, foarte prietenoase și drăguțe.

O să îmi fie dor de muncă, de colegi, de șef, de oraș, de călătorit… o să îmi fie dor de viața mea de aici, care a fost ca un vis. Nimic nu se compară cu această experiență, a fost cea mai frumoasă perioadă a vieții mele.

Acest jurnal nu se încheie aici, o să mai scriu câte ceva când ajung acasă.

Nu voi uita acest apartament în care locuiesc acum… nu voi uita weekend-urile pline, nedormite… nu voi uita petrecerile la care mergeam, nu voi uita călătoriile și orașele în care am fost. Nu voi uita conversațiile pe care le-am avut cu diverși indieni, nu voi uita indienii ca oameni. Nu le voi uita cultura, nu voi uita

cuvintele în hindi ce le-am învățat *(dar cu siguranță de această promisiune nu mă pot ține)*, nu voi uita negocierea pentru ricșă sau la piață, nu voi uita vânzătorii ambulanți și cerșetorii ce veneau la mine, crezându-mă turist plin de bani… nu voi uita cum a fost la muncă, nu-mi voi uita colegii, nu voi uita diminețile în care mă trezeam după 2 ore de somn și săream peste micul dejun... Nu voi uita cămilele, maimuțele, elefanții, șerpii cu care am făcut poză… Nu voi uita mâncarea, condimentele, ploile musonice și țânțarii care au încercat să mă înțepe cu diverse boli și nu au reușit…

Nu voi uita bolile de care am scăpat, nici cele de care nu am scăpat.☺ Nu voi uita turele nebune cu mașina de la miezul nopții, nici turele pe scuter din Goa. Nu voi uita cluburile și viața de noapte, nici piața și restaurantele, și băuturile și sosurile care mi-au picat mai mult sau mai puțin bine… Nu voi uita oamenii din atâtea țări pe care i-am cunoscut, și câte petreceri și ieșiri și călătorii am organizat cu ei… nu voi uita nimic, vă asigur…

Nu voi uita cele 3 apartamente în care am locuit, nu îmi voi uita colegii de cameră din niciunul…. Nu voi uita dificultățile ce le-am întâmpinat… Nu voi uita locurile mizerabile și sărace prin care am trecut, și nici locurile luxoase și bogate… Nu voi uita nici apartamentul în care am locuit la început, situat adânc în Lajpat Nagar 4, deasupra restaurantului Tibet Kitchen, acolo unde a început totul… locul pe care eu îl numeam „ghenă”, iar foștii mei colegi chinezi de apartament îl numeau „acasă”…

Pentru mine, acum, *India este acasă*.

Sfârșit

24 octombrie 2010

Sunt acasă, în Brașov. Încă îmi e greu să mă obișnuiesc cu vremea… e prea frig aici!!

Zborul a fost plăcut, lejer, nu am avut nici mult timp de așteptat. Am dormit și m-am uitat la Predators pe primul avion… slăbuț filmul. Pe al doilea avion am mâncat, am băut și am citit din cartea despre Sadhus ce mi-am cumpărat-o de la Varanasi.

Voi face o recapitulare a tot ce am făcut, pe scurt, pentru că de fiecare dată când va fi să îmi aduc aminte sau să mă întrebe cineva, să nu trebuiască să parcurg fiecare capitol din acest jurnal.

Am stat în India între 3 august și 23 octombrie 2010.

Am locuit în New Delhi, am schimbat 3 apartamente:

- Lajpat Nagar 4, Amar Colony, G-Block (chirie 4500 rupii pe lună / persoană)
- East of Kailash, N Block, 224 (chirie 6500 rupii pe lună / persoană)
- Lajpat Nagar 2, Vinoba Puri 1 (chirie 5000 rupii pe lună / persoană)

Am lucrat pentru compania Dewinter Optical Inc., cu sediul în Main Patel Road, West Patel Nagar, New Delhi. Am lucrat în ariile de Marketing și IT: am făcut traducere și updatare de

software pentru procesarea imaginilor și pentru microscoape medicale și industriale.

Colegii de muncă au fost cea mai tare echipă pe care am putut-o avea: Daksh (India), Kaddar (India), Aman (India), Marek (Polonia), Diana (Columbia), Weng Peng Chang (China), Atsushi (Japonia), Jens (Germania), Anuraag (India), plus șeful, domnul Rajiv Luthra, care s-a purtat exemplar cu noi și pentru care am un deosebit respect. Am lucrat între orele 9:00 și 16:30, cu pauză de prânz între 13 și 14, zilnic, de luni până vineri. Din anumite motive nu menționez salariul ce l-am avut, însă a fost suficient să acopere chiria pe apartament, mâncarea pe timp de o lună, transportul la servici din fiecare zi și un weekend de călătorit.

În afară de muncă, prima lună am fost la câte 3-4 petreceri pe săptămână și am fost doar la Taj Mahal, Agra. A doua lună am călătorit în fiecare weekend, și am fost la petreceri doar în timpul săptămânii, iar a treia lună am lucrat și călătorit în prima jumătate, și ultima săptămână, care a fost liberă, am petrecut-o în Mumbai și Goa.

Locurile în care am fost, în ordine cronologică, sunt:

- Delhi
- Gurgaon
- Agra
- Mathura
- Vrindivan
- Manali

- Jaipur
- Khajuraho
- Orchha
- Jodhpur
- Desertul Thaar
- Varanasi
- Mumbai
- Goa

Fiecare loc e complet diferit, e unic. Oamenii vorbesc o limbă diferită în fiecare regiune aproape, iar obiceiurile și religiile sunt diferite. Am întâlnit creștini, musulmani, hinduși, budiști, jainiști, plus alte ramuri mai mici ale religiilor. În fiecare zonă mâncarea diferă, în fiecare zonă activitățile ce se pot face sunt diferite. De fiecare dată am călătorit cu trenul, în afară de Manali și Agra, unde am fost cu autobuzul, și Goa, unde am fost cu avionul. Distanțele au fost mari de fiecare dată – cel puțin 10 ore.

Oamenii… incredibili! Am cunoscut oameni din multe țări diferite… o să încerc să le enumăr pe cele pe care mi le amintesc: India, China, Columbia, Germania, Franța, Polonia, Japonia, Iran, Rusia, SUA, Mongolia, Spania, Peru, Brazilia, Canada, Turcia, Ucraina, Ungaria, Macedonia, Finlanda, Nigeria, Africa de Est, Africa de Sud, Jamaica, Iordan, Malaysia, Vietnam, Marea Britanie, Taiwan, Thailanda, Indonesia, Mexic, Olanda și… România. Nu în toate conversațiile am întrebat țara din care provin acești oameni. Din India am acum prieteni în Delhi, Mumbai, Hyderabad, Bangalore și Jaipur.

Am locuit în primele 8 zile într-un apartament murdar și insalubru, în care curgea apă la toaletă doar 3 ore pe zi. Bucătăria ocupa doar 1 metru pătrat și nu se putea folosi. Am avut colegi de apartament 5 chinezi – 1 băiat și 4 fete.

În al doilea apartament am locuit 23 de zile, împreună cu 4 chinezi (2 băieți și 2 fete), o fată din Turcia, 5 columbieni (1 băiat și 4 fete). Apartamentul avea 4 camere, 3 băi, 1 bucătărie și o sufragerie mare. Condițiile erau bune, însă chiria era cam mare.

Al treilea apartament l-am ocupat de la 2 septembrie până pe 23 octombrie. Avea 3 camere, 3 băi, un living și o bucătărie. Era curat, decent, și chiria era bună pentru salariul meu. Am locuit inițial cu 2 băieți nemți, 1 japonez, 1 fată din Franța, 1 fată din Polonia și 1 fată din Indonesia. După câteva zile, băieții au plecat, fata din Franța a plecat și s-au mutat 1 fată din Columbia, 1 fată din Polonia, 1 fată din Finlanda și 1 fată din China. Ultimele 3 săptămâni, fata din Finlanda a plecat și am rămas în total 6 persoane, până când eu am plecat înapoi în România.

Cheltuielile de cazare, masă și transport le-a acoperit salariul, plus au rămas ceva bani de buzunar pentru un weekend de călătorit. Pot să spun că am pus accent pe călătorit, pe mâncat și pe petreceri. Acestea au fost principalele mele cheltuieli, însă regret acum că pe shopping nu am pus mare accent.

Cât am fost acolo mi se părea că găsesc peste tot aceleași lucruri, și eram sătul de ele, crezând că o să am timp să

cumpăr. Însă la final am avut parte de nefericita întâmplare să mi se fure portofelul, și nu am mai avut bani de cumpărături, doar cât m-am împrumutat pentru călătorit și mâncat.

Piața din India e foarte ieftină, însă mall-urile sunt foarte scumpe. Restaurantele oscilează între cele de stradă, care sunt infirm de ieftine, cele interioare, însă nu prea curate, care sunt încă ieftine, și cele interioare de lux, care sunt la fel de scumpe ca într-o stațiune turistică din Europa. Din cauza diferenței imense între clasele sociale, e o diferență imensă între prețuri. Un obiect bibelou sau suvenir, cumpărat într-un magazin interior, poate costa de 10 ori mai mult decât același obiect cumpărat de afară, de la un vânzător de stradă. E posibil ca de la acel vânzător, calitatea să lase de dorit. Indienii sunt maeștri în a fabrica obiecte contrafăcute.

Despre India sunt foarte multe de spus… e o țară incredibilă, de o foarte mare diversitate. Acolo se găsește câte puțin din fiecare țară din lume. Există oameni de toate culorile și rasele, de la foarte albi la foarte negri, de la caucazieni la asiatici și negri. Există peste 30 de limbi complet diferite, și peste 300 de dialecte. Limba de bază este hindi, vorbită în nord. În orașele mari tendința este spre engleză, însă în orașele mici și la sate foarte puțini cunosc engleza. Indienii sunt oameni foarte buni la suflet și foarte ajutători cu străinii, cu mici excepții. Însă sunt cam leneși, unii din ei, și nu sunt niciodată punctuali.

Pentru orice fel de detalii despre India, poze, informații despre transport, viză, mâncare, piață, sau alte sfaturi în caz că doriți

să vizitați vreodată această țară, puteți să mă contactați. Informațiile mele de contact sunt pe blog.

Vă mulțumesc tuturor celor care mi-ați citit jurnalul, mulțumesc pentru răbdarea pe care ați avut-o dacă ați parcurs totul până aici.

Vă doresc tuturor să vă urmați visurile, să mergeți acolo unde vă doriți, să faceți ceea ce ați visat dintotdeauna. Dacă este ceva ce vă doriți cu adevărat, credeți-mă că este posibil. Din experiența pe care am avut-o am învățat că nimic nu e imposibil, dacă este ceva ce ne dorim foarte mult.

Viața noastră este așa cum ne-o facem, prietenii pe care ni-i facem se încadrează totdeauna în personalitatea noastră, iar tot ceea ce ne înconjoară ne definește ca persoane.

Ieșiți din spațiul vostru de confort, și credeți-mă, nu veți vrea să vă mai întoarceți acolo!

„Please be a traveler, not a tourist. Try new things, meet new people, and look beyond what's right in front of you. Those are the keys to understanding this amazing world we live in."

- *Andrew Zimmern*

Notă

Acest ebook a fost **descărcat gratuit** de pe: catalindia.wordpress.com.

Acest jurnal, în forma sa inițială este disponibil pe blogul menționat mai sus.

Toate întâmplările relatate sunt reale, precum și persoanele menționate.

Ai libertatea de a distribui acest material și altor persoane, în mod gratuit, împreună cu sfatul de a-și urma visele, descoperind lumea aceasta minunată în care trăim.

Pentru întrebări, feedback sau sugestii în legătură cu acest material, scrieți-mi și voi răspunde în scurt timp.

E-mail: ionascu.andrei.catalin@gmail.com